

ТЕЙТЪМ ФЛИН

ЖУПЕЛ ЗА ЗАКУСКА

ДНЕВНИЦИТЕ НА ЕДИН Д'ЯВОЛ

ТЕЙТЪМ ФЛИН ЖУПЕЛ ЗА ЗАКУСКА

Превод: Борислав Стефанов

chitanka.info

Джинкс д'Явол отново се прибира вкъщи със забележка от училище. Той не е като другите деца, въпреки че влага всички усилия в това да се справя, да бъде нормален. Колкото и да се старае да бъде лош, Джинкс внимава в час, слуша учителите и дори е добър по математика — малко проблемно, когато си най-малкият син на Луцифер. Да не те бива в злините, когато името ти е Д'Явол, е меко казано лоша новина.

Отчаян от поредния си провал, Джинкс бяга от Пандемониум — оградения със стена град на насилие и адски мъки, който нарича свой дом. Но тогава попада по следите на заговор, който може да накара целия Ад да се смръзне. С помощта на малкото момиче Томи, попаднала в пъкъла по погрешка, двамата трябва да преодолеят купища неприятности, да избегнат стадо свирепи коне, да намерят пътя в библиотека-лабиринт със скрити капани и да прекосят море от плаващи пясъци, гладни за плът, преди да стигнат до границата между Рая и Ада...

Ще успеят ли да спасят селението или балансът между двата свята ще бъде непоправимо счупен?

*На родителите ми, които винаги са насреща, каквото
ще да става.*

*И на всички деца, които се притесняват, че са
различни. Не забравяйте: героите никога не са като всички
останали.*

*Някои казват на шега, а наистина си
мислят: Дявола ненужно черен го описват.*

Сър Томас Мор

„Диалог за утеха“, 1553 г.

1.

САМО ЕДНА ЛИ Е НЕМЕЗИДА?

Алените небеса на Пандемониум се вихреха лениво над стъкления куполен покрив на Отровните градини. В парника бодливите черни клони на дървото Немезида се спускаха и стрелкаха като пипала на кракен в търсене на кораби. Смолата, процеждаща се през ствола, беше яркожълта и миришеше обезпокоително на плесенянали маратонки. Всяко същество, имало лошия късмет да се приближи прекалено много, би било грабнато и бавно смазано до смърт.

Знаех всичко това, защото висях с главата надолу от върха на дървото. А клоните около глезените ми започваха много да стискат.

Долу се беше събрала малка тълпа. Бяха ме зяпнали с отворени усти. По средата стоеше господин Киселют, учителят ми по биология. Господин Киселют беше закръглен, весел на вид демон със сини рога, синя кожа и синя папийонка. Тази веселост не включваше и характера му.

— Джинкс^[1] д'Явол, ти, бедствена, бездарна брадавицо! Как се качи дотам, дявол да го вземе? — запита горолотно той.

Трудно е да свиеш рамене, докато си надолу с главата.

— Лош късмет? — измрънках, като гледах да не си олигавя рогата.

Не ми вървеше много на училищните екскурзии.

Същата сутрин, преди да ни свалят под строй от училищния автобус, Киселют заплашително ни беше размахал пръст.

— Не пипайте нищо, освен ако не ви кажа, и каквото и да правите, не доближавайте Немезидата. Тя е последното такова дърво в Ада и е защитен вид. И ще ви хапне за закуска.

Автобусът с червенокожи, чернокрили дванайсетгодишни му измрънка неясно в отговор.

— Но в случай на нужда всички си носите противоотровите, които направихте миналата седмица, нали?

Чинно размахаме стъклениците с течността, която бяхме приготвили на предния урок. Ококорих се. Ах, жупел! Лилави! Всичките бяха лилави. А моето беше пихтиесто кафяво. Ама нищо, надали щях да го използвам.

Киселют рязко отвори вратата на автобуса.

— Така, след мен. Мисля, че ще намерите Отровните градини колкото образователни, толкова и вълнуващи.

Погледнах надолу покрай висящите си ръце. Очите ни Киселют щяха да изхвъркнат от синьото му лице. Не мисля, че беше очаквал чак такова ниво на вълнение.

Сега вече целият ми клас беше там, всяка малка рогата фигурка ми подвикваше и дюдюкаше. Никога не съм бил особено харесван. Два гласа се смееха по-силно от останалите — Бени и Араил, демоните, които бяха решили, че ще е весело да ме препънат точно докато минаваме покрай Немезида. Тя не беше единственият ми враг. Опитах се да насоча лигите си що-годе в тяхна посока.

— Водопади, Джинкс — викна Араил. — Мисли си за водопади. И за езера, и за капещи душеве, и за плискащи вълни.

Е, прекрасно. Сега ми се припишка. Тъкмо си мислех, че няма как да стане по-зле.

Друг бодлив Немезидов клон се заизвива към мен.

Това беше по-зле.

Споменах ли, че мразя училищните екскурзии?

Очите ми се насълзиха, а главата ми щеше да се пръсне. Самотна сълза се стече по челото ми и капна на земята.

— Ау, плачем за тати, а? — изсмя се Бени.

Реших, че ако падна и се убия, поне ще се прицеля в него.

— Д'Явол, използвай противоотровата! — извика ми видимо все по-паникьосаният Киселют.

Противоотровата. Аха. Точно. Противоотровата, която трябваше да се изпие, ако те ухапе грабосвивно растение или те прободат верлиндерско венчелистче. Не като оръжие срещу нещо, което буквално може да те вземе и да те изяде.

Но тъй като явно никой не беше тръгнал да ме спасява с моторен трион, няхах голям избор.

Бръкнах в за щастие закопчания джоб на якето, стиснах стъкленицата и дръпнах тапата. Отвътре се понесе зловоние. Тъх! Е,

може би щеше да стресне дървото дотолкова, че да поотпусне захвата си около глезените ми. Поех си дълбоко дъх и метнах кафявата смес към най-близките клони.

Неучудващо, нищо не се случи.

Разкошно. Сега какво?

Дървото изпищя.

Добре, това ме учуди.

Изпищя отново и клоните, които ме държаха, се разтърсиха. Тогава Немезида започна да се променя пред очите ми. Шипове се съсухряха и падаха, а цветът на кората преминаваше от мастиленочерно към жизнено кафяво.

Тогава навсякъде изникнаха розови цветенца.

— Да го вземе Луцифер... — изграчи господин Киселют.

Клоните, които ме държаха, изведнъж станаха гладки, цветни и замирисаха на... дъвка?

О, не. Сега стана тя, каквато стана. Немезида вече не беше чудовищен носител на смърт. Превърнах най-злото дърво в Ада в добро!

Но на кого му пука? Спасих се! Все пак щях да доживея да видя тринайсетия си рожден ден. На лицето ми се появи широка усмивка. Бях толкова облекчен, че забравих, че още съм на петнайсет метра във въздуха.

Докато дървото, което сега нежно си жужеше, не ме пусна.

Опа. Летенето не ми беше силна страна. Трескаво заплясках с криле, вдигнах се надве педи, после се завъртях в свредел надолу, надолу... и паднах с хрущене.

Върху синьокож, синьорог демон с папийонка.

— Д'Явол! — изрева той. — Ще ти съдери кожата и ще ушия чанта! Чанта ще ушия от теб, чуваш ли?

Дотук с радостта, че съм жив.

[1] Jinx (англ.) — кутсуз, карък. — Б.пр. ↑

2.

ВНИМАВАЙ КАКВО СИ ПОЖЕЛАВАШ

Второто най-лошо чувство на света е да осъзнаеш, че си свършил някаква безпределна, чутовна глупост. Най-лошото? Очакването да разбереш на какви точно проблеми те е насадила тази глупост.

И след като се прибрах, чаках в стаята си на тавана, където в продължение на шест дълги, мъчителни часа само сгушените из покривните греди шиперуди ми правеха компания. Бях минал през неспокойното крачене и изтерзаното гледане през прозореца и бях стигнал до отчаяно чудене как да се изпратя по пощата до Земята, когато най-накрая го чух.

На вратата се почука.

Не беше какво да е почукване — а важно звучащо почукване. Сърцето ми хлътна толкова надълбоко в ботушите, че можех да го използвам като чифт хубави, удобни стелки. Това беше то. Поех си дълбоко дъх и рязко дръпнах вратата, за да се приключва с болката.

Отвън беше сив сбръчкан демон, а източените му криле още трептяха, сякаш беше бързал дотук. Фиксира ме със светещите си червени очи.

— Луцифер, Принцът на мрака, Врагът на всяка правда, Повелителят на мухите, те призовава. Последвай ме и ще те отведа при господаря си. Откажи и последствията...

— Да, да, ясно — прекъснах го и извъртях очи. — Можеше просто да кажеш, че баща ми иска да ме види.

Демонът вестоносец примигна насреща ми. Настъпи неловка тишина.

— Отказваш ли да ме последваш, Джинкс д'Явол? — каза той накрая.

Въздъгнах.

— Не, разбира се. — Кой смее да откаже на Дявола?

Пъхнах ръце в джобовете си и тръгнах с тежки стъпки към гибелта си.

Проблемът ми е, че съм калпав демон. Ужасно неужасен съм. А цялостното неумение да си зъл не е нещо, което би трябвало да се случи на най-малкия син на Луцифер. Не е като да не се опитвам. Старая се. Но нещата все не се получават, когато съм наоколо, и докато се усетиш, става грамадна експлозия от доброта и всеки подвива островърха опашка, и хуква да се спасява.

Сивият демон ме води през отекващите стълбища и коридори на двореца, докато не стигнахме царствения проход с черен мрамор, който водеше към кабинета на татко. Стените бяха покрити с рисунки на войни и кървища, всяка в златна рамка, а изваяни бюстове на прославени демони ме гледаха лошо. Вестоносецът се пхна вътре и ме остави да размишлявам върху собствената си липса на прослава.

Ядно ритнах стената. Лоша идея. Върхът на маратонката ми се закачи в пукнатина в мрамора, заподскачах на един крак като пияно фламинго, изгубих равновесие и се стоварих на земята. Докато лежах на твърдия каменен под, обмислих доколко е възможно днес просто да не ми е ден. Нито година.

Изправих се, с каквото достойнство успях да събера, изтупах праха от панталоните си и пристъпих по-близо до грамадните порти, които ме деляха от сигурната смърт. Бяха от тежко черно дърво, всяко сантиметърче резбовано с виещи се змии, озъбени водоливници и крилати демони. Когато се наведох да подслушам, една лъскава черна кобра се разпери и ми изсъска. Пернах я по носа и надникнах през ключалката на кабинета.

Луцифер беше нацупен. Беше потънал дълбоко във фотьойла си и апатично изтръскваше пепел от пурата си в устата на един треперещ лакомник, коленичил при краката му. Лоша седмица бях избрал да създавам проблеми. Постъпленията бяха спаднали из целия Ад, а успокояващото влияние на мама Персефона го нямаше никакво, понеже тя пак беше на почивка. Татко гледаше едно тефтерче в огромната си червена ръка.

Бележникът ми. Изгърмах.

Вдигна поглед.

— Добре, да влезе.

Демонът вестоносец кимна и дойде към портата. Отстъпих бързо, точно преди да я отвори широко.

Той прочисти гърло.

— Луцифер, Принц на...

Плъзнах се покрай продължаващата тирада от звания и затворих портата зад себе си, преди да ме е хванало шубето.

— Татко...

— Мълчи, момче! — изрева той, а черните му очи просветваха в червено.

Млъкнах. Татко може да има същата тъмночервена кожа, тъмна коса и извити рога като мен, но беше поне два и четиридесет висок и с телосложението на бивол щангист. Аз като клечав дванайсетгодишен, който милее да вдигне най-много една раница с учебници, не вървеше да споря. Той се изправи и ме доближи като мечка, която ще изяде малкото си. Кое то според слуховете наистина беше направил с полубрат ми Фремиил. Отстъпих разтреперан и в див момент на паника му направих мили очички с надеждата, че сините мъниста, наследени от Мама, може да го успокоят. Той размаха бележника пред лицето ми и се озъби. Дотук с плана ми.

— Какви са тези срочни оценки, кажи ми! Нямах да се сърдя, ако те бяха скъсали, защото си бягал от час или си гонил момичетата, или си се опитал да подпалиш учителя си с огнепръскачка. Момчешки игри! Обаче... — Вдигна на бележника. — Да „внимаваши в час, слушаши всичките си учители и да се трудиши много усърдно“! Непростимо е. Какво ще кажеш в своя защита?

Изведнъж обувките ми ми се сториха много интересни.

— Татко, опитах се — измрънках към брадичката си. — Честно. Онази работа с дървото Немезида беше без да искам, просто така се случи.

— Ах, Немезида. Една от най-злославните забележителности в Ада от хиляди години — каза той спокойно, преди да избухне гневно. — Две минути около теб и от кръвожадно отровно създание се превръща в растение с розов цвят и миризма на дъвка! На дъвка! Как можеш толкова да объркваш нещата, Джинкс?

— Извинявай, татко. Ще положа повече усилия.

— Е, не може мой син да го късат по злина, срамота е. Пращам те на частни уроци при един майстор на черните изкуства: Едуард Тийч, по-известен като Черната брада — най-подлият пират, който някога е кръстосвал седемте морета.

Ох. Ето какво получавам, щом се чудя как да се пратя до Земята по пощата. Внимавай какво си пожелавааш.

— Кога?

— Утре. Гледай този път да ти се получи, Джинкс, иначе ще има последствия. Много сериозни последствия, разбираш ли?

Преглътнах и кимнах.

— А сега ми се махай от очите, имам да залича шестнайсет биологични вида преди обед, а ме чака и тренировка по голф. — И ми обърна гръб.

Излязох от кабинета му и се затътрих по коридора. Толкова се мъчех да бъда зъл, но лошият късмет сякаш ме преследваше като влюбено и загубено зомби. Влюбено и загубено зомби, което беше счупило огледало и минало под стълба. Нима аз бях виновен, че Бени и Араил ме бяха изблъскали в очаквателните пипала на дървото? Нима аз бях виновен, че противоотровата не проработи както трябва? Бях едва шести клас, а не някакъв научен гений. Въздъхнах. Исках само татко ми да се гордее с мен, както с батко ми Данталион, който прекара колесницата си право през озоновия слой и ни остави зейнала дупка. Или сестра ми Моргана, откривател на домашните, порязванията с хартия и серия велосипеди, които автоматично падаха на чакъл.

Поне това означаваше, че ще се измъкна от училище за известно време. Не бях голям фен на училището. Или по-скоро училището не ми беше фен. Учудващо, но това да бъдеш магнит за бедствия не беше най-добрият начин да спечелиш приятели и да впечатлиш демони. Никой не искаше да доближава перкото, който получава дъга вместо напалм в час по химия, нито смотльото, който в час по информатика се обърка и изпрати на цяла Европа gifчета на котки вместо страховит вирус. Да не говорим за абсолютната ми липса на умения в летенето, което изключваше и възможността никога да спечеля „готини точки“ в игра на въздушен хокей. В резултат на това там няхах нито един приятел. Не можех да ги виня, беше ги страх да не прихванат ужасния ми късмет.

Искаше ми се да е зима. Зимата значи мама вкъщи. Тя поне никога не ми викаше, нито ме наричаше жалко подобие на демон. Вярно, че това може да е, защото беше пропуснала някои от най-грандиозните ми провали, докато беше заета да се маже със

слънцезащитно масло в Гърция. Или просто защото беше богиня. Буквално. Но във всеки случай бих предпочел ведрото ѝ отричане.

Спрях на средата на дългата вита стълба да си поема дъх и надникнах през една бойница. Семейният замък, дворецът Тъмangel, беше толкова голям, че имаше десетки стаи, в които дори не съм влизал. Кацнал на издадени скали, заобиколен от огнен ров, с лъщящи черни кули, които на север гледат към заплашителното нищо във Великата бездна, а на юг — към извитите червени небостъргачи на Пандемониум и замръзналата пустош на Външния Ад. Гледката беше прекрасна.

Когато си влязох в стаята, тръснах вратата зад себе си. Откъм тавана се чу стреснато сумтене.

— Уф, събуди ме — каза Лентяй, като си подаде косматата глава от хамака, повесен между гредите горе.

— Винаги те събуждам, когато влизам, защото винаги спиш.

Той наклони глава на една страна.

— Имаш право.

Лентяй беше трипръст ленивец, което не беше изненадващо, тъй като той беше демонът, покровител на леността и мързела. За всеки от седемте смъртни гряха имаше по един демон покровител, но Лентяй избягваше повечето си колеги, доколкото беше възможно, защото, както често се оплакваше: „Ама толкова са амбициозни. Все тичат насам-натам и се опитват да изкушат хората да съгрешат. Изморявам се само като ги гледам“. Тъй като никак не успях да съм зъл, а на Лентяй като цяло не му се занимаваше, с него се разбирахме доста добре.

Той се почеса по корема.

— Ех, хубаво, би ли ми досипал в чашата? Добро момче си ти.

На един библиотечен шкаф седеше една толкова голяма чаша с маргарита, че ако вътре плуваха няколко златни рибки, щяха да изглеждат съвсем на място. Чашата беше свързана с дълга сламка, която се извиваше чак до хамака. Надникнах в хладилника и намерих бутилка яркозелена течност, която изглеждаше все едно може да смъкне боята от улична лампа. Изсипах я в чашата и видях как течността бе засърбана нагоре. Лентяй премлясна, после се разтършува в козината си, и извади кутия цигари и си запали една.

— Еех, е това е. Цигарите бяха най-великото ми изобретение, да знаеш. Кара хората да си мислят, че правят нещо, дори и само да са се излегнали на фотьойла си.

— А и уби доста хора — добавих аз.

— Да, баща ти страшно се зарадва. Та си викам, че един такъв безспорен успех ми се полага мъничка почивчица за няколко века. — Издиша пръстен дим към тавана. — Та ти къде беше? Пак ли се забъркваш в проблеми?

Седнах на леглото и въздъхнах драматично.

— Онази работа с дървото Немезида. Татко ми е адски ядосан. Праща ме да живея с Черната брада.

— Ами не ми звучи толкова зле. Чувам, че в Тортуга е чудничко по това време на годината. Хайде де, усмихни се. Ще те бия на „Марио карт“, ако искаш.

— Имаш пиратско копие от Земята ли? — Адската версия се казваше „Кървави Канибали карт“ и ми докарваше кошмари.

— Аха, взех я от белия пазар. — Слезе на пода и взе един контролер. — Готов ли си за ужасна загуба?

Седнах до него с тънка усмивка. Може единственият ми приятел да е ленивец на седем хиляди години, но винаги успяваше да ме развесели. Взех един контролер и форсирах двигателя.

— Ще ти се.

Рано на следващата сутрин нарах раницата и слязох по стръмните стълби, които водеха до Чакалнята, дълбоко в недрата на Тъмангел. Бутнах скърцащата врата и се задавих от обичайната воня на развалени яйца — жупел. Десетки бледни бесове — демони изкусители, които прекарваха по-голямата част от времето си на Земята — бяха насядали по дървените скамейки на сводестата каменна зала и се караха помежду си, докато попълваха формулярите за преминаване.

Демоните имаха всякакви форми и шарки: с тигрови глави, с драконови тела, със сини и лилави оттенъци, макар че мнозинството бяха червенокожи и остроопашати като мен. Само бесовете малко ме плашеха, понеже кожата им беше почти прозрачна и се виждаше синята кръв, която препускаше по вените им. Освен това вечно воняха на жупел.

Въздъгнах, взех формуляр от една маса и се захванах за работа. Адските визи бяха много сложни.

Двайсет минути по-късно тръсках схванатата си ръка и чаках на дългата опашка, която се виеше до централната желязна порта към Земята. Над нея две огромни месингови колела тракаха и се тресяха, докато бесовете влизаха и излизаха.

Когато дойде моят ред, един чудовищно дебел зелен демон на име Хорслат взе формуляра ми.

— Джинкс д'Явол? За Тортуга? През 1717-а?

Кимнах три пъти.

Хорслат трепна с рога и се взря в хартийката.

— Почеркът ти е ужасяващ, младежо. Причина за посещението?

— Съжалявам. Частни уроци.

— При Черната брада, предполагам? Така, така.

Той отстъпи и щракна с пръсти към двамата униформени отговорници за колелата зад него.

Те хванаха по един лост и натиснаха силно. Месинговото колело отляво се завъртя бавно покрай Пекин, Салем и някакво място, наречено Долни Прасквик, после тракна и спря на Тортуга. Онова отдясно се завъртя през вековете и закова на 1717-а.

Поех си дълбоко въздух. Карибско море през осемнайсети век, ида! Обещах си нещо: че когато пристигна, ще бъде най-злият демон, който светът е виждал. Дори Черната брада щеше да се разтрепери пред злодеянията ми. Този път щеше да ми се получи, каквото ще да става.

3.

ПРОБЛЕМЪТ С ПИРАТИТЕ

Остров Тортуга беше лъжица златист пясък, изсипан в тюркоазените води на Карибско море като захар във великанска чаша чай. Слънцето искреше, птичките чуруликаха, а безоблачното небе синееше високо горе.

Накратко — най-ужасният кошмар на един демон.

Черната брада слезе по подвижното мостче при мен на пристанището, където стоях и мижах, и се потях, и ми се искаше да си бях донесъл слънчеви очила. Тъмно палто с червена подплата се спускаше от широките му рамене, а дългата му черна брада беше вързана на плитки и сплетена с мръсни ленти. Той се ухили беззъбо.

— Драго ми е да те видя, момко. Качвай се, качвай се на борда.

Какво да кажеш на прочут кръвожаден пират, който и властва над вълните с желязна ръка? Преглътнах.

— Добър ден, господин Черна брада.

Той се изсмя.

— Викай ми Ед, момче, викай ми Ед.

Ед. Така да бъде. Може би все пак нямаше да е толкова зле.

На следващата сутрин „Отмъщението на кралица Ана“ отплава. Беше болезнено слънчев ден, а аз бях горе на палубата само защото докато седях в каютата ги, ми идеше да повърна.

— Ако имаш морска болест, гледай към хоризонта, момче — каза Черната брада.

Наведох се през борда в опит да се почувствам по-малко зелен.

Появи се стадо афали, които почукваха и писукаха покрай кораба. Татко беше работил е делфините, защото се очакваше да са поинтелигентни от хората. Възлагаше им големи надежди, но те упорито отказваха да преминат на наша страна.

— Вие губите — казах и им се оплезах.

Загледах се над неприятно блещукащия океан и докато солените капки ме пръскаха по лицето, се зачудих какво ли е имал предвид татко

със „сериозни последствия“. Откъдето и да го погледнеш, все не звучи добре. Сериозни. Последствия. Стана ми още по-лошо. Е, с малко късмет скоро щяхме да ограбим някой кораб и щях да покажа на Черната брада, че мога да пиратствам като пръв пират. Това все щеше да се брои за нещо, нали?

Изпод водата се чу шумно бълбукане. Избърсах потта от очите си и погледнах надолу. Зелени люспи блещукаха под повърхността. Кракените дали ги имаше наистина? Не помнех. Бълбукането се усили. Хванах се за борда и ми се прииска да бях питал.

И тогава се подаде една глава. Не глава на кракен, слава Луциферу. Но не и на делфин, нито на акула. Не. Главата беше на една хубава брюнетка. След нея от вълните изплува още една. И още една, и още една.

— Я — казах аз, понеже съм такъв един готин.

Миг по-късно всичките мъже вече се бяха навели над ръба на кораба и викаха.

— Русалки!

— Здравейте, момичета!

— Искате ли да ни дойдете на гости?

Черната брада излезе на палубата с тежки стъпки и всички бързо се върнаха по местата си.

Лицето му грейна.

— Добро ви утро, милички мои — каза той.

— Не знаех, че наистина съществуват русалки — прошепнах.

Той вдигна вежда.

— Че ти си демон!

— Ами да.

— Който се е върнал във времето. От Ада. Пък се изненадваш, че има русалки.

Млъкнах.

Ед продължи да си приказва с русалките.

Късно през нощта, след като ограбихме кораб, пълен с подправки и злато, потеглихме обратно към Тортуга. Е, не чак, че сме го ограбили, ами по-скоро Черната брада и екипажът му го ограбиха. Аз още не бях минал курса „Основи на боя с абордажна сабя“, така че не ми беше разрешено да се включа в битката. Не че ми беше кой знае колко криво от това.

След като пуснахме котва, Черната брада ме заведе в една разпадаща се кръчма на име „Таверната на Беси“ и взе да ми разправя за корабите, които са му избягали. Мръсната му банда хора от кол и въже радостно пилееха добитите с лошотия пари за ром и не след дълго вече се олюляваха и пееха колкото силно, толкова и фалшиво. В сравнение с тях Ед изглеждаше сломен.

— Гледай ги! — каза той и махна унило към тях. — Гледай ги само! Виждал ли си такава тъжна картинка? Такава грозотия. Направо не ти се вярва, че някога са имали майки.

— Ами...

Вярно, не бяха никаква група красавци. Имаха отхапани уши, срязани носове, миришеха на непрани дрехи от миналия месец.

— Ей това гледам по цял ден и цяла нощ — въздъхна той. — Пиратстването не е толкова хубаво, колкото го изкарват.

— Ама... плаваш по далечни морета! Сам си господар на съдбата си! Гърне до гърне със съкровища! Тъ... хващаш тен!

Но той само тъжно поклати глава и си поръча още един ром.

След три часа и ентинайсет рома Ед беше по-печален от всякога. Продължаваше да се жалва за участието пиратска. Честно казано, на мен взе да ми омръзва да го слушам. Поне успя да се включи в следобедния бой. Тогава нещо ми просветна.

— Защо не вземеш русалките?

Две кървясали очи се присвиха насреща ми.

— Какво рече?

— Русалките. Много са бързи по вода. Може да ти помогнат с пиратските работи. Като разузнавачи или нещо такова? Пък и ще са по-приятни на вид от екипажа. — Не допълних, че и сгазено животно щеше да е по-приятно на вид от екипажа.

Очите на Ед светнаха. Плесна ме по гърба.

— Да ти кажа, момче, май има потенциал в тази твоя идея.

Оказа се, че имало потенциал. За проблеми.

Още на следващия ден „Отмъщението на кралица Ана“ отплава право към русалките.

И докато се усетя, Ед вече се беше влюбил в една закръгленка русалка на име Брунхилда и се беше отказал от убийства и бандитство, за да основе Обществото за защита на морските създания.

Дотук е желанието да ми се получи. Аз и сполуката не сме дори в съседни галактики. Толкова подчертано не ми се беше получило, че шансът ми да се науча как да стана страховит пират бе разбит и потопен, преди още да съм хванал абордажната сабя.

И сега ме очакваха последствия. Надявах се да не включват кракени.

Но когато се прибрах, даже не излязох от Чакалнята.

— Баща ти те праща право при нов учител — каза Хорслат е нотка на съжаление в гласа. — Дано от втория път ти излезе късметът, а?

Въздъхнах с облекчение. Поне имах още една възможност.

— Надявам се — промърморих. — Къде отивам?

Хорслат провери на клипборда си.

— Трансилвания. Усмихни се, младежо, чувам, че...

— ... е чудничко по това време на годината ли? — казах. — Да бе, да. — Поклатих глава. — Но все пак благодаря.

Усмихнах му се немощно и нарамах обратно раницата.

— Джинкс, чакай!

Завъртях се. Брат ми Данталион дотича при мен. Той все едно беше по-висок, по-стар и по-хубав вариант на мен самия. Ако от мен се изливаше самоувереност. Пак ми се прииска да съм като него.

— Здравсти — казах, — какво правиш тук?

— Не може ли да мина да видя братчето си?

Свих рамене.

Тъмните му очи проблеснаха лукаво.

— Дори и ако имам да му кажа, че два демона на име Бени и Араил са били изключени от училище, след като са били хванати със строго забранени покупки от белия пазар?

Живнах.

— Да не би да си...

Той посочи към гърдите си и се ококори.

— Кой, аз? Нямах абсолютно нищо общо с новооткритата обич на приятелите ти към Малкото пони.

Прихнах да се смея.

— Олеле, родителите им сигурно са побеснели.

— Имам такова предчувствие, да.

— Благодаря, Дан.

— Нямах грижи. Накъде си тръгнал този път?

— Явно за Трансилвания.

— Няма лошо. Помисли си само — частни уроци от Дракула.

Сигурен съм, че не хапе.

— Ха-ха.

— Сериозно, дори ти не можеш да го объркаш това.

Ухилих се и поклатих глава.

— Много ти благодаря.

Прегърна ме леко, завъртя ме обратно към Хорслат и деликатно ме побутна.

— Хайде, изчезвай. И като се върнеш, ще ми разправяш.

Прекрачих портата към Земята с по-добро предчувствие за шансовете си. Този път, този път наистина щеше да ми се получи.

4.

ВАМПИРИТЕ СА ОПАСНИ ЗА ЗДРАВЕТО

Нощта бе черна като в ковчег и също толкова пълна е мъртъвци. Неестествен хлад се просмукваше от стълбите на замъка през подметките на изтерзаните ми маратонки, а виещият вятър заплашваше да ми изтръгне раницата от ръката. Всеки момент една от полюшващите се сенки по алеята щеше да се преобрази в карета, готова да ме отнесе обратно сред горящите огньове у дома, но точно тогава бях готов да дам и десния си рог, за да остана там, където бях.

Мда, обратно вкъщи. Бях прекарал едва седмица в Трансилвания, но нещата изобщо не бяха минали по план.

Вратата на замъка зейна и един висок костелив човек с черно кожено яке и с толкова бледа кожа, че в сравнение с нея и снегът изглеждаше румен, се приближи с горди крачки.

Аз се дръпнах назад.

— Ей, ела тук — каза графът с грейнала зъбата усмивка. Разпери ръце и ме дръпна в просълзена прегръдка. — Донесе много, много радост на един стар вампир.

Примижах и духнах козината на якето му от устата си. Само ако можеше някой друг да не намери развоя на събитията за много, много нерадостен.

— Страхотно, графе. Радвай се на новото си... аз.

— Ще, скъпи Джинкс, ще. И е само благодарение на теб.

Това, разбира се, беше проблемът.

5.

ЛУЦИФЕР ПОЛУЧАВА НЕОЧАКВАНО ОБАЖДАНЕ

Нямаше трети шанс. Когато се върнах от Трансилвания, Хорслат ме отпрати от Чакалнята само с едно тъжно поклащане на зелената си глава.

Съвсем скоро пак бях на най-неприятното място във вселената — коридора пред кабинета на татко, където притеснено махах с опашка. Последствията. Ох, пъклен плам! Ако преди си мислех, че съм сгазил лука, сега вече така го бях стъпкал, че вече копаех при къртиците.

Надникнах през ключалката и на мига ми се прииска да не го бях правил. Татко стоеше в средата на стаята, размахваше стик за голф и така беше пламнал от яд, че от ушите му буквално излизаше дим. Да не говорим за пламъците от крилата му. Замислих се дали да не се хвърля от прозореца, но е трудно да се самоубиеш със скок от високо, когато можеш да летиш. Инстинктът за самосъхранение някак се задейства. Но пък летенето толкова ми куцаше, че сигурно щях да отскоча от някоя и друга кула, преди да стигна земята, което не ми струваше готин начин да си заминеш. Неохотно се върнах при ключалката.

— Стига си треперил! — кресна татко, вдигна стика и се приготви да чукне топчето на персийския килим.

Внимателно се прицели в дупката, която забелязах, че беше отворената уста на банков обирджия, опънат на пода като кожа от лъв. Ох, добре. Поне стикът не беше оръжието, което е избрал да ме смели от бой. А може би щеше да мултитасква. Топчето се размина на два пръста и обирджията облекчено отпусна глава.

Точно тогава един дебел таласъм от резбата на вратата ме бодна в окото. Изписах. Татко се завъртя, а аз притиснах уста с ръка. Късно. Той хвърли стика на пода, изправи рамене и ревна:

— Влез!

Вмъкнах се вътре, като не пусках дръжката, в случай че размисля дали е разумно да съм в една и съща стая с ядосан, пламтящ, висок два и четиридесет родител. Така се бях притиснал към дървото, че водоливниците ме гризяха по ръцете, но това беше най-малката ми грижа. Опитах се да изглеждам жално, което не беше трудно, тъй като в същия момент вече оплаквах орисията си.

Татко вдигна ръце.

— Двама от най-добрите ми хора. Герои на селението. Великани! А само след няколко дни в твоята компания... — Очите му проблясваха опасно. — Можеш ли да ми кажеш как така прочутият капитан Черната брада взе, че се отказа от живота на жесток пират и оглави Обществото за защита на морски създания? Русалки и пирати да живеят заедно — това не е нормално! Не, не, остави ги тях. Не е нищо в сравнение с това скъпият ми приятел Дракула да се откаже от убиването на невинни и пиенето на кръв и да си намери работа като рекламно лице на мляко! Видях плаката! Само озъбени усмивки и надпис „Има ли мляко?“. Всеки би си помислил, че работиш за другите!

Преглътнах.

— Татко, не беше нарочно, графът просто...

Баща ми удари с юмрук по бюрото толкова силно, че една картина падна от стената.

— Нито дума повече! Няма оправдание за поведението ти! Никакво!

Прав беше. Догади ми се — за пореден път го бях разочаровал. Защо бях толкова зле в злините? Този път не се и пробвах с милите очички. Стоях онемял в очакване на съдбата си.

Телефонът звънна. Звънецът ме спаси! Или по-скоро звънецът отложи зловещото наказание.

Татко се обърна с проклетия на уста и грабна старомодния червен телефон с шайба, който стоеше на края на бюрото.

— Да? — рече и изгледа слушалката, все едно му бе нанесла кръвна обида. — Ало? Кой е, да го взема...

Тогава чух, че звъненето не беше спряло. Татко, изглежда, беше осъзнал същото. Затвори слушалката и двамата едновременно погледнахме към далечния край на голямото махагоново бюро.

Звънеше белият телефон. За пръв път от триста години.

Междувременно...

Бог беше по пижама и четеше небесния вестник, „Вести благи и радостни“. Бе вдигнал краката Си с пантофите на бюрото. „Мирните преговори успешни“, твърдеше заглавието. Бог сияеше от задоволство, макар че нямаше голяма разлика, тъй като Той сияеше така или иначе. Отпи глътка чай и сънливо погледна през прозореца на малката Си селска къща, разположена високо на един хълм с изглед към тучните зелени поляни и бистри потоци на Рая. Отвън кокошки кудкудякаха доволно, а стар сив котарак се бе излегнал блажено на тревата под един слънчев лъч.

Той прегледа набързо останалата част от вестника и прелисти към спортните страници. „Ореолите“ вече бяха на косъм да ги изключат от Висшата лига на звездния хокей и Той искаше да разбере дали вече са уволнили мениджъра си. Но докато прехвърляше страниците, едно параграфче привлече погледа Му, почти изгубено в безкрайното веселие от добри новини: Сбиване на седмото небе.

Сбиване ли? В Рая нямаше насилие. Иначе нямаше да е Рай. Сигурно някой се беше объркал. Но статията подробно обясняваше как един спор за липсваща бъчва амброзия бе прераснал в схватка, завършила с кървави носове и натъртени криле. Нищо особено по земните стандарти. Но нечувано в небесните селения.

Бог сбърчи вежди и вдигна слушалката.

6.

ИГРА НА ВОЙНИЦИ

Бог и Луцифер невинаги са се разбирали. На практика никога не е било. След като бил изхвърлен от Рая, татко бил доста кисел известно време — е, хубаво, няколко хилядолетия, но сега беше добре. Беше свикнал с Ада. Замъкът ни беше обзаведен пищно като някой европейски дворец, Пандемониум беше процъфтяващ, дори приятен град, а жителите му му се кланяха на всеки ъгъл. Животът не беше толкова лош. Та с течение на годините бяха достигнали до неспокойно примирие. „Макар че Бог не иска да си признае — каза ни веднъж учителят по история, — Той има нужда от Ада. Къде другаде би държал непоправимо лошите хора?“

Но не бяха говорили от години. И сега Бог се обаждаше. Татко вдигна със странно изражение, докато аз, забравен, се свих в ъгъла.

— Боже?

От другия край се чу приглушен отговор и се отплеснах в мисли как ли звучи гласът на Бог. Като хиляда пеещи ангели? Гръмове и мълнии, много, много страшни? Морган Фрийман?

— Аз също — промърмори татко със сърдит тон.

Млъкна и известно време слушаше.

— Добре — каза накрая, — ще пратя някого да провери. Това ли е? Това ли е голямата тревога?

Пак приглушен отговор. Голяма тревога ли? Зачудих се какво може да е. Трета световна война? Въстанието на роботите? Пицата, обявена за зеленчук?

Татко се усмихна криво.

— А мен защо ме засяга? Добре ще ви се отрази да се държите малко по-човешки.

Изрече думата все едно беше най-лошата обида, за която се сеща. А вярвайте ми, той ги знае всичките.

Не знам какво му каза Бог, но подигравателната усмивка на татко мигом се стопи. Прокле звучно и продължително, включително нещо

за Божията майка, което не го разбрах много.

— Добре, добре. Незабавно ще пратя най-добрия си генерал да се погрижи.

Кимна отсечено към слушалката, сякаш Бог можеше да го види — за което бегло предполагах, че сигурно си е така, щом е всевиждащ и какво ли още не, — после затвори и прокара пръсти през косата си.

Хванах топката на вратата и бавно дръпнах да я отворя, преди да се е сетил за мен. Каквато и да беше голямата тревога в Рая, моята лична тревога беше много по-належаща. Вратата скръцна и татко се завъртя към мен. Дотук с плана. Поне беше оставил стика за голф, а черните му криле вече не пламтяха. Разтвори ги заплашително.

— Омръзнах ми тези глупости. Предупредих те, че ако продължаваш с провалите, ще има последствия. Щом явно нито училището, нито най-добрите учители във вселената не могат да се справят с теб, те изпращам във военното училище Островрърх. Ако те не могат да те превърнат в истински демон, никой няма да може. Срокът започва след три дни.

Ахнах.

— Гледай да не свършиш някоя друга... добрина дотогава. — Изплю думата като отхапана бисквита, в която бе открил стафиди вместо шоколад.

Устата ми пресъхна, но кимнах и се изнизах от кабинета.

И се блъснах във високомерния гущероподобен демон, който чакаше отвън.

— Ох, кракът ми! — каза той и ми хвърли поглед, който би превърнал цели сгради в руини.

Дръпнах се назад.

— Лорд Астарот! Извинявайте, бяхте много близо до вратата...

Мощта на рушация поглед нарасна.

— Ама да, моя си беше грешката, разбира се.

Завъртях се и забързах по коридора, преди да си навлека още неприятности. Астарот беше вторият в йерархията след баща ми — демон с лице на гущер, от когото в най-добрия случай ме побиваха тръпки.

В стаята ми Лентяй само ме погледна и захвърли комикса с Калвин и Хобс, който четеше.

— Толкова зле ли мина?

Кимнах разтреперан.

Изпърхаха криле и едно прилепче се стрелна в стаята, покръжа, литна към мен и се заби право в една колона. Изписука и се плъзна на пода.

Наведох се и го взех.

— Брус, пак ли си ял пукащи дъвки?

Прилепчето вампир изписука жално.

— Този не е от най-умните — каза Лентяй. — Всеки път, като ги яде, губи усета си за посока заради шума в главата си и пак не спира да ги нагъва.

— Знам. И ми изпива всичкото бананово мляко.

Дракула ми беше дал новия ми домашен любимец като благодарствен подарък. Откакто бе последвал примера на графа и беше спрял да пие кръв, Брус хапваше всичко, което видеше в стаята ми, а и в цялата кула.

— Та какво беше този път? — Лентяй се наведе от ръба на хамака и повдигна вежди.

Смъкнах се на пода и разсеяно зачесах Брус зад ушите.

— Не ми се говори за това. Да кажем, че включва русалки и пирати, които живеят заедно, и масова истерия.

— Ами Дракула?

— Това не беше по моя вина, заклевам се. Една сутрин закусвах „Шоко Попе“ в мляко, а графът си лягаше. Седна да си поприказваме за малко и ме помоли да опита от закуската ми. Аз ли съм виновен, че е толкова вкусно, че се отказа от кръвта?

Лентяй изпръхтя.

— Смей се ти — казах мрачно. — Сега графът е рекламно лице на мляко, а татко ме мрази.

— Сигурен съм, че не те мрази — каза Лентяй, който беше прекалено мързелив, че да се вълнува от нещо. Тревоженето изразходваше прекалено много енергия.

— Не, мрази си ме. Праща ме в Островръх. Децата на демонокрацията никога не ги обучават за пехотинци. Това означава, че се е отказал от мен!

Подсмърчах и потисках сълзите.

Ленивецът се ококори.

— Островръх? Сериозно?

— Сериозно. Никакъв войник няма да стане от мен, знам си. Виж ме само, както се знам, сам ще се гръмна в крака. Опасен съм покрай оръжия. Какво ще правя?

За пръв път Лентяй остана без думи.

— Дай утре да го мислим — каза след известно време и се смъкна на пода. — Виж, хич не ми се иска да те зарязвам така, но имам извънредна среща в Тексас. Голям панаир на оръжията. Горките търговци на оръжия, вечно се преработват. Трябва да ги спра, да ги накарам да приемат насладата на леността.

Подсмихнах се. Лентяй много обичаше да спъва плановете на други демони.

Клекна до мен.

— Но ще се върна след ден-два, най-вероятно в проклетък сутринта. Тогава ще измислим план, става ли?

— Да, благодаря. Чакай, сутринта ли? Ти?

— Е, най-късно следобед. — Намигна ми и изчезна в проблясък на кехлибарена светлина.

Разтрих очи. Болеше ме глава и повече не исках да мисля за добро, за зло, за каквото и да било. Така че направих каквото Лентяй би направил — допълзях в леглото и заспах.

Посред нощ нещо ме събуди. Взрях се в мрака, но беше само Брус. Кацна на главата ми за момент, изписука съчувствено и отлетя обратно през прозореца. В просъница ми се прииска да можех просто да отлетя. Жалко, че летенето толкова ми куцаше.

Рязко се изправих и разтрих очи. Щом татко не се интересува какво става с мен, защо да оставам? Защо наистина да не изхвърча? Е, не буквално. Но какъв смисъл имаше, щом вече се е отказал от мен? На бас, че Данталион нямаше послушно да тръгне към военното училище. Изведнъж разбрах какво да направя.

Щях да избягам.

7.

БЯГСТВО ОТ ПАНДЕМОНИУМ

На следващия ден героично и смело избягах от замъка, като се спуснах по зъберите и прелетях над огнения ров, преди... Добре де, излязох си през входната врата и никой нищо не ми каза. На никого нямаше да му липсвам цели три дни, което беше едничката светла страна на гръмовната чернилка, която беше животът ми. Дотогава можеше да съм някъде далеч. Проблемът беше къде точно?

Нарамих раницата (пълна с провизии за бягство — бананово мляко, сандвичи с кетчуп, комикси със Спайдърмен и един похъркващ прилеп вампир) и пристъпих на извития каменен мост, който прекосяваше рова. Зад мен стоеше дворецът Тъмангел, единственият ми дом досега, а пред мен чакаше свободата.

Е, всъщност преди нея беше град Пандемониум, който беше доста голям. Но след него — свободата. Макар че не бях сигурен как точно изглежда тази свобода и дали бих я познал, ако я срещна в някоя тъмна уличка.

Поех си дълбоко дъх и прекосих моста към града. Пандемониум изглеждаше като че ли беше изникнал за една нощ, в което нямаше нищо чудно, защото така и бе станало. Когато войната между Рая и Ада приключила, татко и всичките други паднали ангели решили да направят каквото могат. Щели да заживеят на такова красиво място, че всички други ангели да завидят. Така че измагьосали извисяващ се град с размерите на Париж, обаче десет пъти по-демонично красив.

Спуснах се по булевард „Атила“, покрай виещи се червени небостъргачи, където меките бели жилки в мрамора грееха нежно в утринната светлина. Докъдето поглед стига се простираха назъбени кули и златни покриви с формата на скорпиони и дракони, а от кафенета и барове се носеха хиляда вида музика, която сплиташе изкусителен гоблен от звуци с виковете на улични търговци и разговорите на минувачи. Високо над мен в безоблачното розово небе десетки летящи

демони се стрелкаха насам-натам и теглеха рикши с клиенти над лабиринта от улици.

Докато гледах, един водоливник ми намигна от покрива на един магазин.

—
YGGY GGGG, GGGG, GGGG

[1] — каза той.

— Добро да е — отвърнах аз.

Топъл прилив на вълнение бавно се разля в корема ми. Ухилих се. Не отивах просто да си купя нови учебници, нито на среща е Лентяй за горещ шоколад в някое кафене, нито вървах към училище. Бях отхвърлен приключенец, смел скитник по магистралата на живота...

Плъок.

Бях... покрит от глава до опашка е жупел. Погледнах злобно през червената слуз, която капеше по лицето ми. Бени и Араил се бяха навели от един прозорец и се смееха.

— Извинявай, Джинкси-Уинкси, да не би да те уцелихме? Да беше гледал къде вървиш!

— Ах, вие... любители на малки понита! — изръмжах.

Не беше кой знае какъв отговор, но е трудно да си остроумен, когато си подгизнал и миришеш на развалени яйца. Вдигнах им два лишени от въображение пръста и забързах нататък под ехтящия им смях. Дотук е насладата от красотата на града.

Изтичах по булеварда до едно кафене на име „Дяволски вкусно“, промъкнах се в мъжката тоалетна и си изхлузих якето и блузона. Ако бях човек, жупелът щеше да ми изгори кожата. Като демон бях неуязвим от горещото, но не и от отвратителната смрад. Мъчих се да не повърна, докато си търках лицето. След известно време и няколко сапуна — и след като изхвърлих блузона в кошчето — все още понамирисвах, но имаше някакво подобрение. Проверих Брус, който беше проспал цялото унижително фиаско.

— Благодаря за подкрепата — измърморих сърдито.

Метнах раницата на рамо, бутнах вратата на тоалетната... и чух хрущене, последвано от изскимтяване. Опа. Отворих вратата докрай. Отпред стоеше видимо бесният Астарот и си разтриваше носа.

— Пак ти! — Гущеровите му очи се присвиха от ярост.

Преглътнах.

— Извинявайте, извинявайте!

Астарот вдиша дълбоко, сякаш броеше до десет, за да не ме направи на пух и прах, после бързо влезе покрай мен, като си мърмореше нещо за пикльовци.

Прекрасно. Имах неясното намерение да прекарам първия ден от свободата си в скитане из града, преди вечерта да се измъкна през портите, но това вече не беше толкова добра идея. План Б беше да намеря къде да се скрия в Пандемониум — все пак градът не беше малък. Но след като видях Бени и Араил, и Астарот, си спомних колко лош късмет имам. Дори при население от пет милиона все щях да попадна на демони, които познавам от училище или от двореца, или пък такива, които ме познават мен заради татко. Не можех да рискувам. Нямаше начин да изчезна тук.

Та... към Външния Ад. Не бях съвсем сигурен какво има там, понеже всичките ми познания бяха дошли от учебници по география и от малкото, което успях да видя през прозорците на двореца, но трябваше да поема този риск, щом не искам да ме хванат.

Напуснах кафенето с решителност и готовност за всичко, с което можеше да се сблъскам в живота отвъд портите. Все пак бях син на Луцифер. Щях да се справя. После се върнах бързо, за да си взема малко шоколадова торта като запас за особено страшни случаи.

След това, стиснал прекрасно ухаещата хартиена торбичка, тръгнах по улицата към стоянката на рикшите.

— Джинкс!

Ох, пъклен плам, кой от враговете ми щеше да ми се изпречи сега? Завъртях се, като се опитах да не се паникьосвам. Данталион ме доближи с бодра крачка. Ех. Най-послед приятелско лице.

— Здравсти, братче, днес не си ли на училище?

Ами...

— Обедно междучасие. Излязох да си купя комикси.

В единайсет часа. Ужас. Никак не ме биваше да лъжа.

Данталион, който си е зъл по природа, само повдигна вежда и нищо не каза.

— Ама, разбира се. Както и да е, забавлявай се, после ще се видим вкъщи, нали? За една игра на „Кървави Канибали карт“?

— Може. — А може и да не. — Ама имам много домашни да пиша довечера, та... — послъгах набързо.

— Няма грижи. Не се преработвай! Знаеш, че татко мрази така. Усмихна ми се широко и закри по една странична улица.

О, да. Знаех, че татко мрази така. Тъй, време е да изляза от града, преди да срещна всичките си познати от цялата вселена. Тази работа е бягството беше по-трудна, отколкото изглеждаше. Спрях си една рикша и досущ като шпионин от старите филми помолих водача да ме остави пред един магазин за комикси на един ъгъл близо до портите, та да не оставям следа.

Потеглихме и се извисихме над площад „Нерон“ и Вавилонската кула, а далеч под нас дребни червени купувачи се щураха насам-натам. Рикшаджията забързано пляскаше с криле покрай Отровните градини — изглежда, той беше единственият човек, който не беше чул как унищожих дървото Немезида, което от време на време се пресягаше и грабваше рикшите от небето, преди да го неутрализирам — и над смърдящите пари от фабриката на Жупий, където прокълнати хора добиваха жупел и го преработваха във всичко от лекарства до гориво. Накрая се спуснахме на една чакълена пряка на „Ан Бони Лейн“ и спряхме точно пред „Коварни комикси“.

След като отлетя, повторих историята си наум за последно, после тръгнах по пътя колкото можех по-безгрижно. Въздухът вече беше по-хладен тук, в покрайнините на града, далеч от огнения ров. Отвън щеше да е студ. Извадих си черната вълнена шапка и шала от раницата и си ги сложих. Надявах се да ми послужат за дегизировка, както и за защита от по-студения климат на Външния Ад.

Завил нос в шала си, завих покрай ъгъла и видях нещо не особено хубаво. Всъщност в списъка е нещо, които не са хубави, това беше най-отгоре при ухапванията от буби бръснари, миризмата на жупел и настъпването на парченце легло.

Портите бяха затворени.

Извисяваха се над мен — тежки, черни чугунени портали, които се извисяваха на трийсет метра в завихреното червено небе и ми се надсмиваха с недвусмислената си затвореност. Гадост.

Стоях на улицата, гледах как дъхът ми кристализира на кълбенца мъгла, а адреналинът ми изтичаше като въздух от надуваем замък. Никога не бях излизал извън портите, дори не бях стигал до тази част на града, но знаех, че през деня по принцип би трябвало да са отворени. Все пак хелионите — червенокожите войници на Ада, какъвто и татко

искаше да ме направи — трябваше да преминават, за да наглеждат селението. Може би бяха затворени за по-сигурно заради Голямата тревога на Бог.

Така или иначе бяха уцелили ужасен момент. Стиснах безсилно юмруци. Дотук с живота ми на ренегат. Трябваше да се върна на План Б и да си потърся място в града, където да се скрия. Освен... освен ако портите не бяха затворени само засега. Може би все пак ги отварят по някое време. Реших да ида и да питам двата хелиона, застанали на пост при вратата.

Вратата! В дясната порта имаше изрязан едва забележим изход, голям колкото да мине демон. Дявол да те благослови, вратичке! Естествено, самите порти сигурно не са били отваряни от хиляди години, как може да съм толкова глупав? Милиардите костеняци — прокълнатите хора — отвън може да се опитат да нападнат града. А може би просто за да не се разваля приятно топлият климат от тази страна на стените.

Добре, можех да се справя, все още си имах съчинената история. Опитах се да не мисля как изобщо не ставах за лъжец и отидох при малко по-малкия и не толкова заплашителен страж.

— Старши — казах, като се опитвах едновременно да стоя възможно най-изправен и да говоря колкото може по-плътно. — Аз...

Стражът ми изръмжа, заекнах и млъкнах.

— Ти пък накъде си тръгнал?

Ох, жупел, беше ме познал!

— Не си ли малко малък да излизаш във Външния Ад?

Добре, не ме беше разпознал. Опитах се да не изглеждам облекчен.

— Първи курс съм в Островръх — излъгах аз, макар че ако не ми повярваше, вероятно щеше да се окаже, че изобщо не е лъжа, което беше забавно по един извратен начин. — Трябва да прекарам една нощ във Външния Ад сам. За да, ами, да се докажа.

Вдигнах поглед към него обнадеждено и е разтуптяно сърце.

Той ме погледна със съмнение.

— Да се докажеш, а? Хм. — Махна на по-едрия страж. — А бе, ти като беше в Островръх, трябваше ли да изкараш една нощ във Външния Ад? Сам?

Хелионът се усмихна бавно, разкривайки два реда дълги, остри зъби. Сви шепа до ухото на първия страж. Вслушах се усилено.

— Не — прошепна. — Но си правехме такъв майтап с новациите. Голяма веселба беше. Ако се върнеха живи. — И си отиде обратно на поста с тънка усмивка.

По-дребният страж скръсти ръце и наклони глава. В корема ми пърхаха птеродактили. Дали най-накрая щеше да ми излезе късметът?

— Добре тогава, ама внимавай отвън — каза той накрая. — Не се знае на какво ще попаднеш. — Взе един ключ от колана си, отключи вратата и ми махна да мина.

Едва чух как вратата се трясва зад мен и смразяващият костите вятър за малко щеше да ме отвее. Ухилих се. Това беше то, това беше истинският Ад! Бях успял.

Загледах се в снежното небе. Бях изследовател, смело пристъпил в арктическата пустош, въоръжен само с ума си и домашния прилеп. Някой, за когото демоните пеят песни. Някой, за когото демоните вдигат статуи. Някой... който осъзна, че вратата към злата му участ все още беше точно зад него. Хукнах във виелицата, преди стражът да е размислил.

Реших, че е най-добре да поразузная района. Бях в област, наречена Полята на прокълнатите, това го знаех — селище, започващо току до стените на града и състоящо се от покрити със сняг колиби, наредени по разнопосочни улички, които се простираха по равнините на Ада докъдето поглед стигаше. Спомних си, че костеняците в Полята не бяха опасни — бяха пратени тук за малки грехове като суета или пожелаване на кабриото на съседа. За нещастие, останалите ми познания за Външния Ад биха се побрали на гърба на пощенска марка. Прииска ми се да бях внимавал повече по география.

Не можех да пренебрегна студа. Зъбите ми тракаха толкова силно, че се притеснявах да не си отхапя езика. След като цял живот бях живял в умерения климат на Пандемониум, това беше малък шок за системата ми. Пристъпвах несигурно, виелицата виеше между бараките и разтракваше тенекиите на покривите. Земята беше замръзнала и твърда, но от време на време езици син пъклен пламък се подаваха през кишата. Не му обърнах внимание и продължих с трудни крачки.

Когато се отдалечих достатъчно, за да се чувствам в безопасност от разни размислили стражи, спрях и погледнах назад към града. От

тази страна високите стени на Пандемониум синееха, сякаш бяха от чист лед. Зачудих се дали татко ще забележи, че липсвам, преди да изтекат трите дена. После ми хрумна ужасна мисъл: Лентяй щеше да забележи още щом се върне от Тексас. Или поне няколко часа след това, ако имаше нужда да си навакса със съня, както обикновено. Зачудих се дали би казал на някого. Много съм глупав. Много. Да му бях казал какво ще направя. Или да си бях измислил оправдание. Трябваше да се отдалеча възможно най-много от двореца.

Обърнах се да продължа и забелязах нещо, което ми беше убягнало покрай вълнението и летящите висулки. Като изключим писъците на вятъра, беше тихо. Плашещо тихо. Къде бяха всичките костеняци? Не ги наричаха Полята на прокълнатите ей така. Трябваше да гъмжат от мъртви човеци.

Отидох до най-близката барака и надникнах през един прозорец, но беше прекалено заледено, че да видя нещо. Пристъпвах предпазливо по улицата — кална пътека, — оглеждах къщите и пресечките, но не видях никого. Тишината започваше да ме безпокои. Свих наляво, после надясно. Може би всички се бяха скрили от виелицата. Тогава чух грозна кашлица и се завъртях. Старец с дълга бяла брада лежеше на улицата разтреперан. Отстъпих и едва не се блъснах в една кокалеста руса жена, която си скубеше косите и си говореше сама. Само при вида ми изпищя и побягна. Продължих по пътя си и все повече костеняци изпълваха улиците. Разбира се! Не смееха да дойдат прекалено близо до града. Страхуваха се от демони. От нас. От мен.

Странна мисъл беше. Досега никой не се беше страхувал от мен. Все пак бях заплашителен колкото гифче с котенце, както неколнократно съм доказвал. Шапката ми донякъде покриваше рогата, но всеки път, щом някой костеняк ме доближеше, само поглеждаше червената ми кожа и хукваше в обратната посока. Меко казано, беше малко смуцаващо.

Костеняците в Пандемониум — като лакомниците, които ни поднасяха вечерята, или банковия обирджия, с когото татко играеше голф — изглеждаха като обикновени хора, макар и да им липсваше онова особено излъчване, което казва „жив съм“. Костеняците тук, отвън, бяха същите, но много по-раздърпани и мръсни, и премръзнали. Макар че като гледам лапавицата и разпадащите се колиби, в които живееха, това не ме учудваше.

Размърдах си мозъка в опит да се сетя какво има от другата страна на Полята на прокълнатите. Някаква пустиня ли... или беше огнено езеро? Във всеки случай по-топло място. Не исках и аз да премръзна. Реших да се запътя натам.

Така, зареян в мисли, риех в снега и когато вдигнах поглед, мигом изхвъркнах от унеса си. В другия край на улицата стоеше нещо, което не бях виждал досега — нещо толкова нечувано, толкова невъзможно, че до онзи момент бих се заклел, че такова нещо в Ада не съществуваше.

Беше момиче костеняче.

[1] Добро утро, млади господарю! — Б.пр. ↑

8.

РЯДКО СРЕЩАНО МЪРТВО МОМИЧЕ

Децата никога не ги пращат в Ада. Без изключения. На бесовете не им е позволено да се опитват да покварят хора на шестнайсет или по-малко години. А дори и някое дете да извърши нещо ужасно сам-самичко, му се разминава, докато не стане на седемнайсет. Тогава няма ограничения. Противно на очакваното, Адът се управлява по много стриктни правила. Татко е такъв, малко обесивно-компулсивен.

Та какво, по всички селения, правеше това момиче тук? Дали беше направила нещо толкова неопишимо злокобно, че за нея са направили изключение? Загледах я. Не изглеждаше неопишимо лукава, но като се замисля, хората рядко изглеждат така. Две рошави руси плитки стърчаха от главата ѝ над мокро от снега черно палто с качулка. Имаше лице, покрито с лунички, и беше на десет, може би единайсет.

Нещо още по-странно — пързеляше се по леда, преструваше се, че кара кънки за лед, и се усмихваше. Сякаш се забавляваше. Костеняците по правило не се забавляват в Ада. Все пак не затова го има.

Завъртя се грациозно с развети плитки, видя, че я гледам, и за малко да се препъне. Не исках да я плаша и се дръпнах назад, но тя също ме загледа.

Рядко срещано прокълнато дете! Тук, в Ада. Кога пак щях да имам възможност да говоря с такова?

Любопитството ми надделя, направих крачка към нея и пробвах да се усмихна.

— Здравей?

Момичето се обърна като да избяга, но се поколеба. Може би и на нея ѝ беше любопитно. „За някого, който е виждал само хелиони — помислих си, — аз вероятно съм рядко срещано демонично дете.“ За момент остана неподвижна и мълчалива, после пристъпи предпазливо.

— Здравсти. Аз съм Томи, какво правиш тук отвън? — попита тя.
Не очаквах въпроси.

— Ами... не знам — казах аз, като мислено се сригах, задето звуча толкова тъпо. Поизправих рамене. — Май изследвам. Аз съм Джинкс, между другото. — Подадох ръка вежливо.

— Много странен демон си. — Тя наклони глава и внимателно ме огледа, от което ми стана малко притеснено.

— Така ли? Ами да, такъв съм си май. — Отпуснах ръката си. Дори костеняците виждаха какъв съм смотан. Чудничко. Подритнах едно камъче и се опитах да измисля нещо умно или интересно. Мозъкът ми отказа да съдейства.

Жълдчето на тишината заплашваше да израсте в надвиснал дъб на неловко мълчание, когато момичето на име Томи дойде точно пред мен.

— Имаш сини очи — каза тя. — Изглеждаш точно като хелионите, само че те всички имат червени или черни очи.

— Ами да. Само наполовина съм демон. Дълго е за разправяне.

Тя присви очи и кимна леко, сякаш беше взела решение.

— Добре, странно полудемонче. Аз също обичам да изследвам. Искаш ли да видиш нещо яко?

Не е като да имах нещо по-хубаво за правене.

— Добре.

— След мен.

Тя хукна из западналите улички и покрай рушащи се къщи, като от време на време спираше, за да я настигна. Беше бърза. Забелязах, че за разлика от мен тя трябваше да прескача около тънките сини пламъци, които изригваха тук-таме от земята. Мисловно се плеснах по челото — костеняците не бяха неуязвими от пъклен пламък. Очевидно.

След няколко минути стигнахме пред един грамаден разнебитен склад, много по-голям от всичко, което бях виждал в Полята. Томи плъзна настрани една тежка талпа, препречила входа, и влезе. Помещението беше тъмно и миришеше на мухъл, а малки струи светлина се процеждаха през пролуките в покрива на поне петнайсет метра над нас. Под краката ми имаше отъпкан пръстен под, а във въздуха се носеше миризма на талаш и смазка. Малко се притесних. Ами ако това беше някаква клопка? Костеняците не обичаха много демоните, в това бях сигурен. Погледнах вратата през рамо и тъкмо обмислях дали да изтичам обратно навън, когато в мрака чух щракване

на електрически ключ. Изведнъж стаята се изпълни с многоцветни светлини и особена подрънкваща музика.

Зяпнах учуден. Това беше панаир.

— Това какво прави тук?

— Нямам представа. Сигурно е било нечий най-страшен кошмар. Може някой да е паднал от влакчето и то да му е отрязало главата. Но ми харесва.

Усмихнах се както заради странния вътрешен лунапарк, така и заради липсата на кървава клопка.

— И на мен ми харесва.

— Насам.

Тя тръгна между сергиите, аз я последвах и стигнахме голяма люлка с вид на пиратски кораб. Покатерихме се и седнахме един срещу друг на една от скърцащите дървени седалки. Докато се поклащаше напред-назад под тежестта ни, се вдигна облак прах.

— Не очаквах точно това да ми се случи днес — казах аз, загледан над примигващите светлини.

Стомахът ми избра точно този момент да изкъркори звучно и тя се засмя. Спомних си, че цял ден не бях ял и се разрових в раницата за сандвичите с кетчуп.

— Гладна ли си? Заповядай — подадох ѝ единия.

— А, не, благодаря. Не огладнявам, нито ожаднявам. — Тя сви рамене. — Мъртвешка му работа.

Опитах се да не изглеждам прекалено шашнат. Тогава осъзнах колко невкусно изглеждаше подгизналият кървящ сандвич.

— Сигурно можеш да ядеш, ако искаш. — Извадих хартиената торбичка. — Какво ще кажеш за шоколадова торта?

Тя взе торбичката и подуши.

— Май си прав. — Хапна една хапка и кафявите ѝ очи се разшириха. — Ммм, вкусно е.

Усмихнах се. Покваряване на мъртви с шоколадова торта — ето така се прави. Може би все пак има надежда за мен.

Томи изведнъж спря и задържа оставащата част от тортата пред устата си.

— Чакай, как така в Ада има шоколадова торта? Шоколадът не е ли земна работа? — Тя ме изгледа подозрително.

— Така е, но е покварил толкова много лакомници, че Луцифер реши, че трябва и тук да го въведем. Но не ми е позволено да имам кетчуп, така че не казвай на никого.

— Ясно. — Продължи да нагъва тортата. — Както и да е, какво правиш тук всъщност? — попита тя. — Демоните не идват във Външния Ад да се забавляват.

Потрих чело, чудейки се как да отговоря.

— Ще ти кажа, ако ти ми кажеш защо ти викат Томи — рекох през хапка влажен хляб. Това ми спечели малко време да реша какво да й кажа.

— Галено на Томасина — рече тя спокойно. — Томасина Ковели. Твой ред.

Ох. Но пък на кого щеше да каже? На някой хелион? Малко вероятно.

— Ами... може да се каже, че избягах от вкъщи. Реших, че в града някой може да ме намери, затова се измъкнах през портите. Досега не бях излизал тук.

Тя ме изгледа все едно току-що ми бяха пораснали пипала.

— Защо ти е да бягаш? Каквото и да е там вътре, все е по-добре. Тук буквално е ад — каза тя с лек кикот.

Зяпнах.

— Как може да се смееш? В Ада си и няма измъкване.

Тя сви рамене.

— Ами какво друго да правя? Както сам каза, няма измъкване, така че няма смисъл да хленча, нали така?

Може да съм чудат демон, но и тя бе чудата костенячка. Харесваше ми.

— Да, явно няма. Блъскащите се колички работят ли?

— Да, ела.

Сребристата металическа боя падаше на люспи от количките, а на повечето от тях ивичестите пръчки отзад бяха непоправимо счупени, но Томи ме заведе при една работеща, а самата тя седна в друга. Гуменият под също беше издут и разкъсан, но бързо открих, че така е още по-добре. Кой ти иска равен под, когато можеш да имаш рампички за засилка?

След количките изпробвахме една кула със спираловидна пързалка, едно разтракано влакче на ужасите и най-накрая скоростно

влакче. Докато крещяхме в завъртулката с вдигнати ръце, се опитах да си спомня кога за последно съм се забавлявал така. Слязохме с олюляване от количката, а Томи за малко да падне, но се хвана за парапета.

— Добре ли си? — попитах. — Нали няма да ме оповръщаш?

Тя вдигна брадичка.

— Естествено, че не. Макар че... може да поседнем за малко. Не искам и ти да паднеш.

— Имам по-добра идея. Дай да идем да седнем на онази въртележка. — Посочих ярко оцветените коне, които нежно се издигаха и спускаха.

— Пф, това е за дечица.

— Ами ти си си дете. На колко си, десет?

— Моля-моля, на единайсет и половина съм. Дребна съм за годините си.

— Добре, значи само ще си починем на нея, докато спре да ни се вие свят.

Тя сбърчи нос и луничките ѝ се сляха в едно петно.

— Щом настояваш.

Качихме се на конете и те бавно ни понесоха около въртележката, докато главите ни се оправят.

Събрах смелост да задам въпроса, който ме човъркаше цял следобед.

— Та ти защо си в Ада? Тук не идват много деца. Ама ако не искаш да ми кажеш, ще разбера.

— Цялата работа беше една глупава грешка. Наистина не исках... — Въздъхна и духна бретона си, който ѝ влизаше в очите. — Е, май вече няма значение. Ами...

— Ох! — Скочих стреснат, както си бях хванал шията на коня. Бих се заклел, че нещо току-що ме беше ухапало. — Какво...

— Ау! О... О, не.

Томи се хвърли от седлото си и разтърси ръка. Кръв покапа от пръстите ѝ по боядисания под.

Тогава конят ѝ се обърна и ми се озъби с огромните си влажни и червени дървени зъби.

— Досещам се защо има лунапарк в Ада — каза Томи. — Бягай!

9.

ПРИКАЗКА ЗА МЪНИЧКАТА НИНДЖА

По инстинкт плеснах с криле, но те бяха заровени под дебелия ми зимно яке. Единствената ми дреха, която нямаше дупки за криле, защото си я бях купил на Земята. Е, много благодаря, шивачо на Дракула. Сkochих от коня миг преди зъбите му да щракнат около глезените ми, прехвърлих се през месинговата преграда и подпалих през лунапарка, а Томи — до мен. Но онези стари дървени кранти сигурно трябва да са здраво закрепени за... Звукът на гръмовни копита завърши мисълта ми вместо мен. Хвърлих поглед през рамо и преглътнах при вида на зверовете, които един по един скачаха от въртележката.

Изтичахме обратно покрай пиратския кораб и под влакчето, а гневното цвилене ни настигаше. Томи се спъна в колчето на една шатра, полетя и падна по нос в пръстта и талаша. Вдигнах я за ръката и я бутнах към изхода пред мен. Вече оставаха само шест-седем метра. Още малко. Още...

Зъби като ножове се впиха в прасеца ми и извиках, а конят ме завлече на земята. Заритах го отчаяно, но не ме пускаше. Останалите вече бяха съвсем близо, свършено беше с мен — защо бях избягал, защо не си бях останал в града, защо бях такъв кръгъл и абсолютен кретен?

Тънко свистене проряза въздуха и късче метал с формата на звезда се заби право в окото на коня. Половин секунда по-късно второ отнесе едното му ухо. Той пусна крака ми, за да извие от болка.

— Хайде! — изкрещя Томи току пред входа, като размахваше още една метална звезда.

Бързо се изправих, метнах се през вратата, ритнах я зад себе си и я затворих. Томи бутна обратно дъската, която залостваше вратите, и се строполи на кишавата земя. Чу се туп, когато нещо от другата страна се заби в дървото.

Наведох се, подпрях ръце на коленете си и се опитах да си поема дъх. Вратите тракаха и се тресяха, но издържаха.

— Мутирали въртележни коне убийци? Сериозно ли? — каза Томи задъхана.

Поклатих глава.

— Да. Кой да се сети, че има и такива?

Силен трясък разтrese въздуха и скочих. Дървото беше започнало да се цепи. Прекрасно.

Подадох ръка на Томи, която се беше опънала на земята и изглеждаше... ами изглеждаше сякаш досега се е била със стадо кръвожадни коне.

— Хайде, по-добре да се махаме оттук.

Хвана ръката ми и се изправи.

— Изобщо няма да споря. След мен.

С подтичване и подхлъзване по снежните улички стигнахме до крива дървена барака с нахъсани сиви завеси, които се подаваха от единствения прозорец. Томи отвори вратата, влезе, а след нея и аз.

— Дом, сладък дом! — каза тя с полуусмивка, като махна към двете буцести легла, почернялата печка и грамадския гардероб, които бяха единствените неща в малката стаичка. Облекчен се отпуснах на едно от леглата. Мен ако пита, в този момент това си беше направо дворец.

— Какви бяха онези неща? — попитах.

Тя се метна на другото легло по корем и подпря брадичка на ръцете си.

— Нямам идея, конете не са помръдвали и мускулче, когато съм ходила там. Макар че досега не се бях качвала на тях. Явно не им е харесало.

— Не, не конете, а летящите дискове на смъртта. Нали хвърли нещо по онзи звяр, който ми дъвчеше крака — какво беше? А, и, такова де, благодаря, че ме спаси от изяждане.

— А, това. — Тя бръкна в джоба на палтото си и извади малка заострена метална звезда. — Това са японски оръжия, казват се хира шурикени. На Земята бях ножехвъргачка в един цирк. Когато... се озовах тук, в Ада, всичко, което имах по джобовете, някак дойде с мен. Имам шест.

Опитах се да осмисля цялата тази информация.

— Вече не — казах.

— Ще имам. Всяка сутрин, когато се събудя, всичко по джобовете ми си е същото. — Сви рамене. — Мъртвешка му работа.

— Бре.

Не бяхме учили за тези неща. Сигурно личният живот на костеняците не се възприемаше като особено важен.

— Макар че ако си изгубя палтото, не съм сигурна дали пак ще се върне като магия. Та гледам да не го губя.

— Ами ако пострадаш или нещо такова? Същата ли си се будиш?

— Ще ми се. Защо мислиш, че така устремено бягах от конете? Не можем да умрем, защото вече сме мъртви. Но има и по-лоши неща от това да си мъртъв.

Повдигнах вежди.

— Така ли?

— Да. Един го нападна нещо като двуглав лешояд. Следващия път, когато го видях, още се скиташе... обаче с една ръка по-малко.

— Мале.

— Да. А старицата отгатък улицата ми разказа за някой, който се удавил в едно замръзнало езеро. Хелионите го хвърлили. Сега ще остане там завинаги и ще се дави отново и отново.

Потреперих и за момент ме хвана срам, че съм демон. Но ние това правихме, нали? Зли работи. Костеняците си заслужаваха това, което получаваха... нали? Не знаех какво да си мисля, затова смених темата.

— За пръв път виждам нинджа на живо. Или по-скоро на умряло. Наистина ли си работила в цирк?

— Да... Виж, дълго е за разказване. А ти какво ще правиш, беглецо? Искаш ли да пренощуваш тук?

— А, смятах да ида в петзвездния хотел на ъгъла.

Тя се подсмихна.

— Но какъвто съм глупав, си забравих кредитната карта. Значи ще е в бараката. — Аз също й се усмихнах. — Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

— Глупости. Чакай да запалия огън.

Тя излезе и след секунди се върна с наръч дърва, които сложи в печката. След малко пламъкът започна да гали дървото и тя сви шепи, за да го раздуха.

— Така, това ще ни грее през нощта.

Тя си свали палтото и обувките и легна на леглото си.

Смъкнах си раницата и се стреснах от силното изписукване. Брус! Покрай веселието на влакчето и страхотията на мутиралите коне убийци изобщо бях забравил за него. Отворих раницата и той възмутено ми изпърха с криле.

Томи се ококори.

— Ама ти... имаш прилеп в раницата? Това някаква демонска традиция ли е, както вещиците е котките?

Усмихнах се.

— Не. Но и то е дълго за разказване. Не се тревожи, не е опасен. Защо не ми разкажеш как от циркова нинджа си станала адско момиче, а пък после аз ще ти разкажа за Брус.

— Брус?

— Уейн. Сецаш се, Батман.

— Аха. Супер.

— А каква е твоята суперзлодейска история?

— А, да. Ами мама била много млада, когато съм се родила, а татко ми изчезнал, та явно не е могла да се справи сама. Пет години се опитвала, но един следобед циркът дойде в града и тя ме остави при по-големия си брат... — Тя примигна. — И така и не се върна. Както и да е. Брат й, вуйчо ми Пиянко, беше ръководителят на цирк „Фантастик“. Нямахме голям избор, затова ме прие. Според мен е решил, че малко детенце на слон ще е добре за бизнеса.

Тя се зарови по-надълбоко в завивките, сякаш от мисълта за ръководителя й стана още по-студено.

— Но той не харесваше деца. Единственият ми приятел беше Сайонара, японската ножехвъргачка. Невероятна е. С тази нейна вееща се черна коса и змийски татуировки, и свирепи очи. Бях много малка, но виждах как ме гледа Пиянко. Все едно си мисли как на следващата спирка ще ме остави край пътя. Затова й се примолих да ме научи. Мислех, че ако съм добра в нещо, той ще ми позволи да остана. И се получи.

Изправих се.

— Извинявай, разбърборих се.

— А, не. Само си лягам, че умирам от студ. — Беше вярно. Сигурен съм, че ако кожата ми не беше червена по принцип, носът ми

щеше да грее като фар. Събух си ботушите и си свалих якето. — Сериозно, продължавай.

Но Томи ме беше зяпнала.

— Имаш крила.

Погледнах през рамо и ги разтърсих като навит черен чадър.

— Да, така си е. Всички демони имат. Не си ли виждала... А. Хелионите нямат крила. Забравих.

— За разлика от всички други ли? Защо нямат?

— По принцип имат, но ги режат при раждането.

— Ау. Защо?

— Така няма да станат прекалено силни. Ба... Луцифер е умен. Обича да държи подчинените си под палеца си.

Не знам защо си замълчах за татко. Беше просто инстинкт. Хората гледат на него малко особено. По-точно с особен ужас. А никак не исках тя да ме изхвърли в ледения мрак. Намъкнах се под одеялото и се облегнах на стената. Тя не го заслужаваше, беше ми спасила живота. Обещах си на сутринта да ѝ кажа истината.

— Разказваше ми как си станала малка нинджа.

— Да. Та няколко години бях добре. Със Сайонара се бяхме сработили, така че...

— Чакай малко — Сайонара? Това не значи ли довиждане?

Тя се засмя.

— Да. Това ѝ беше сценичното име. Иначе е чистокръвна лондончанка на име Сузи, която преживява на риба с картофки, но не казвай на никого.

И аз се усмихнах.

— Ще пазя тайната ѝ.

— Та както и да е, работихме добре заедно и Пиянко ми позволи да остана. Но пак беше ужасен. Караше ме да готвя и да чистя клетките на животните, и още сума ти работи, все едно му бях робиня. Един път имах бронхит и му казах, че съм прекалено болна да участвам в шоуто. Той се ядоса и ме блъсна, и се спънах в един стол, и си насиних окото. След това много го намразих. Тогава един ден Зелда, която ходеше по въже, си изкълчи китката. В номера с ножовете правех малко акробатики и претъркулвания, затова той ме накара да изляза вместо нея. Проблемът е, че много ме е страх от високото. Веднъж видях как един човек падна от трапеца и си счупи и двата крака, та...

— Леле. И въпреки това те накара да се качиш?

— Да. И някак си се справих, макар че в мига, в който слязох, оповръщах обувките на клоуна Карло. Но нещо в мен просто се прекърши.

Наведох се към нея.

— И му заби една метална звезда право между очите.

Тя се натъжи.

— Не. Не, бях бясна, но не исках да... Оф, не знам, може и да съм искала. Хранех лъвицата Глинда, която използвахме в шоуто. Беше стара и полусляпа, и обикновено напълно безобидна. Вуйчо ми дойде в клетката и ми се разкрещя да почистя каквото съм нацапала. Все едно аз бях виновна, че толкова ме беше страх, че повърнах. И... И не знам какво ми стана, но идеята просто ми изникна в главата. Направих единственото нещо, от което Глинда пощуряваше — дръпнах ѝ ушите. Тя се изправи, втурна се право към Пиянко... и го изяде.

Отварях и затварях уста като златна рибка.

— Нахранила си цирковия лъв с гадния си вуйчо?

Тя изглеждаше леко засрамена.

— Да, нещо такова.

Прихнах да се смея. Татко щеше да е повече от горд, ако аз бях направил нещо такова. Размахах ръка пред лицето си.

— Извинявай, извинявай.

— Малко си е смешно — каза тя. — Да му беше видял лицето, когато Глинда се втурна към него. Определено не го очакваше. — Тя поклати глава. — Обаче не исках да го нараня, наистина. Въпреки че почти си го заслужаваше.

— Ами ти? Ти как попадна тук? Глинда и теб ли изяде.

— Не. Много по-срамно беше. Когато видях какво става, изтичах в далечния край на клетката и клекнах зад бъчвата с храната. Бях в шок, не можех да мръдна. Когато старата сляпа Глинда свърши с Пиянко, дотопурка при мен и просто седна отгоре ми. Сплеска ме на палачинка. Знам, че не го направи нарочно. Просто не ме видя.

— Леле, егати късмета.

— И още как.

Взех решение.

— Виж, трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

Изглеждаше толкова спокойна и сънлива, че ми беше гузно, но заслужаваше да го знае.

— Когато по-рано ти казах, че в Ада не идват много деца... ами работата е там, че изобщо няма човешки деца тук. Ни едничко. Такова е правилото.

— Чувствам се много специална. Явно винаги нарушавам правилата.

— Ама сериозно, това, което ми разказа... няма логика. Дори много усърдно да си се опитала да нахраниш лъва с вуйчо си, нямаше да те пратят тук. А онова как мисълта просто ти изскочила в главата... това ми звучи като бяс.

— Какъв бяс?

— Демон изкусител. Пращат ги на Земята да покваряват хората. Но не и деца.

Тя започна да разплита русите си плитки.

— Вече се обърках. Толкова много видове демони има. Как изглеждат бесовете?

Направих физиономия.

— Слаби като клечки и толкова бледни, че синята им кръв се вижда през кожата. Честно казано, малко ме плашат. А и смърдят. На жупел.

— Как мирише жупелът?

— На развалени яйца.

— Ужас. Защо миришат така?

— Пият го. В Ада има много жупел, тук го добиваме. Сещаш ли се онези сини пламъци, които виждаш да пръскат от земята? Това е горящ жупел — пъклен пламък. Та така, използваме го за лекарства и магии, и такива работи. Бесовете го пият в течна форма, за да засилят способностите си да изкушават. Кое то е много гнусно. Никога не можеш да ме накараш да го пия.

— Бре. Добре, значи има хелиони, които са червенокожи и чернорози като теб. И бесове. Това ли са?

— А, не, има още сума ти различни демонични аспекти. Да, повечето приличат на мен, но най-добрият ми приятел — Лентяй, например е ленивец.

— Чакай... ленивец?

— Да. Защото е тук от цяла вечност. Повечето демони приличат на мен, но всички от демонокрацията — това е демонската аристокрация — имат различни аспекти. Дракони, тигри, ленивци, гущери. Такива неща.

Томи се ококори.

— Демони гущери? Страхотно.

Спомних си Астарот и потреперих.

— Да. Та както казвах, бесовете са онези, които изкушават хората на Земята. Чудя се дали нещо при теб се е объркало.

— От чудато по-чудато.

— Не те ли притеснява това, че си единственото дете в Ада?

— Извинявай, доспа ми се. Да, странно е, но дори да има някаква грешка, аз какво да направя? Не мога просто да си тръгна.

Замислих се за татко. Ако имаше някаква административна грешка — което беше единственият отговор, който ми хрумваше, — може би той щеше да помогне. После си спомних как играеше голф и ползваше устата на обирджията за дупка. Да, по-скоро нямаше да иска. Не си падаше много по костеняци.

И все пак може би можех да ѝ помогна. Доброто ми дело за деня. Ух, много калпав демон бях. Но не можех да се спра, харесвах я. А и ми беше любопитно.

Томи се прозя.

— Виж, много ми се иска да ти чуя теориите защо съм спечелила адската лотария, както и за Брус и всичко друго, но може ли да го направим на сутринта? Изтощена съм.

Прозаявката ѝ беше заразна. Дръпнах одеялата до брадичката си и загледах как огънят хвърляше оранжеви шарки по напукания дървен под. Утре щях да помисля дали няма как да ѝ помогна.

— Разбира се. Лека нощ, Томи. Благодаря за лунапарка. Беше ми много забавно, да знаеш, докато накрая за малко не ни изядоха.

В мрака се чу тих кикот.

— Да, и на мен. Лека, Джинкс.

10.

ДРЪН-ДРЪН, ТАЙНИ ЗАГОВОРИ, ДРЪН-ДРЪН

Брус висеше с главата надолу от една висулка и се полюшваше напред-назад.

— Каква е тая работа с прилепа? — попита Томи. След изненадващо безкошмарния сън двамата правехме снежен човек в предния двор.

— В абстиненция от банановото мляко е.

— Не, имам предвид какво прави прилеп тук долу? Някакъв демон ли е?

— А, вярно. Забравих, че няма земни животни в Ада. Но си имаме наши си видове. Буби бръснари, великански плужеци убийци, саблезъбо колибри...

Томи изпусна главата на снежния човек.

— Саблезъбо какво? Леле, знаеш как да развалиш деня на човек.

— Извинявай. Ама пък имаме котки.

— Котки ли? Защо?

Свих рамене.

— Пробвай се да кажеш на някоя котка какво да прави. Както и да е, не се притеснявай от адските създания. Обикновено не нападат демони, освен ако друг демон не им нареди. Поне така си мислех, докато не влязохме в лунапарка.

Тя потрепери.

— Да, като онзи двуглав лешояд, за който ти разправях. Нямам желание отново да виждам такива.

— Тези се наричат гамрини. Но в града няма такива.

Взех главата, сложих я на тялото и се опитах да я поотупам в правилната форма.

— Ами Брус?

— Тъм...

Обясних ѝ за бедствието с Дракула и колко безполезен демон съм.

— Вампир, който яде „Шоко Попе“? — изкикоти се Томи. — Затова ли избяга?

— Това преля чашата. Преди това оплесках нещата и в училище, и при другия ми учител. Татко побесня.

— Баща ти хелион ли е?

— Ами... — Подритнах една буца лед и си спомних обещанието, което си дадох вечерта. Но щом колибритата я изплашиха така, сигурно щеше да припадне, когато разбере, че татко ми е най-големият враг на хората. Толкова беше хубаво най-после да имам приятел, ако ще и да е костенячка. Реших още малко да си потрая. — Не, той е... в администрацията. В двореца. Доста високо в йерархията. — Кое не беше лъжа.

— Как е зад портите? — махна тя към далечните градски стени.

— Нищо общо с тук. Като за начало не е толкова студено. Пламъците от рова затоплят двореца. Там е... цивилизовано. Има магазини, барове, ресторанти. Дори голф игрище.

— Звучи страхотно. Де да можех да се разменя с теб.

— Не ти трябва. Татко ме изпрати във военното училище.

— Нямам нищо против. Харесва ми да хвърлям ножове. — За момент изглеждаше замечтана.

— Е, не можеш да влезеш, а аз никога няма да се върна. Писна ми татко да ми казва колко съм безполезен. Предпочитам да остана тук отвън и да умра от студ. — Забих една клечка в снежния човек.

— Всъщност тук не е толкова зле — каза тя, като махна с ръка нагоре. — Днес небето е много хубаво.

Вярно беше. В Ада нямаше синьо небе, нито слънце, а дните понякога не бяха кой знае колко по-светли от нощите. Но някои дни вихрещото се небе светеше в розово и червено, и оранжево, почти като залез на Земята. Предположих, че това я караше да се чувства като у дома.

Усмивката на Томи изчезна.

— Бързо! Хелиони!

Стисна ме за ръката и ме издърпа в бараката. Клекнахме до мръсния прозорец и надникнахме през завесите.

Отряд от дванайсет червенокожи хелиони маршируваше по улицата към нас; водеха острозъби виещи вълсици на вериги. Преглътнах мъчително. Дотук с трите ми дена преднина. Татко сигурно е забелязал, че ме няма, и е пратил да ме търсят.

— Тези пък какви са? — прошепна Томи.

— Вълсици — казах. — Полувълци, полулисици, изцяло смъртоносни.

Томи беше видимо недоволна от тази новина.

Тогава забелязах нещо странно. В средата на групата наперено крачеше едър демон с глава на бик и огненооранжеви очи. Войниците размахваха боздугани с шипове към всеки костеняк, който проявеше глупостта да е на улицата, докато бикоглавият демон преминаваше царствено по нея.

— Странна работа — казах.

— Кое?

— Онзи по средата — това е Баал. Той е генерал и ерцхерцог. Демони като него обикновено не идват във Външния Ад.

И определено не ги пращат да търсят някакво си избягало момче. Въздъгнах облекчено. Обаче облекчението ми бързо се превърна в любопитство. Какво търсеше Баал тук? Може би беше нещо свързано с Голямата тревога на Бог...

Отворих вратата, преди Томи да успее да възрази.

— Хайде. Искам да видя къде отива.

Тя поклати глава толкова силно, че една от плитките ѝ я удари в окото.

— Хайде, ще се крием, обещавам.

Тя присви очи.

— Добре. Ама ще се крием много, много добре, ясно?

Запромъквахме се на безопасно разстояние зад войниците, докато маршируваха през заснежените улици. След няколко минути спряха и влязоха в една каменна сграда с колони. Приличаше на старо съдилище или кметство.

Скрих се до една врата и надникнах зад ъгъла.

— Знаеш ли дали има и другаде, откъдето да влезем?

Томи ме изгледа на кръв.

— Да влезем не ми звучи като много, много добро криене.

Пробвах с мили очички.

Тя скръсти ръце.

— Ако бях толкова глупава, че да искам да вляза, вероятно бих проверила отзад.

Мили очички — успешни! Кое то сигурно обясняваше защо бях такъв провал като демон. Грабнах я за ръката и я поведох към задната страна на сградата. Едно ръждясало балконче беше увиснало опасно. Под него имаше купчина стари сандъци.

— Може би там горе?

Покатерих се на сандъците, протегнах пръсти, хванах се за балкончето и се набрах. След това се пресегнах и издърпах намусената Томи след мен. Люспици ръжда се понесоха към земята като метален пърхот, но балкончето издържа. Горе имаше прозорец без стъкла и когато погледнах през него, видях дървен балкон покрай едната стена на помещението, на около четири метра над пода. Пъхнахме се през прозореца и клекнахме зад една колона.

На една маса в средата на стаята седяха Баал и един друг демон с глава на черна пантера, който равнодушно отпиваше от чаша червено вино. Трети стол седеше празен.

— Кой е пантерата? — прошепна Томи.

— Херцог Моракс. Някакъв висш политик.

Моракс потрака с ноктите си по чашата.

— Кога най-после ще покажеш резултати. Три месеца и даже не се е пропукала.

Потръпнах. Моракс ме плашеше. Имаше глас като метал, стържещ по лед.

Баал го изглежда лошо.

— Работим по въпроса. Подчинените ми правят каквото могат. Утре заминава цял влак с ново оборудване. — „По какво ли точно работят?“, почудих се аз. — А пък и ти не си стигнал далеч с Нефария.

Моракс сви рамене.

— Преобръщаме Кулата, но засега — нищо. Обаче ще го намерим. Все някъде там трябва да е. Но ако ти си беше свършил работата, нямаше да трябва да се занимавам. — Погледна към вратата и снижи глас: — Липсата на напредък от твоя страна започва да го ядосва.

Загледах се в празния стол. Кого ли чакаха? Който и да беше, май той командваше. Е, скоро щяхме да разберем.

Баал изръмжа и бичите му ноздри се разшириха.

— Да не мислиш, че твоето бавене не го ядосва? Стената е костелив орех за стандартните методи, знаеш това. Вече смених три въркорога. Ако можеше да намериш проклетия Нефарий, това сериозно щеше да ни улесни живота. В него все нещо ще пише за деактивирането на Стената. — Той отпи глътка бира. — Но имаме време. Никой не знае какво става, това му е хубавото.

Пантерските очи на Моракс присветнаха особено. Отвори уста с редици остри, лъскави зъби, после пак я затвори, като изгледа събеседника си.

— Да, имаме време. Дори цяла вечност. Ах, а вечността как се точи... — Изведнъж скочи на крака и изби чашата на Баал с рев. — Не само той губи търпение. Писна ми да чакам. Писна ми от оня глупак Луцифер, който си седи в двореца и управлява по неговия си начин — по лошия начин. Цялата ни империя е само сянка на това, което беше. Трябва да се направи нещо!

Ахнах.

— Какво беше това? — попита Баал и се вгледа нагоре към гредите. — Пайк!

Един войник дотича в стаята.

— Незабавно прати хора с вълсици да проверят зад сградата.

С Томи се спогледахме ужасени.

11.

БИБЛИОТЕЧНИ КАРТИ ПО ИЗГРЕВ

И двамата на мига скочихме към прозореца и си блъснахме главите една в друга. Дотук с потайното.

— Ух! — Томи се хвана за челото.

Стиснах я за ръката.

— Хайде!

Плъзнахме се от балкончето, паднахме с трясък върху сандъците и побягнахме от двора. Завихме наляво по една уличка, когато чух свиреп лай, който се понесе по студения и неподвижен въздух. Тичах до Томи, прескачахме кутии и се пързаляхме по замръзналата земя. Пак! Бях доста сигурен, че когато избягаш, животът ти не би трябвало да включва толкова... ами бягане.

Взех един завой и хлъцнах. Задънена улица.

Томи, на няколко метра пред мен, се обърна.

— Бързо, давай обратно... — Лицето ѝ застина от страх. Отстъпи назад.

Опа. Завъртях се. Озъбена вълсица, наежила червена козина, беше запречила изхода, а от здравата ѝ челюст капеше слюнка. Огледах уличката. Тухлени стени отляво и отдясно, а в края — триметрова телена ограда. Ах, пъклен плам!

Томи не продума, само се засили, отскочи на ръце и се завъртя във въздуха като акробат. Кацна на върха на тракащата ограда и прехвърли единия си крак.

— Бързо, покатери се!

Но аз не бях дете от цирка. Едва можех да направя челна стойка. Вълсицата изръмжа и запристъпва на място, подготвяйки се за скок. Смъкнах си якето, метнах го на главата ѝ и се затичах, докато усилено махах с криле. Издигнах се във въздуха и полетях към оградата с протегнати ръце...

И отскочих от нея.

С хрущене и стон се стоварих на болезнена купчина. Бързо запълзах с ужас... и тогава видях — бях паднал точно върху вълсицата и я бях зашеметил.

Над мен изригна смях, вдигнах поглед и видях превиващата се Томи. Добре де, не бе най-героичният начин да спечелиш битка. Нахлузих си якето с цялото достойнство, което успях да събера, и неловко се изкатерих по оградата след нея. Присвих очи:

— Нито дума.

Продължихме ту насам, ту натам през градчето лабиринт, докато звукът на вълсичия лай напълно заглъхна. И все пак не спряхме да си поемем дъх, докато не се прибрахме на сигурно в бараката на Томи и не затръшнахме вратата зад гърба си.

Стоях наведен и едва дишах — наполовина от неочаквания маратон, наполовина от неочакваната измяна.

Томи не беше кой знае колко по-добре. Беше се облегнала на стената, лицето ѝ — яркорозово.

— Кучета демони. Лошо — изпъхтя тя.

— И още как. — Но сега имаше по-важни неща, за които да се тревожа. — Баал и Моракс крояха нещо, трябва да разберем какво!

Тя ми се нацупи.

— Нещо не ми харесва да сме приятели. Вече два пъти за двайсет и четири часа някакви чудовища ни гонят и искат да ни изядат.

— Само че не ти щеше да станеш на кучешка храна. Но трябваше да те предупредя, нямам особен късмет, що се отнася до... ами до всичко.

— Сега ли ми го казваш.

— Ама виж, очевидно заговорничат срещу... Луцифер. Трябва да направим нещо.

— За каква стена говореше онзи? И другото, което споменаха, как се казваше?

— Нефария. Казаха, че е в Кулата, вероятно става въпрос за Вавилонската кула, та предполагам, че е книга. Книга, която явно деактивира някаква стена... което изобщо не го разбирам. Е, ясно, че знам какво е стена, но... — Стоварих се на едно от леглата.

— Какво ще търси книга във Вавилонската кула?

— Къде иначе да бъде, ако не в библиотека?

— Библиотека ли? Мислех, че Вавилонската кула е била...
Всъщност не знам за какво я мислех, но не и за библиотека.

Тя се смъкна по стената и седна на пода.

— Че къде иначе ще държиш книги на хиляди различни езици?

— Идея си нямам. А къде е тази Вавилонска библиотека, някъде тук ли?

— Не, в Пандемониум. Не знам какво са намислили, но трябва да разберем.

— Знаеш ли кого още чакаха?

— Не. — Влачех крака по пода, ядосан, че се наложи да избягаме, преди да разберем нещо повече, особено кой е главният предател. Опитах се да си спомня всички демони, които съм виждал да влизат и излизат от кабинета на татко. — Може би Астарот? Той е един стар и плашещ гущеров демон, който е дясната ръка на та... Луцифер. Моракс и Баал сигурно отговарят пред него. Може да му е писнало да е вторият най-висш.

Тя се почеса по носа.

— Ами баща ти? Защо просто не му кажеш какво си чул? Така де, знам, че си избягал, ама това ми се струва доста важна информация.

— Не мога да се върна при татко, за него съм безполезен, само заемам място. Пък и никога не би ми повярвал. Моракс и Баал са двама от най-близките му приятели.

Тя вдигна вежда.

— Егати приятелите.

Скокнах на крака с внезапен прилив на вълнение.

— Трябва да намерим книгата преди тях! Очевидно тя е ключът към заговора им, какъвто и да е той. Без нея явно не могат да се справят. Ако те я намерят първи... изглежда, е свършено с Луцифер. Обаче ако я намерим и я покажем на баща ми, няма как да не ми повярва. Тя е доказателството. — Оставах ми два дни, преди да трябва да започна в Островрѝх. Сигурен съм, че ако докажа на баща ми какво са замислили, той ще е толкова доволен, че ще ми прости и няма да ме изпрати във военното училище. Да! Това трябва да направя. — Трябва да идем във Вавилонската кула.

Томи вдигна ръце.

— А-а-а, чакай малко. Да идем? Виж, харесваш ми и нямам нищо против, ако искаш да останеш тук. Но съм виждала какво става с хора,

които се опитват да се борят с демоните — без да се обиждаш. Не искам да стане така, че накрая да ми пържат пръстите на краката цяла вечност.

— А.

— Съжалявам.

— Не, няма нищо. Жалко обаче... — Протегнах небрежно ръце над главата си. — Пандемониум наистина е много красив град. Толкова е приятно и топло там. Няма значение, ще трябва сам да...

Тя присви очи насреща ми.

— От теб няма да стане играч на покер. Добре, да кажем...

— Да?

— Да кажем, че дойда с теб. Как ще вляза в града? Не е ли само за демони?

— Демони и ратаи. Те са човешките ни прислужници. Има ги с хиляди. Лесно ще се впишеш. Мога да кажа, че си мой ратай.

Тя изглеждаше все едно е глътнала буба бърснач.

— Само ще се преструваш — добавих бързо, — а и нали каза, че искаш да видиш града? Всъщност е много готин.

— Хм. И не ме лъжеш, че е по-топло? Ако отида и видя улици с иглута...

Ухилих се.

— Честна дума.

Тя потри луничавия си нос.

— Добре, да се разберем така: ще дойда и ще проучим онзи коварен заговор, ако ми помогнеш да разбере защо съм тук.

Ах. Изобщо бях забравил, че искам да ѝ помогна. Обаче сега нямах никакво време да търся игла в купа кости. Имах да разнищвам измяна. Но пък Томи можеше да ми помогне да разбере какво става. Нямаше как да кажа на други, все още не.

— Добре, става. Като се замисля, може и на това да намерим отговор в библиотеката. Там държат регистрите. Но дори и да разбере защо, не мога да обеща, че ще те измъкна оттук. Доколкото знам, никой никога не е преминавал Оттатък.

— Оттатък? В Рая ли имаш предвид?

Кимнах.

— Добре, но обещавай поне да се опиташ.

— Обещавам.

Макар това да ме забавяше, все пак исках да ѝ помогна. А и на мен ми беше любопитно защо е тук.

— Ами онази работа за „никакви деца в Ада“? Хората няма ли да ме забележат?

Свих рамене.

— Само не си показвай лицето от качулката. Демоните така или иначе не обръщат внимание на ратаите, направо са като невидими. Няма и да те погледнат, ако не ги закачаш.

Тя скръсти ръце.

— Добре тогава, разбираме се. Обаче ако ме направят на фрикасе ала демон...

— Очаквам остър метал точно между очите.

— Просто да си наясно.

Час по-късно стояхме пред исполинските градски порти.

— Само не забравяй, че си ратай — казах на Томи. — Гледай да не нинджосаш някого.

— Ще се опитам.

Изпъчих слабиците си гърди и потропах на вратата, като държах Томи за качулката на палтото ѝ по начин, който се надявах да е подходящо господарски. За огромно мое облекчение хелионът на пост ни махна да преминем без капка внимание. Забързах по улицата и за нула време тълпите ни погълнаха. Успяхме.

Томи ме избута.

— Ей, пускай ме. Накъде... — Заглъхна. — Еха.

— Не е зле, а?

Томи закова на място, без да обръща внимание на тълпите демони, които се бутаха покрай нея.

— Сградите изглеждат все едно са пораснали направо от земята — каза тя с тих глас. Допря длан до нежно светещия червен мрамор на една къща. — Как? Няма процепи, нито тухли. И някак си ми се струва жива.

Обясних ѝ как Пандемониум изникнал за една нощ и тя се ококори.

— Та така — казах, — сградите, общо взето, са си пораснали от земята. Нощем греят дори по-ярко и улиците изглеждат като поръсени с ята от светулки. Пък и е по-топло, нали?

— Да — каза тя в унес, загледана наоколо. — Чакай, няма нито дървета, нито цветя, нито нищо. Странна работа.

— Пф, цветя. Абсурд! Тия работи са за Оттатък. Луцифер никога няма да го позволи тук. Има някои адски дървета и растения в Отровните градини и Външния Ад, но всичките са смъртоносни и бодат.

Като изключим разцъфналото в розово дърво Немезида. Реших да я пропусна тази история.

— Ха, разбира се. И все пак е удивително. Хайде, да идем в Кулата. Умирам си да видя как изглежда библиотека в Ада.

Тръгнахме по гъмжащите улици, а въздухът ставаше все по-топъл, докато се приближавахме към огнения ров и двореца Тъмангел.

Погледнах лъскавите му черни кули и се зачудих дали не върша глупости. Може би просто трябва да се прибера и да кажа на татко за Баал и Моракс. Може би ще ми повярва.

Минахме покрай един ъгъл, където млад костеняк стоеше, свиреше на китара и пееше стара блус песен.

— Наказанието му е да свири на китара? — попита Томи намръщена.

— Да, завинаги. Доста е известен тук. Изпати си от една сделка е Луцифер.

И не само той си патеше от татко. Не, трябваше първо да ида в библиотеката и да намеря Нефария. Иначе татко ще си помисли, че само си измислям, за да се измъкна от ходенето в Островръх. След всичките проблеми, които създадох, трябваше да намеря доказателство, иначе никога нямаше да ме послуша.

— Значи е вярно? — попита Томи. — Хората наистина си продават душите на дявола в замяна на... не знам, слава и богатства, и там каквото?

— Аха. Мисля, че Луцифер много се забавлява с тази част от работата си. Вече не го прави толкова често, но обича да подлъгва хората. Много харесва една пиеса, наречена „Фауст“.

— Виж ти.

Забързахме през града, а Томи продължаваше да спира от време на време.

[1] — чу се глас.

— Онзи водоливник да не проговори? — попита Томи, като сочеше редица скулптури над един магазин за деликатеси.

— Аха. Те така правят.

— Разкошно.

Тя се отдръпна и се блъсна в един висок, червенокож демон. Той веднага вдигна ръка да ѝ удари шамар. Дръпнах я извън обсега му.

— Данталион! — Егати късмета. — Тъпи ратаи, много са нескопосани. Ще се разправям с нея вкъщи. — Навъсих се престорено.

— Здравей, братче. Проблеми с ратаите?

Преглътнах и погледнах Томи. Беше склонила глава и качулката я покриваше до брадичката. Лепнах си широка усмивка на лицето.

— Не, не, всичко е наред. Съвсем наред. Просто отивам в библиотеката да уча. Пълна скука. Ти накъде си тръгнал? Към нещо интересно?

Той се усмихна.

— А, не, отивам да се видя с едни приятели. Обаче съм почетният гост, така да се каже, и бързам.

Естествено, че ще е почетният гост. Единственият път, когато аз ще съм почетен гост, е на погребението ми. Дръпнах Томи за ръката и тръгнах.

— Добре тогава, весело изкарване! Доскоро.

— До.

Обърна се и закрачи през тълпата.

— Извинявай — каза Томи.

— Няма нищо, само внимавай. Не искаме повече такива случки.

— Брат ти е голяма работа, а?

— Може да се каже. Много е готин. Проби дупка в озоновия слой, когато беше само на 119, а когато беше на 282, направо унищожи...

— Да. Супер. — Тя посочи сладкарницата. — А може ли да си вземем още от онази шоколадова торта?

Засмях се.

— Разбира се. Ще ни трябват провизии за приключението, тъй като някой изяде всичката ни торта. Кхъ-кхъм.

Тя изглеждаше решително негузна.

— Ще те чакам тук.

Пет минути по-късно имах достатъчно кексчета със зловинки и питки със страшунка, че да ни стигнат за цяла седмица. Така де, един герой не може да работи на празен стомах. Оставихме магазините и продължихме по една тъмна уличка, осветена само от мекото сияние на камъка.

— Какво е това? — изписука Томи, когато едно люспесто плъхоподобно създание изтича покрай глезена й.

— А, флаксит. Не се притеснявай, не хапят.

— Добре тогава — каза тя, като изобщо не изглеждаше добре, докато го гледаше как се изкатери по една стена.

Спрях в края на уличката.

— Сега не му е време да спираш.

Не искаше да се застояваме на място, където могат да се спотайват страшни пълзящи твари.

— Стигнахме — излязох от уличката и тържествено посочих с ръка. — Площад „Нерон“. И Вавилонската кула.

Излязохме на широк площад, заобиколен от три страни от скъпи на вид магазини и ресторанти, обслужващи скъпи на вид демони. В отсрещния край широки каменни стълби водеха до величествена фасада с три огромни абаносови порти.

— Леле — каза Томи, — като огромна каменна сватбена торта е.

Никога не се бях замислял за това, но беше права. Кулата беше съставена от кръгли етажи, всеки следващ по-малък от предишния, и завършваше със заострен покрив, който се виеше високо сред ръждивите мъгли. Качихме се по стълбите и последвахме шумна групичка демони, които влизаха през един по-малък вход, изрязан в средните порти.

— Не забравяй — казах, — дръж се ратайски.

Тя кимна.

Прекрачихме високия праг към трептящата светлина на газените лампи и минахме на пръсти покрай редици маси, около които демони бяха насядали и затънали в книги. Томи забави ход, спря и се загледа нагоре. Покривът беше на стотици метри над главите ни, а близо до стените имаше наредени кръгли мецанини, свързани със спираловидни стълби. Всеки сантиметър от самите стени беше покрит с книги с кожени подвързии.

Завлачих Томи до една дълга и ниска странична стая, изпълнена с витрини, отбелязани с буквите на азбуката. Когато стигнахме до Н, отворих вратичката и започнах да прелиствам картовите каталози. След няколко минути вдигнах победоносно една карта.

— Ето го! Нефария.

— Малко лесно ми се струва.

Отпуснах рамене.

— Не. Не е лесно. Изобщо не е лесно.

Показах ѝ картата.

— Нефарият. Библос. Само с ограничен достъп — прочете тя. — Какво е Библос?

— Там се пазят най-ценните и древни книги. Много надолу е, по долните стелажи. Онези книги не са каталогизирани от хиляди години. Нищо чудно, че не могат да я намерят.

— Колко етажа има надолу?

— Двайсет и четири, също колкото отгоре. Кулата се завива в земята като винт. Мисля, че Библос е на най-долните три етажа.

— А. — Томи се почеса по корема. — Ще измислим нещо. Знаеш ли...

Нещо изтрака и от далечния край на стаята звънна глас. Глас, който звучеше като метал, стържещ по лед. Вдигнах пръст пред устните си, мушнах се в една пролука между витрините и дръпнах Томи след себе си. В стаята отекваха стъпки, докато гласът се приближаваше.

Стояхме неподвижни и слушахме.

— Мрън-мрън-мрън — каза Моракс. — Ако не е Баал, ще е жената. Да съм намерел Нефария, да съм намерел читав ратай... Все аз ли трябва да върша всичко?

Демонът, на когото говореше, не отвърна.

— Е, поне сме...

Брус избра този момент да изписука силно. Застинах.

— Какво беше това? — каза спътникът на Моракс.

За един дълъг, ужасен момент от другата страна на рафтовете се носеше смразяваща костите тишина.

Тогава стъпките пак отекнаха и отпуснах рамена облекчено.

— Сигурно е била книжна змия. Гони те параноята, Хари. Та както ти казвах, поне сме ограничили възможностите до Пагина прима. До седмица-две все ще я изровим проклетията.

Вратата към библиотеката се отвори със скърцане и двата гласа заглъхнаха.

Осъзнах, че бях затаил дъх, и вдишах дълбоко.

Томи изтича в средата на стаята и започна енергично да се трие и отупва с ръце.

Изгледах я.

— Ама какво правиш?

— Книжни змии? Сериозно ли? Има ли някакви животни в Ада, които няма да се опитат да ме изядат?

— Глупости, книжните змии са безобидни. Ядат само книги.

Тя спря да ръкомаха.

— Аха. Както и да е, доста удобен момент беше. Може и късметът ти да не е толкова лош, колкото си мислиш. Знаеш ли къде е тази Пагина прима?

— Да, но не ни помага много. Това е в дълбините на Библос, най-долният етаж, така че елиминираме другите. Работата е там, че долу е като лабиринт. Лесно ще се изгубим.

— Хм. Знаеш ли историята за Минотавъра?

— Да я знам ли? Той ми беше братовчед.

Тя се ококори.

— Чакай, какво? Мислех, че е мит.

— Сигурно си мислила, че и Адът е мит, преди да се окажеш тук.

Тя наклони глава на една страна.

— Ха. Да, май е така.

— Хората много си объркват митовете и легендите. Историята е като игра на отгатване на рисунки, само че рисунките са много зле и никой не ги познава. Ще се изненадаш кое е вярно и кое — не.

— Еха. Ще искам да ми разкажеш повече, когато се измъкнем оттук. Все още не съм виждала и един тризъбец, та май този мит е измислица. Както и да е, в разказа Тезей оставя следа от прежда, за да намери изхода от лабиринта. И ние можем да си оставяме следи, за да не се изгубим.

— Добър план, Батман — присвих очи насреща ѝ. — Много приключенски се настрои изведнъж за човек, който се плаши от книжни змии.

Тя извади два хира шурикена от якето си и зае бойна поза.

— Ей, всички момиченца нинджи харесват приключенията.

Ухилих се.

— Пък и преди да се появиш, не бях виждала друго дете в Ада. Сега знам защо. Така че въпреки демоничността и драмите ти ми е много приятно да имам някаква компания.

— Нямам... драми.

Тя притисна ръце до гърдите си и вдигна очи към покрива.

— О, горкият аз, нищо не струвам като демон. Де да бях зъл архизлодей, та татко ми да се гордее с мен.

Стана ми смешно, макар и да не исках.

— И така, Капитан Съкрушенко, сега какво?

— Сега ще разуча мистерията около теб. После ще потеглим в търсене на заровено съкровище. — Нарамих раницата. — Ще бъде дълго пътешествие, изпълнено с опасности. Радвам се, че си взехме за хапване.

Междувременно...

— Нарочно го прави! — кипеше Луцифер, загледан в писмото, което стискаше в юмрук. — „Изкарвам си направо прекрасно. Мъжете в Гърция са толкова чаровни. Колко жалко, че не си тук. С много любов, Персефона. Целувки, целувки.“ Защо ме изтезава тъй?

Лентяй зарея поглед над голф игрището.

— Защото знае, че ви харесва.

Луцифер въздъхна.

— Не може да не ми харесва. Тя е сладка и забавна, и умна... и манипулативна, и коварна, и отмъстителна. За мен е идеалната жена!

Натъпка омразното писмо в джоба си, взе стика и ядно замахна към тревата. Топчето излетя и тупна право в един пясъчник. Луцифер изръмжа. Кедито му, костеняк — грамада и бивш доверен човек на Ал Капоне, отстъпи притеснено назад.

— Между другото, в Тексас беше хубаво — каза Лентяй с дяволита искра в окото.

— Е, не ми го казвай това. Гаап ще има да ми пили цяла вечност. Дилърите на оръжия са отлична плячка за демона, покровител на алчността, а ти влизаш с танцова стъпка и ги правиш прекалено мързеливи, че да искат да разпространяват унищожение по целия свят.

Лентяй лениво цъкна топчето. То се понесе във въздуха и спокойно кацна на две педи от флагчето.

— И докато сме на темата, ако беше малко по-разумен, щеше да ме оставиш да спечеля — каза Луцифер.

Лентяй не му обърна внимание.

— Как вървят нещата в Марианската падина?

Луцифер се оживи.

— Обнадежден съм. Долу се получават някои много интересни морски чудовища. След няколко години ще могат да докарат доста хубав хаос.

— На бас, че могат да се обучат да ядат чаровни гърци.

Луцифер се ухили.

— Това е най-добрата идея, която съм чувал днес.

[1] Дребна си за костенячка. — Б.пр. ↑

12.

ВРАТИТЕ НА СЪДБАТА

Оставих Томи в един тъмен ъгъл на основната библиотека да чете „Райската градина: Разказът на една змия“, като ѝ казах, че е най-добре да се скрие. Кое то не беше лъжа, но също така исках да използвам влиянието на татко, за да накарам библиотекарката да ми позволи да претърся регистрите.

Бутнах една малка врата е месингова табелка, на която пишеше „Архив на прокълнатите“, и отидох до бюрото, където една библиотекарка с тъмнолилава кожа се беше прегърбила над някаква книга.

— Извинете. Искам да потърся информация за един от ратаите ни.

Тя не даде признак, че ме е чула.

— В двореца Тъмангел.

Лицето ѝ веднага изскочи от книгата.

Усмихнах ѝ се.

— Търся Томасина Ковели.

Не беше необичайно демоните да търсят досиетата на ратаите. Така можехме да се уверим, че наказанието отговаря на престъплението. Мързеливите костеняци получаваха нечовешки труд, например да оправят покриви и улуци от сутрин до вечер. Лакомниците ги вкарваха на работа да поднасят смайващи плата с вкуснотии, които никога нямаше да получат възможността да опитат.

— Разбира се, господине.

Поведе ме зад бюрото и влязохме в една стая, много подобна на тази, в която преди малко бяхме с Томи — с дълги редици стелажи. Само че тази беше толкова дълга, че не виждах къде свършва. Отне ни половин час само да стигнем до буква К. Благодарих на звездите, че фамилията на Томи не започваше с Я.

— Извикайте, ако имате нужда от нещо! — каза библиотекарката с неискрена усмивка и изчезна обратно при книгата си.

Извадих едно чекмедже с надпис „Ков“, седнах на прашния паркет и затърсих. След половин час порязвания на хартия и кихане бях минал през всички карти с името Ковели и на никоя от тях не пишеше Томасина. От чудато по-чудато, както би казала Томи. А може би не. Все пак, ако тя беше попаднала в Ада по погрешка, би било логично да я няма в регистрите. Тогава ми хрумна нещо.

Прибрах чекмеджето обратно на рафта му и се върнах на рецепцията.

— Намерихте ли каквото търсихте? — попита библиотекарката.

Издокарах високопарен глас.

— Не, не намерих. Абсолютна срамота! Как може така да се губят документи? Трябва да кажа на баща си.

Тя скокна от стола, при което събори книгата си на земята.

— О, моля ви, недейте! Напълно ли сте сигурен, че не беше там?

— Абсолютно. — Смекчих тона. — Е, не ми се иска да си имате проблеми. Кажете ми, често ли се губят досиета?

Тя се поколеба, не беше сигурна какъв е правилният отговор.

Усмихнах ѝ се.

— Ще си остане между нас, обещавам.

— Ами... да. Честно казано, от време на време се случва. Милиарди имена за подреждане, а понякога и книжните змии влизат...

Засилих усмивката с няколко степени.

— Ами грешки? Някога костеняците пристигат ли тук по погрешка? Така де, вместо на другото място.

Лицето ѝ се отпусна. Разбрах, че това не ѝ влиза в задълженията. Не можеше да си докара проблеми за административни грешки.

— Има такива случаи — каза мрачно. — Не става често, а онези идиоти в Администрацията все се опитват да го потулят... но да, случвало се е няколко пъти.

Това исках да знам.

— Благодаря за помощта. — Забелязах кутия е тебешири на бюрото. — Може ли да взема един за малко?

— Разбира се, заповядайте.

Взех го и се обърнах да си ходя.

— Нали няма да споменете на баща си за досиетата? — извика тя подир мен.

Все едно го интересува.

— Не се тревожете, ще си остане тайна.

Вече бях на вратата, когато осъзнах, че бях забравил най-важното. Казвам ви, тази работа с тайните мисии е по-трудна, отколкото изглежда. Завъртях се.

— Щях да забравя, татко каза и да му взема една книга от Библос.

— О, разбира се.

Тя подрънча из връзка ключове, които висяха на стената зад нея, и ми подаде нещо, което приличаше на ключ от шкафче — месингов, с цилиндричен край.

— Благодаря.

Пъхнах си го в джоба и закрачих обратно към основната библиотека, за да съобщя на Томи какво бях научил. Или какво не бях. Но когато стигнах, тя не беше там, където я оставих. Ох, пъклен плам! Огледах се навсякъде и се опитвах да не се паникьосам. Демони с всякакви форми и цветове изпълваха библиотеката, но никъде не се виждаха досадно енергични деца костеняци. Дали някой я беше разкрил? Дали я бяха отмъкнали към... Ох! Една книга ми се стовари на главата и падна на пода пред мен. „Как да призовем демон в 12 лесни стъпки“. Погледнах нагоре. Томи се беше качила донякъде на една стълба и се кикотеше.

Стиснах зъби.

— Нали те беше страх от високото?

— Пф, високо като в цирка, не от два метра. — Томи бутна стълбата и тя изтрополи покрай лавиците. — Виж, търкаля се! — ухили ми се доволно.

Сякаш можеше да се забавлява навсякъде.

— Много детински се държиш. — Разтрих главата си сърдито.

— Естествено, нали съм дете — каза тя и ми се оплези. Слезе обратно надолу и скочи на пода. — Та разкри ли моята мистерия?

— Не съвсем. Но разбрах, че понякога хората биват изпращани в Ада по погрешка. Та мисля, че просто са се объркали и не си някакъв архизлодей. Надявам се, че не си прекалено разочарована.

— Ха-ха. Имаше ли ме в регистрите?

— Не. Няма никаква Томасина Ковели.

Лицето ѝ грейна.

Вдигнах вежда.

— И това те радва, защото...?

— Може би ми харесва да съм такава мистериозна — усмихна се тя. — Пък и поне не е пишло: „Томасина Ковели е обречена на цяла вечност в Ада, защото е нахранила лъва с гадния си вуйчо. Точка по въпроса. Няма грешка“.

— Права си.

— Както и да е, давай да тръгваме. Не искаме страшната пантера да докопа книгата преди нас.

— Вярно. Да. След мен.

Тръгнахме покрай стената и покрай масите е четящи демони, после през един изход съвсем в дъното, който водеше към малко фойе е ламперия и две двойни врати.

Томи си пое дълбоко дъх.

— Двайсет и четири етажа надолу — каза тя. — Много ще е забавно.

— Да, ако имаш желание за малко кардио. — Натиснах месингово копче до вратите. — А може да слезем и с асансьора.

Тя ме изгледа.

— Асансьор?

— Не сме чак диваци, да знаеш.

— Ама всичко тук е толкова старовремско.

— Вярно е, че невинаги сме в крак е всичко от Земята. Но асансьорите са били изобретени преди стотици години.

Чу се ниско дрън и вратите се плъзнаха настрани, като разкриха още ламперия и една ниска кадифена пейка.

Магнах с ръка.

— Първо хората.

Леко зашеметената Томи се качи в асансьора и аз я последвах.

— Следваща спирка, Дълбините на Ада.

Извадих ключа, който библиотекарката ми беше дала, и го завъртях в кръглата дупка под най-долното копче. Вратите се затвориха със свистене.

— Трябва ни ключ, за да стигнем до долу? — Тя накриви вежда. — Който ти някак си имаш?

— Библос е с ограничен достъп — за най-долните етажи ти трябва ключ. Омаях архиварката да ми го даде.

Тя се подсмихна.

— Омаял си я? Да бе.

— Мълчи там.

Усети се леко подрусване и тръгнахме надолу със скърцане.

Томи седна и скръсти ръце.

— Така. Как ще намерим нещо, което десетки слуги на Дявола не са успели да изровят?

Ококорих се.

— Не използвай тази дума!

— Коя? Слуги?

— Престани! Да, тази дума. Много е обидна за демоните. Те може да са подчинени на Луцифер, но не му служат. Или поне не обичат да гледат така на нещата.

Тя се ухили.

— Вече знам как да обидя демон. Какви неща научава човек. Има ли и други правила от етикета на злото, които трябва да знам.

Замислих се за момент.

— Никога не произнасяй името на Персефона пред когото и да било, освен ако тя не ти разреши. Тя е съпругата на Луцифер. Преди векове са я наричали Тази, която не бива да се назовава и всеки, който е изричал името ѝ, са го убивали.

— Леле, страшна жена ще да е.

Усмяхнах се.

— Такава е. Мисля, че дори Луцифер малко го е страх от нея. Също така е незаконно да убиваш водоливник. Те не правят нищо, освен че подскачат насам-натам, майтапят се и пеят. Мисля, че на Луцифер са му слабо място.

Томи кимна престорено сериозно.

— Ще се постарая да не убивам забавни каменни статуи по погрешка. Та... Как ще намерим специална древна книга, която дори бандата на Моракс не е могла да издири?

Асансьорът изскърца зловещо и аз седнах до нея. Права беше. Как щяхме да намерим Нефария?

— Можем да отметнем всяко място, където Моракс и компания вече са търсили. Изглежда, отдавна се занимават, та това ще ни улесни. За друго не съм сигурен. Но имам чувството, че толкова важен артефакт, какъвто явно е тази книга, няма ей така да си седи на някоя лавица.

— Ура, скрити библиотеки! Тайни тунели! Изненадващи капани!
Не можех да не се усмихна.

— Възможно е. Нещо такова ще е във всеки случай. Така че няма да трябва да претърсваме целия рафт. Трябва само да се оглеждаме за нещо необичайно.

Тя вдигна вежда.

— Нещо необичайно... в най-тъмните дълбини на Вавилонската кула, която всъщност е библиотека. С книжни змии. И демони. В Ада. Нищо работа.

— Е, разбра ме.

Асансьорът изквича и се разтресе, и тъкмо се зачудих дали стълбите все пак не бяха по-малко ужасният вариант, когато той друсна и спря. Изправих се, дръпнах Томи настрани и надникнах през отварящите се врати.

— Чудесно. — Нямаше никого. Асансьорът водеше до малка площадка с врата с надпис „Библос две“. — Хайде.

Отдясно на вратата имаше каменно стълбище. Слязохме покрай друга площадка с врата очаквано надписана „Библос едно“ и стигнахме до най-долния етаж. Пагина прима. Погледнах Томи и вдигнах пръст пред устните си. Тя кимна.

Излязохме на пръсти и се озовахме... в пещера?

— Ама не, изобщо не е плашещо — каза Томи.

Нямаше фойе — вратата водеше право към стелажите. Но беше различно от всяка друга част на библиотеката, която бях посещавал. Погледнахме нагоре към тавана или по-скоро към покрива на обширна, ехтяща, тъмна пещера. Фенери висяха от сталактити, а махагонови библиотечни шкафове се простираха в далечината и се извиваха покрай стърчащи сталагмити. Купища скъсани книги лежаха нещастно на пода, като да са били издърпани от рафтовете. Сребристи шиперуди и тъмносини мастилени прилепи хвърчаха на светлината на фенерите.

— Кой би си помислил, че Пагина прима е и пещерата на Батман? — казах аз.

Тя ме изглежда злобно.

— Още безобидни Адски зверчета?

— Мастилените прилепи са напълно безобидни. Но може да те опръскат с мастило, ако се уплашат. Шиперудите могат да живеят, така че... ами най-добре стой далеч от тях. Ама не са никакви смъртоносни

— добавих бързо, след като злият поглед доближи архизлодейски калибър. — Като ужилване от пчела. И ако можеше да убиваш с поглед, вече щеше да си ги унищожила. Хайде, ако съдим по всичките книги, изхвърлени от рафтовете, тази част вече са я претърсили.

Тръгнахме между виещите се стелажи, като Томи през две минути поглеждаше нагоре притеснено, а аз се оглеждах за всякакви следи от Моракс и подчинените му. Въздухът миришеше на стари книги, на ванилия и виолетки, но под това имаше и друга миризма, която не можех да определя точно. Надявах се да не е афършейвът на Моракс. Всеки път, когато завивахме зад някой ъгъл, се натъквахме на още празни рафтове и скъсани книги. Астарот — или там с когото работеше Моракс — определено бързаше да намери този Нефарий, каквото и да представляваше той.

— Колкото повече се замисля, толкова по-логично е Астарот да е главатарят — казах аз.

— Така ли?

— Той е втори след Луцифер и познава селението отлично. И участва във всичките политически работи. Бас лоя, че ще знае кого да избере за заговор срещу Луцифер.

Освен това тръпки ме побиваха от него, с онова негово рептилско презрение и сивкави люспести крила. Ясно си го представях как предава татко.

Половин час по-късно стигнахме другия край на основната пещера и спряхме пред шест арки с дървени врати, номерирани от ляво на дясно с месингови римски цифри.

Томи подбели очи.

— Страхотно. Като някакво зло телевизионно шоу. Зад врата номер едно — демони. Зад врата номер две — книжни змии и шиперуди. Дали героите ни ще изберат правилната врата номер три, преди да ги изядат чудовища? Останете след рекламите, за да разберете!

Изкикотих се.

— Да започнем с шест. Ако имаме късмет, те ще са започнали с едно.

— Добре, обаче ако нещо ме изяде...

— Да, да... — Сякаш би имало някаква реална опасност в библиотека. Бутнах вратата и влязох във... — А-а-а-а-а!

— Джинкс!

Краката ми махаха в нищото, а аз се държах за дръжката на вратата с всички сили. Защото зад врата номер шест нямаше абсолютно нищо. Подът просто пропадеше. Толкова далече, че не виждах дъното. Изкрещях отново.

— Джинкс, подай ръка! — Томи се държеше за касата и се протягаше към мен.

Замахнах със свободната си ръка и я хванах за пръстите. Не смеех да дръпна много силно, за да не запрата и двама ни в бездната. Внимателно, внимателно. Вратата зловещо изскърца и бавно, ужасно бавно се завъртя обратно към нея. Само още малко... няколко сантиметра... хвърлих се на пода на пещерата и паднах на колене с хрущящ звук.

Томи сложи ръка на рамото ми.

— Добре ли си?

Кимнах, понеже не смеех да отговоря. Бях почти сигурен, че ще излезе като писукане.

Тя ми се намръщи и луничките ѝ се сбръчкаха.

— Не разбирам — защо не долетя обратно?

Изправих се и скръстих ръце, а бузите ми се загоряха.

— Не ме бива в летенето просто. Калпав демон съм във всяко отношение. Мога да полетя на метър-два, но когато се опитам да се издигна по-високо, се блъскам в стени или падам в свредел. Видя какво стана с вълсицата в онази уличка. Паникьосах се и не си вярвах, че мога да излетя оттам.

— А. Извинявай.

Сега ми стана неудобно и че се цупя, освен че съм безполезен. Все още усещах придърпването в корема си откогато краката ми се въртяха във въздуха. Поех си дълбоко дъх и се опитах да се усмихна.

— Не, аз трябва да ти се извиня, не си виновна. Та зад врата номер шест — мигновена смърт. Отлично. Продължаваме.

Томи хвана дръжката на врата номер пет много внимателно, все едно беше яйце. Нищо не се случи. Открехна вратата два пръста и надникна през процепа.

— Поне има под.

— Винаги е плюс.

Натисна и отвори докрай.

— И рафтове. Дали е тази, Капитан Съкрушенко?

Надникнах вътре. Дълъг каменист коридор с библиотечни шкафове от двете страни се извиваше далеч напред. Тук въздухът беше по-топъл и лъхаше на плесен. Беше тясно, но таванът все още беше на поне пет-шест метра над нас и на места имаше от същите стъклени фенери, окачени на разни скални издатъци. Изглеждаше достатъчно безопасно, но сега бях много по-предпазлив в библиотеките, отколкото преди пет минути. И все пак трябваше да започнем отнякъде.

— Добре. — Ръгнах я с лакът. — И спри да ми викаш Капитан Съкрушенко.

Закрачихме в сумрака, като спирахме да проверяваме всякакви стърчащи късове камък или дървени издатини по библиотеките, които изглеждаха като че ли може да водят до тайни проходи. След няколко минути стигнахме едно разклонение.

— Трябва да се разделим — казах.

В очите на Томи лумнаха пламъци.

— Какво да направим?

— Шегувах се, шегувах се, спри да ме удряш!

Извадих тебешира от джоба си и нарисувах голямо Х на библиотеката, после тръгнахме по левия клон.

Скоро се появиха още и още разклонения. Старателно бележех Х на всеки завой.

— Взе да става малко клаустрофобично, да ти кажа — рече Томи.

— Вече сигурно сме доста далече от пещерата.

Така беше. А още не бяхме намерили никакви остроумно прикрити тайни проходи.

— Почивка за торта?

— Само чаках да кажеш.

Тя се стовари на пода и се облегна на една библиотека. И изпищя. Мъничка изцапана с мастило книжна змия се гърчеше на главата ѝ. Грабнах я и я хвърлих настрани.

— Съжалявам. Но наистина са безопасни.

Тя подаде ръка.

— Торта. Веднага.

Разрових се в раницата и ѝ подадох шоколадовата торта, преди пак да започне да ме удря.

— Сигурен ли си за тия работи с тайните проходи? — попита тя с омазана с трохи уста.

— Не. Никак даже.

— Аха. Само проверявам.

Главичката на Брус се подаде от раницата ми. Той се прозина и скочи на рамото ми.

— Здравей, пакостнико. — Побутнах го по брадичката и той излетя да изследва. — Да не се изгубиш! — извиках подир него. Той се стрелна към покрива, за да се сприятели с мастилните прилепи.

— Благодаря ти — казах на Томи, — че дойде с мен. Наистина не беше длъжна.

— И да пропусна всичките наслади на града? — каза тя, като махна към неприветливия коридор. — Никога. Пък и ти си спази обещанието да се опиташ да разбереш защо съм тук. Може би ще разберем още нещо. — Тя се изправи и избърса трохите от лицето си. — Така е по-добре. Напред и нагоре!

Продължихме покрай стелажите, а Брус ни следваше на два-три метра над нас. Започнах да се чудя дали няма да се наложи да пренощуваме тук. Бяхме вървели дълго, а още не бяхме намерили Нефария. Може би беше зад врата номер четири. А което беше още по-лошо, много ми се пишкаше. Мъртвите момичета явно нямаха този проблем.

— Ти продължавай — казах притеснен. — Аз трябва да... ами...

— А, не! В никакъв... аха. Ясно.

Тя закричи напред, взе следващия завой и чух как спря от другата страна на лавиците. Затананика си.

Ама не, изобщо не е неловко. Пъхнах се зад шкафовете с облекчена въздишка. „Ако бяхме във филм — помислих си, — сега определено щях да намеря тайния проход.“ Но де тоз късмет.

Минута по-късно, вече много по-спокоен, забързах подир нея. Но нея я нямаше. Пак ли това? Огледах се за стълби до близките стелажки и намерих една, но тя не беше на нея. Лоша работа.

— Ей, върни се! — една руса глава се подаде иззад ъгъла.

Слава дяволу!

— Спри да изчезваш! — отвърнах подразнен.

— Не аз, Брус изчезна! — Тя посочи към тавана.

Горе пърхаха няколко здрачно сини мастилени прилепа, но нямаше и следа от черен прилеп вампир.

И стана още по-лошо, защото в далечината чух гласове.

— О, не.

Кафявите очи на Томи се разшириха. Преди да успее да я спра, тя се стрелна по стълбата и се плъзна в сумрака над стелаж. Изкатерих се след нея и почти бях стигнал върха, когато под мен се появиха два хелиона. Застинах с единия крак във въздуха. Не ме бяха видели. Засега.

„Не спирайте — помислих си. — Моля ви.“

— Никъде я няма тая пуста книга — каза единият от тях, докато минаваха.

— Значи сигурно е в шестата стая — каза другият.

Продължиха и изчезнаха зад ъгъла. Въздъгнах с облекчение.

Томи ме погледна озадачена. Свих рамене. Нямаше шеста стая — само бездънна пропаст. Значи ако не беше там, в кои адски дълбини беше? Покатерих се върху стелаж и се облегнах на стената.

— Значи са претърсили това помещение — прошепна тя. — Като ги слушам, явно и останалите. Сега какво?

— Не знам. Или изобщо не е тук, или са я пропуснали. Но никак не ми се ще да се изгубя в тези пещери. — Ударих библиотеката с юмрук. — Ще трябва да ида вкъщи и да помоля приятеля си Лентяй да ми помогне. Не ми се искаше да го правя. Ама трябва. Хайде да намерим Брус и да се махаме.

Проблемът беше, че нямаше да е лесно да вкарам Томи в двореца, без да ни видят. Проклети...

— Прилепи! — каза Томи.

— А? — Загледах се нагоре, но все още нямаше следа от Брус. — Какво?

— Онези прилепи, мастилените, влетяха в една пролука в стената на пещерата. Виж, ей там горе!

Загледах се и видях как три от тях прелитат през една дупка. Томи пропълзя по прашния стелаж, аз — след нея, и се озовахме пред назъбена овална дупка в скалата. От другата страна се процеждаше светлина.

— Врата номер пет? — каза тя. — Или тайна стая със съкровища?

— Като си знам късмета — нова бездна.

Изправих се и се загледах през пролуката. Но от другата страна не беше нито библиотека, нито гибелна пропаст. Беше нещо като вътрешен двор с повреден фонтан.

— Странна работа.

Тя ме бутна настрани.

— Тайна стая?

— Не мисля. Няма книги вътре.

Свих длани пред устата си и извиках Брус. Чу се писукане и той се появи иззад фонтана.

— Ето го. Лош прилеп вампир! — Тя му размаха пръст.

Усмигнах се.

— Искаш ли все пак да разгледаме?

— Разбира се. Съдбата пази глупавите. Или нещо подобно.

13.

НАГАЗВАМЕ НА ДЪЛБОКОТО

Промуших се през тесния процеп в ронещата се стена, като в процеса се покрих с каменен прах, и паднах от другата страна. Беше кръгла стая, не по-голяма от спалнята ми, с напукан под с мозайка и две врати. Особената миризма, която бях забелязал по-рано, беше по-силна тук. Подуших въздуха — миришеше малко на морска вода. Странно.

Брус долетя и се настани на рамото ми.

— Ти си или ключът към съкровището — казах аз, — или този, когото ще обвиним, когато ни застигне неприятен край.

Той отвори широко очи и се опита да изглежда невинен.

— Поне не трябва пак да избираме врати — каза Томи, когато слезе до мен. — Онази е препречена от паднали скали.

— Добре, ама чакай малко, сигурна ли си, че тук няма нищо?

Тя отиде до изсъхналия фонтан и го опипа отвътре.

— Няма скрити ръчки. Само малко останала вода на дъното — каза и пръсна с мократа си ръка към мен.

— Ох! Престани!

— Какво си бебе.

Сърдито разтрих лице.

— Заболя ме. Сигурно си хвърлила и някое камъче. Както и да е, напред и... накъдето и да е.

Тя изтича през отворената врата.

— Чакай ме! — придумах Брус да се върне в раницата ми, вързах я и забързах след Томи по един нисък коридор, издълбан в скалата. Въздухът започна да става лепкав и влажен, а особената миризма — по-силна. Потреперих. Нещо в това място не беше наред. Надявах се да няма повече бездни в близкото ми бъдеще. Внимателно пристъпих в края на прохода и се озовах на каменист балкон над висока тясна пещера.

Висока тясна пещера, която беше заета от сбирщина хелиони и един херцог с глава на пантера.

Хванах Томи за ръкава, клекнахме да не ни видят и надникнахме през ръба. Това място ли търсехме досега? Или и те бяха изгубени като нас?

Моракс, изглежда, се караше с капитана на хелионите.

— Сър, дайте ни малко време и ще изградим някакъв мост — каза капитанът със строго червено лице — или ще намерим помпа да източим водата.

Ъ?

Моракс махна с лапа наляво. Тогава видях — пещерата всъщност беше много по-голяма, отколкото изглеждаше, но половината бе заета от дълбок и широк надвес само на два метра над земята. А под него имаше езеро. Пролука от около половин метър — прекалено тясно, за да се прелети — разделяше тавана на надвеса и застоялата кафява вода.

— Нямаме време — каза Моракс. — Искаш ли ти да кажеш на знаменития ни предводител, че сме намерили Нефария и някак си ни е отнело няколко дни да му го донесем? Защото подчинените ти са прекалено страхливи?

Капитанът всмука бузите си, сякаш някой беше обидил майка му.

— Те са най-смелите момчета в армията, сър. Драконовата дивизия е известна с безстрашието си.

— Тогава ми го докажете. Донесете ми книгата.

— Уф — прошепна Томи. — Значи намерихме тайната стая, но те стигнаха преди нас. Това е много неприятно.

Така беше.

— Сигурно е във водата. Странно.

Наклоних глава, но бяхме прекалено високо, за да видя докрай под надвеса.

Капитанът отпусна рамене.

— Тъй вярно. — Обърна се към войниците си. — Може ли един доброволец?

Трима демони веднага пристъпиха напред.

— Благодаря. Картус, на теб се пада задачата да ни донесеш онази книга — посочи под балкона — цяла и здрава. В никакъв случай не бива да се намокря.

Картус кимна с рогатата си глава.

— Да, капитане. За мен ще е чест.

— За какво вдигат толкова шум? — прошепна Томи.

— Нямам представа. — Ако водата беше много дълбока, щеше да е сложно да се преплува, без книгата да се намокри. Но не и невъзможно. Свих рамене. — Русалки убийци?

Войникът на име Картус, който носеше обичайната светлосива кожена броня, отиде до брега на езерото и скочи право във водата. Имаше телосложението на въркорог и водата достигаше само до бедрото му. Значи изобщо не беше дълбоко. Тогава какъв беше проблемът?

— О, не — ръката ми се стрелна пред устата.

Проблемът беше, че той започна да пуши — на мига.

Изсъска тихо, после закрачи напред, навел глава под балкона. Пушекът се виеше около него и се издигаше от водата като сиви змии.

— Какво става? — попита Томи.

Повдигаше ми се.

— Това не е обикновена вода. А светена.

Това е била онази особена миризма.

— И?

— Отровна е за демоните, както жупелът и пъкленият пламък за хората. Сигурно в онзи фонтан е имало светена вода. Затова ме изгори.

Тя се усмихна криво.

— Значи имам какво да използвам срещу вас демоните.

Но тогава танкоподобният Картус започна да скимти и усмивката на Томи изчезна. Той спря и погледна през рамо назад към сушата. Вдишах през зъби. Лицето му се изкриви в маска на паника и ужас. Опита се да се обърне, но краката му се подвиха и той издаде писък, от който щях да повърна. И тогава падна, а езерото със светена вода почервения, сякаш беше погълнат от стадо кръвожадни пирани.

Томи вдигна ръка пред устата си и се задави.

— Хм — каза Моракс и си изпука врата. — Явно сте прав, капитане. Водата ще трябва да се изпомпа. Качвам се горе. Намерете ме, когато свършите.

Той се завъртя и излезе през вратата в скалата, без да поглежда назад.

Капитанът прокара ръце през косата си и се намръщи на подчинените си. Езерото избулбука неприятно един последен път и утихна.

— Чухте го, момчета, да вървим. В казармата имаме помпа.

Всичките излязоха от пещерата под строй.

Томи се облегна на скалата.

— Това беше отвратително.

— Да. Беше.

„И беше същото, на което татко ме изпраща — помислих си, — като ме записва в Островрѣх.“ Наистина изобщо не го беше грижа за мен. Облегнах се и прегърнах коленете си.

— Добре ли си? — попита Томи.

— Да. Да, добре съм. Така, виж, тях ги няма, но имаме теб, тайното нинджа оръжие. Хората са неуязвими от светена вода! Така че давай да взимаме книгата. — Насилих се да се усмихна.

— Надявай се да не е киселина — каза тя, като се вдигна над ръба и тръгна да слиза.

Когато стигна, ѝ казах да почака, докато проверя изхода. Открих дълъг коридор, който предполагах, че водеше до библиотеката зад една от първите четири врати. Но хелионите ги нямаше. Върнах се тихо в пещерата и видях как Томи опитваше водата с върха на ботуша си. Нямаше пушек.

— Наред ли е?

Тя изглеждаше сякаш ще скочи от самолет — донякъде развълнувана, донякъде като че ли ще повърне.

— Да.

Оттук виждахме до края под балкона. В далечната част на езерото, на може би петнайсет метра, стърчеше каменен пиедестал, а на него седеше една голяма книга. Нефариат.

Томи пристъпи в езерото. Беше много по-малка от войника, така че водата веднага стигна до подмишниците ѝ. Но нямаше писъци. Въздъхнах силно и облекчено. Тя бързо заплиска напред, после се издърпа на издигнатия пиедестал.

— Добре ли си?

— Да! Няма проблеми. — Ухили ми се нахакано.

— Да не намокриш книгата!

— Знам.

Тя взе тежката кожена книга от камъка, вдигна я над главата си и бавно влезе обратно във водата. Две минути по-късно беше до мен.

— Страхотна си! Не мислех, че някога ще го кажа, но ура за хората!

— Ха-ха. А новооткритата ти почит към хората случайно да включва да ми дадеш якето си? Подгизнах.

— Разбира се, извинявай. — Свалих си якето и я наметнах с него.

— Хайде де, какво чакаш? Умирам да разбера за какво е всичко това. — Тя дотича, седна на сухата земя под балкона и ми подаде книгата.

— Ти я отвори. В случай че е токсична за хора или нещо такова.

Взех Нефария и за малко да го изпусна — толкова се бях развълнувал. Най-сетне доказателство! Можех да го покажа на татко и той щеше да спре предателите, и щеше да е толкова благодарен, че никога повече нямаше да спомене Островърх. Бях спасен!

Седнах до нея и отворих книгата с глухо туп. Прелистих първата тежка, инкрустирана страница, като се опитвах да разгадая старовремската калиграфия.

Тя се уви по-плътно в якето ми и потрепери.

— Какво изобщо търсим?

— Не съм сигурен. Предполагам нещо за някаква стена. Или нещо, което може да даде достатъчно сила на Астарот, за да детронира Луцифер. Може да е книга със заклинания.

Но не приличаше на такава. Докато я прелиствах, ми приличаше най-вече на историческа книга.

— Историческа книга? — каза Томи, която очевидно си мислеше същото. — Защо ще я пазят зад Езерото на смъртта?

— Не знам.

Наведохме се над книгата и зачетохме. И четохме. И четохме...

— Чакай, върни на предната страница. Виж. — Тя притисна пръст в хартията. — Безкрайната стена — може би е това. Да видим, Безкрайната стена... не може да бъде!

— Стената между Рая и Ада — прочетох. — Ама това е глупаво. Оттатък изобщо не е близо. Също както Адът е отделно селение от Земята, Онова място също е отделно. Така де, на това са ни учили. Нещо не е наред.

Но ето го черно на бяло. А това беше древна и важна на вид книга. От която, изглежда, зависеше заговорът на Моракс и Баал.

— Може да е просто книга с легенди или демонични приказки? — каза тя. — Но ако беше така, защо Астарот я търси така отчаяно? Къде пише, че е тази Безкрайна стена?

Отгърнах страницата.

— В Крайнините. В края на Ада. Но винаги са ни казвали, че след Крайнините няма нищо — или по-точно Великата бездна. Че Адът пропада в нищото, както е зад Пандемониум. — Намръщих се над книгата и се помъчих да разбера. Тогава ми прищрака. — Голямата тревога на Бог!

— А?

— Чух... един слух, че Бог се оплаквал от някаква голяма тревога в Рая. А Баал говореше за пукнатини в Стената. Та може би по някаква причина Моракс и Баал се опитват да разбият Стената и Бог е забелязал. Може би злото се просмуква оттук в Рая!

— Порта към Рая — промърмори тя, отпуснала брадичка на ръцете си, забравила влагата. — Но не виждам защо Астарот...

Обаче не успя да довърши изречението си. Моракс и подчинените му стояха в другия край на пещерата и ни гледаха невярващо.

14.

ВДЪН ГОРИ ТИЛИЛЕЙСКИ

— Дръжте ги! — изкрещя Моракс.

Ах, слуги!

Томи ме бутна към балкона, каза „Лети!“, стисна Нефария и изтича право във водата.

За момент останах загледан след нея, после плеснах с криле и се вдигнах във въздуха над скалите. Приземих се болезнено на четири крака, като изритах камъчета върху хелионите долу. Те ръмжаха, но не можеха да ме последват. Моракс обаче нямаше този проблем. Махна с гладките си черни криле и се издигна във въздуха, а аз панически се изправих и се хвърлих по коридора към помещението с фонтана.

Зад мен се чуха плискащи звуци, последвани от болезнени вопли.

— На ти! — викаше Томи.

Усмихнах се.

Изтичах във вътрешния двор, заобиколих фонтана отдалеч и излетях до пукнатината в стената, откъдето бяхме влезли. Не беше много широка — може би Моракс нямаше да може да мине. Промъкнах се в библиотеката, плъзнах се по шкафа, паднах от средата на стълбата и се затичах между стелажите. След секунди бесен рев ми подсказа, че съм бил прав — Моракс не можеше да мине през пролуката.

— Давай, бягай! — изкрещя той след мен. — Ще пипнем костенячката ти и книгата. Не може вечно да стои във водата!

Коремът ми се сви и набих спирачки. Беше прав. Рано или късно щяха да стигнат Томи, тя нямаше изход. И когато я пипнеха, щяха да са много, много ядосани.

Ударих близката лавица с глава и смачках един брой на „Искушение на хора за забава и печалба“. Не можех да я оставя там, беше ми приятелка, а което е още по-лошо — вината, че тя дойде, беше само моя. Можех да направя само едно — да изиграя картата с

Луцифер. Ако кажех на Моракс кой е баща ми, щеше да трябва да ни пусне. Тогава щяха да ни замъкнат обратно в двореца, нямаше да имам книгата за доказателство, татко щеше да повярва на него вместо на мен... и щях да си имам по-големи проблеми от преди. Което ми се струваше направо невъзможно.

Но иначе не смеех да си помисля какво щеше да стане с Томи. Въздъхнах и тръгнах обратно към Моракс.

След четвърт час отново бях в пещерата, до мен — подгизнало мъртво момиче, а около нас — отряд димящи и гневни хелиони. Томи никак не беше искала да излезе от водата. Моракс стоеше пред нас с Нефария в ръце и, изглежда, се чудеше дали да ни опече, или опържи за закуска.

Преглътнах.

— В името на всичко нечестиво какво правят демонско дете и костенячка тук долу? — попита той. — Кой те изпрати за тази книга? — Загледа ме по-внимателно. — Изглеждаш ми познато, момче. Как се казваш?

Прехапах устна и погледнах Томи. Това нямаше да я зарадва. Но не можех да измисля какво друго да правя.

— Джинкс д'Явол — казах и един-два хелиона отстъпиха назад. — Аз и... ратаят ми просто дойдохме да вземем една стара книга, която татко искаше, но домашният ми прилеп се изгуби и го последвахме, и не искахме да...

— Ти си син на Луцифер? — каза Моракс и се приближи. — Ами да, стори ми се познат. И казваш, че баща ти те е пратил да му донесеш тази книга?

Изведнъж осъзнах колко глупаво беше, че го казах. Щеше да си помисли, че татко го е надушил.

— Не, не, дойдохме само да си взема една книга, която ми трябваше за училище, и се изгубихме... — махнах неопределено с ръце. — Тук долу е като лабиринт.

— И тази съвсем обикновена книга за училище просто се оказа пазена от езеро светена вода?

Той наклони глава настрани и почука с нокът по един от дългите си, извити пантерски зъби.

— Ами, не, както казах, въ, изгубихме се, а ми стана любопитно и...

Моракс се озъби в свирепа пантерска усмивка; усмивка, която казваше: „Чудя се какъв си на вкус. Ако не спреш да приказваш, може и да разбера“.

Заекнах и млъкнах.

— Ех, жалко. Виж, ако беше никой, може би щеше да се отървеш с един бой. Но не мога да те оставя да се върнеш в двореца и да кажеш на татко си какво е станало. — Щракна с пръсти към капитана. — Хвърлете този сополанко във водата.

Коремът ми се сви на топка.

— Не, чакайте, това няма да помогне за ратая.

Топката плахо се поразви.

Моракс се усмихна хладно.

— Сетих се. Изпратете тези изгубени дечица до Ледения лес. Дискретно. И се постарайте да не се върнат.

— Какво?!... Татко ми ще те убие, ако разбере, че...

— Именно. Приятно пътуване!

Той се завъртя и закрачи през пещерата, здраво стиснал Нефария в лапите си.

— Това няма да ти се размине! — извиках след него разярен. — Това е измяна!

Той спря на изхода и ми се усмихна криво.

— Влизаш в час вече, а?

И изчезна.

Загледах се безпомощно след него и отчаяно ми се искаше да мога да си взема всичките думи назад. Защо изобщо си помислих, че ще е добра идея да спомена татко? Бях прекалено глупав, за да живея.

Кръгът хелиони се сви около нас и посмях да погледна към Томи. Тя ми хвърли най-смъртоносният от всички погледи. Ох, пъклен плам! Тоя път сериозно бях объркал нещата.

Преди да имам възможност да помисля каквото и да е друго, нещо тежко ме удари по тила и светът почерня.

Сещате ли се как по филмите коравите момчета ги удрят по главата, после се събуждат и веднага скачат в готовност? Да. Не съвсем. Даже не можех да се събудя наведнъж. Изплувах и потъвах в мрак, с глава, дрънчаща като преминаващ влак, и уста, пълна с пръст. Уста, пълна с пръст! Надигнах се на лакти и изплюх. Излезе червей.

Отврат. Плюенето прерасна в силно даване. Затърках език с опакото на ръката си и изпълзах настрани от вонята.

Раницата ми въпреки всичко все още висеше на рамото ми. Рязко я отворих и открих смачкания, но невредим Брус, който ме изглежда лошо.

— Съжалявам, приятел.

Няколко минути седях на замръзналата кална земя и се опитвах да спра главата си да се върти. Къде бях? Все пак въртенето се забави достатъчно, че да фокусирам какво има около мен. Новата информация не беше радостна.

Черни клони стържеха по тъмночервеното небе над мен. Чакай малко, клоните не можеха да стържат по небето... но имаше ясен звук от стържене. Като точене на нож. Страхотно. Огледах земята наоколо и зърнах купчина дрехи. Томи. Насилих се да се изправа, все още замаян, дърветата — ту ясни, ту размазани.

— Томи! Томи, събуди се!

Стигнах до нея с олюляване и я разтърсих за рамото. Засъхнала кръв скриваше половината ѝ лице.

— Томи!

Очите ѝ примигнаха, тя вдиша рязко и се опита да изпълзи настрани.

Вдигнах ръце пред себе си.

— Спокойно, аз съм. Аз съм — Джинкс.

— Джинкс?... Къде сме?

Тя се изправи с мъка и се подпря на едно дърво.

— В Ледения лес. Не е... — Стържещият звук отново отекна. — Трябва да се махаме. Веднага.

Помогнах ѝ, като праметнах ръката ѝ през раменете си и се взрях напред през дърветата. В далечината грееха светлини — някак си бяхме само на шест-седем метра от края на гората. Слава Луциферу. Или пък не, спомените почнаха да се връщат. Тръгнахме с несигурни стъпки, като загърбихме потрепващите клонки и злокобните звуци, и се оказахме на заснежена равнина. Отдъхнах си.

— Изненадан съм, че не ни захвърлиха по-навътре в гората, щом се опитват да се отърват от нас — казах. Нима дори и хелионите се плашеха от Ледения лес?

Тя си дръпна ръката и седна на земята.

— Вие ми се свят. Какви са онези сгради там? И онова... влак ли е?

— Ох, жупел!

Влак беше. И гара. Военна гара, гъмжаща от хелиони.

— Какво?

— Това е гарата на Адския експрес. Полята на прокълнатите са от другата страна. Трябва да минем покрай нея, за да се върнем в двореца.

Тя ме погледна все едно съм гламав.

— Ти гламав ли си, бе?

Е, поне дедуктивните ми умения се подобряваха.

— Защо? Трябва да се върна в двореца и да кажа на... ъ-ъ... опа.

— Да, опа — каза тя и присви очи. — Някой май забрави да ми каже, че е изчадието на Сатаната?

— Не съм... изчадие. Но съжалявам. Не исках да те лъжа. Просто си мислех, че ще те изплаши.

— Не думай. Викаш по-добре да изчакаш, докато се разсея от удар по главата и ме захвърлят в страшната гора, а?

— Сработи ли?

— Не. Но във всеки случай не можем да се върнем в двореца. Дори да можем да се промъкнем покрай онези хелиони — тя посочи светлините в далечината, — как ще минем през градските порти? Хващам бас, че Баал е наредил на демоните си да се оглеждат за нас.

Смъкнах се на земята до нея и отпуснах глава в ръцете си. Права беше.

— Да имаш по-добра идея, нинджа?

— Ами знаем, че Котко Сърдитко и войниците му имат причина да отиват при Безкрайната стена, нали? А дори и да стигнем до двореца, ти каза, че баща ти няма да ти повярва, освен ако не намериш доказателство. Значи... отиваме до Стената и намираме доказателство.

На свой ред я погледнах сякаш бе гламава.

— Имаш ли представа колко е далече? Да знаеш, че Адът е голям. Ще ни отнеме седмици, за да стигнем до Крайнините. Пък и знаеш — Ад е. Може да съм слаб по география, но съм много сигурен, че между нас и Стената има някои много неприятни местенца.

Тя ме гледаше хитро.

— Обаче няма да ни отнеме толкова дълго, нито ще е толкова опасно, ако се промъкнем на влака, нали?

— Права си. Но ако онези хелиони ни хванат, ще ни замъкнат право при Моракс или Баал.

Почти се беше стъмнило, но десетки рогати силуети гъмжаха около гарата като мравки.

— Няма ли други гари?

Свих рамене.

— Нямам представа. Сигурно има. Адският експрес е бил създаден, за да могат хелионите да наглеждат селението. Понеже не могат да летят.

— Тогава да идем на следващата станция. Все ще е по-малко населена.

Дърветата зад мен шумоляха на вятъра. Само че нямаше вятър.

— Ама единственият път към следващата гара е през Ледения лес.

— Е, и? Просто гора. Знам, че е страшничка, ама...

— Не е просто страшничка. Защо мислиш, че ни оставиха тук? Имаме късмет, че се измъкнахме живи.

Тя се начумери.

— Още адски зверчета?

— Не точно. Уики.

— Мога да излъжа и да кажа, че знам какво са, но после ще срещна някое и ако се окаже триметрово и зъбато, ще припадна.

— Не са животни, а костеняци.

— Костеняци? Това звучи още по-страшно.

— Костеняци наричаме прокълнатите хора. Като теб. Уиките са... В отминалите времена хората не понасяли жени, които се опитвали да се занимават с медицина. Или да четат книги. Или да правят каквото и да е всъщност. Затова ги наричали вещици.

Тя издиша.

— Само това ли е? Че защо да са страшни? Просто хора. Не някакви побъркани убийци. И чакай малко, защо ще ги пращат в Ада заради медицината?

— Нямам никаква представа. Преди векове правилата са били много по-различни. Във всеки случай много от тях са били изгорени на кладата. Или по-лошо. Така че, дори да са били съвсем нормални хора

приживе, колко от разума им мислиш, че е останал след грозната смърт и вековете, прекарани в тъмна замръзнала гора в Ада?

Тя се изправи и изтупа снега от якето си.

— Голяма работа, сигурно просто ги е страх. Вероятно хленчат в някоя хралупа някъде. Хайде де, ти Принц на мрака ли си или какво?

По-скоро Принц на каръка.

— Може да се каже.

Нямах голям избор. Но още се чудех защо хелионите ни бяха захвърлили само на няколко метра в гората. Дали просто ги мързеше? Или нещо ги беше уплашило?

Загърбихме успокояващите светлини и оживлението около гарата и се обърнахме към гората. Тя се простираше в далечината от двете ни страни, с дървета, щръкнали като бели зъби в черна уста. Нямаше как да я заобиколим.

Томи посочи надолу по склона.

— Виж, релсите минават през гората там. Ако ги следваме, няма да се изгубим.

Разнесе се силно дрънчене и за малко да си прехапя езика. Завъртях се и видях влака, пламнал в светлина.

— Сигурно скоро ще тръгва. Да вървим.

Газихме в снега, докато стигнахме мястото, където релсите влизаха в гората. Триех ръцете си, за да не измръзна, и за малко щях да се блъсна в една табела, която стърчеше от земята. Имаше страховит вид, все едно беше написана с кръв.

— „Надежда всяка тука оставете“ — прочете Томи. — Винаги е приятно да се чувстваш поканен.

Поех си дълбоко дъх и с нежелание пристъпих обратно в гората. Колкото по-далече вървахме, толкова по-дълбока ставаше тъмнината.

Хванах ръката ѝ под своята.

— Не искаме да се изгубим един друг.

Тя се изкикоти и заподскача напред.

— Като във „Вълшебникът от Оз“. Лъвове и тигри, и мечки... олеле!

Но някъде в далечината зловещият стържещ звук отново беше започнал. Искаше ми се да е по-тиха, когато е по-смела от мен. Задърпах я напред.

— Хайде, че замръзнах.

Дърветата започнаха да се сгъстват и да скриват всяка светлина отгоре. Едва виждах накъде вървя, но релсите под нас ни помагаха да не се залутаме. По-лошото беше, че други шумове се процеждаха през клоните и се включваха към постоянния стържещ звук: приглушен глас, ниско ръмжене, неизвестно туптене в далечината. Беше като демонична симфония. Зачудих се дали можеш да получиш сърдечен удар от чист страх.

На сантиметри от мен се чу силен пукот и застинах.

— Извинявай — каза Томи, — стъпих на клон.

Проклех без глас и продължих през пръстта и съчките, и кишата. Дори Островрърх беше за предпочитане пред това. Внезапно нещо трепна зад дърветата пред нас.

— Какво беше това? — прошепна Томи.

— Нищо не видях — излъгах. — Давай да не спираме.

Тя кимна, забила поглед в краката си, и тръгна по-бързо.

Звуците, изглежда, се увеличаваха, докато мракът ни всмукваше все по-дълбоко. След половин час вървене голата замръзнала гора беше шумна като тропическа джунгла. Така де, тропическа джунгла в Ада. Злокобен смях отпред, писък отзад, звук от плъзгане отдясно. Томи тъпчеше напред с уста, скована в мрачна чертичка, сякаш не чуваше. Лъвове и тигри, и мечки ли? Де да беше.

Опитвах се да не мисля как хелионите ни бяха оставили толкова близо до края на гората. Естествено, в момента, в който се опитах да не мислиш за нещо, мисълта започва да търчи в мозъка ти като бебе, дрънкащо с цимбали. Дали просто се бяха уплашили от звуците? Или бяха избягали от нещо? Или по-лошо — не бяха успели да избягат от нещо? Дали се бяха оказали прекалено бавни? Преглътнах и устоях на порива да хукна напред.

Усетих остър повей над главата си. Остър повей, който не беше причинен от вятър.

„Не гледай — помислих си, сякаш отново бях на пет и се криех под завивките. — Не гледай и ще си в безопасност.“ Трябваше само да продължаваме крачка по крачка и щяхме да се измъкнем живи. Шепнех си като мантра: „Леви, десни, леви, десни, леви, десни, леви...“.

И тогава в усилията си да продължавам и да не гледам се препънах в един корен и се зачих в земята, като завлякох и Томи.

Докато лежах на кишавите релси, за момент не се сдържах и погледнах нагоре.

Томи също. Лоша идея. Тя изпищя.

Над нас една жена висеше с главата надолу, половината ѝ лице липсваше, кожата ѝ бе почерняла и на люспи. Въже около глезените ѝ се люлееше нагоре. Изглеждаше много мъртва... но очите ѝ гледаха право в нас. Запълзях назад рачешката и с ужас видях, че не беше само тя. От всяко друго дърво висяха вещици. И всичките ни гледаха.

Междувременно...

На Луцифер му беше порядъчно криво. Сега като се замислеше, не можеше да си спомни кога за последно му беше право. Не стига, че беше принуден да прати най-малкия си син (когото много харесваше въпреки всичките му грешки) в Островръх, Персефона прекалено често ходеше на почивка, а Бог му звънеше за глупавите Си проблеми, ами сега искаше и да си уговорят среща. Не бяха говорили от години преди изненадващото Му обаждане, а пък среща лице в лице — беше минало поне хилядолетие! Какво ли можеше да иска Стариият? Дали пак щеше да дърдори за Голямата тревога?

Още по-лошо беше, че трябваше да се срещнат на Земята, разбира се, защото селението на всеки от тях беше невъзможно за другия. Луцифер рядко посещаваше Земното селение — от толкова много щастливи хора му се скапваше настроението, — но това беше единственият вариант.

Влезе в парижкото кафене предпазливо, но с широки крачки, забеляза ангелите по повечето маси и се пхна в задната стая.

Бог го чакаше на обичайната Си маса, облечен в типичния Си сиромашки стил с измачкан бежов шлифер, като силно наподобяваше един нежно сияещ чичо Айро^[1]. Луцифер окачи идеално изгладеното си кашмирено сако на една месингова кука и седна с гръб към стената.

— Радвам се да те видя — каза Бог и изкара обичайната Си усмивка тип „колко тайнствена и омайна е вселената“.

Луцифер мразеше тази усмивка.

— И аз теб — излъга той.

— Изглежда, имаме мънищък проблем. — Бог сръбна от горещия Си шоколад и се облегна назад. — В Безкрайната стена продължават

да се появяват пукнатини. Опасявам се, че когото си пратил да я оправи не се е справил много добре. Пратих ангели да я огледат, но не намират нищо нередно. Значи трябва да е нещо от твоята страна.

Луцифер завъртя очи.

— Сериозно ли? Само толкова? Разкара ме чак до Земята, за да ми дрънкаш отново за повредената ограда?

Бог се наведе и изведнъж зад милите Му кафяви очи проблесна стомана.

— Трябва ли да ти обяснявам какво би станало, ако Стената падне? — Той примигна и очите Му отново станаха нежни. — През годините с теб се споразумяхме. Аз не ти се преча, ти на мен — също. Хората вече имат свободна воля. Но ако нямаше Стена, поданиците ни може би нямаше да са толкова склонни да запазят мира, а една война лесно би стигнала до Земята...

Луцифер се изсмя презрително.

— Земята. Само за нея те е грижа, а? Земята и хората. Тези мравчици, които щъкат насам-натам като безмозъчни... мравчици — довърши глуповато той.

Бог погледна в чашата Си.

— Доколкото си спомням, имаше една земна обитателка, която ти толкова хареса, че я взе за жена.

Луцифер присви очи.

— Това е друго. Персефона е богиня. Тя е специална.

— Всички са специални. Всичките до един.

Луцифер въздъхна. Никога не побеждаваше в този спор.

— Добре, хубаво, знам. Нали аз изградих Стената? Знам какво може да стане, ако я няма. Ще ида лично да я проверя.

Но една частица от мозъка му не можеше да се сдържи; частицата, която всеки път го караше да се чувства като тийнейджър пред баща си, промърмори „Когато намеря време“.

— Благодаря ти. А сега искаш ли да хапнем от фондютото? Чувал съм, че е отлично.

[1] Герой от анимацията „Аватар: Повелителят на четирите стихии“. — Б.пр. ↑

15.

БАВНИЯТ ВЛАК ЗА АДА

Томи ме стисна за рамото, очите ѝ — бели като фарове в мрака. Без нито дума скочихме на крака и побягнахме.

Изведнъж всичките души по дърветата запищяха в хор:

— Покайте се! Покайте се!

Когато изтичах покрай едно огромно бодливо дърво, някакъв женски глас се изсмя противно. Никога през живота си не бях тичал толкова бързо. Прелитах над камъни и се плъзгах по заледени локви, покрити с борови бодили. Сърцето ми блъскаше в гърдите, сякаш се опитваше да се освободи. Не го винях.

Скачахме и прескачахме напред, но крещящите гласове само се засилваха. Точно когато започна да ме присвива, мракът започна да избледнява до сиво. Сигурно приближавахме другата страна на гората. Дали вещиците бяха слезли от дърветата си? Дали ни следваха? След случката с въртележните коне не смеех да се обърна, за да погледна.

Не ми се наложи. Една жена разкъса храстите до нас и размаха голям нож. От врата ѝ течеше кръв и цапаше бялата ѝ блуза.

— Убих ги! Всичките ги убих! После себе си. Нямаше друг начин. — Втурна се право към нас. — Вие сте на ред!

Единственото, което ме спираше да плесна с криле и да отлетя на мига, беше страхът, че ще се натреса в някой от обгорените и изкривени дървесни обитатели. Не беше дори мисълта, че ще изоставя Томи. Да, отвратителен съм. Казах си, че е по-бърза от мен — вече беше дръпнала шест-седем метра напред. Но бях просто страхливец, а и калпав демон на всичкото отгоре. Че кой зъл демон се плаши от костеняци? Изтичах покрай уиката, а клони закачаха дрехите ми. Тя скочи в храстите зад мен, като крещеше ужасяващи неща. Помислих си, че може да припадна от страх. Тогава в далечината различих слаба светлина.

Томи ми изкрещя през рамо:

— Хайде!

Тя изскочи с пукот от дърветата на едно заснежено поле от другата страна, а аз — след нея. Не спрях. Бях решен да тичам, докато не се блъснем в Безкрайната стена. Томи забърза след мен и ме задърпа да спра.

— Пусни ме! — изкрещях.

Исках да избягам възможно най-далече.

— Виж — посочи тя назад, — спряха. Не могат да напуснат гората.

Беше вярно. Бялата блуза на лудата вещица трептеше между последните дървета, но тя не излизаше. Отпуснах се на земята и се хванах за главата, която пак беше започнала да се върти.

— Спокойно — каза Томи. — Успяхме.

— Дотук с безобидните изплашени хора — засмях се накъсано.

— Накрая май ти ще хленчиш в хралупата.

— Ха-ха.

Легнахме на студената земя, докато си поемем дъх.

Спомних си как за малко щях да я изоставя и ужасно се засрамах. Тя нямаше да ме изостави, сигурен бях. И бях отвратителен приятел.

— Наистина съжалявам...

— Ха! И трябва, дяволе младши, заради теб ни хвърлиха тук — каза тя ядосано. После сви рамене. — Ама все пак се оправихме. — Загледа се в далечината за момент. — Някога правил ли си ангели в снега?

Прихнах да се смея. Томи все измисляше такива чудати работи. Вдигнах вежда.

— Питаш мен, демона, дали някога...?

Тя се засмя и започна да движи ръцете си нагоре-надолу в снега.

— Добре, тогава ще направя демон в снега. Виж, ей така летиш.

Усмихнах се и също загребах с ръце до нея.

— Летя и още как. Справих се във Вавилон. Макар че ако бях опитал да летя на повече от няколко метра, вероятно щях да се блъсна в някое дърво като Брус. — Изправих се стреснат. — Брус! Къде е Брус!

— Май раницата ти писука.

— Ох, слава дяволу! — Измъкнах посплескания прилеп отвътре. — Извинявай, приятелче, забравих, че си там.

Брус изписука жаловито, полетя в тържествено кръгче и се заби в една преспа, като остави малка прилеповидна дупка.

— А, той направи прилеп в снега! — каза Томи, като се превиваше от смях.

Изправих се и се отупах от снега:

— Хайде да потърсим следващата гара. Тук сме доста на открито, ако минат хелиони.

Не че фактът, че още бяхме много близо до Ледения лес, ме плашеше. Ни най-малко.

— Сухар.

Тя се изправи и пхна ръце в джобовите си.

Хрупахме през снега по един хълм и спряхме на върха да се ориентираме. Релсите се виеха в далечината — мръсносива пътека в искрящото бяло. Но нямаше нищо друго, само белота. На километри наоколо нямаше никакви сгради.

— Ето това ще е приключение — рече Томи с глас, който казваше „като приятно посещение при зъболекаря“.

— Да. Приключението ни очаква.

Но там е работата, че в Ада нещата често не са това, което изглеждат. След като ходихме почти час, снегът под краката ни започна да изтънява и скоро маратонките ми вече бяха кални. Ставаше по-топло. Стигнахме до още едно възвишение и го изкачихме задъхани.

— Погледни! — каза Томи.

Погледнах.

— Какво?

Беше паднала фина мъгла и не виждах нищо. Тогава се разсея за момент и разкри заострена дървена постройка.

— Онова не е ли гара? — попита тя.

— Да! Виж, релсите минават точно покрай нея.

Запромъквахме се натам, като притеснено се озъртахме за хелиони или зъбати адски чудовища... но наоколо нямаше никого. За съжаление, нямаше и влак.

— Дали не сме го изпуснали?

Поклатих глава.

— При скоростта, с която минахме през гората? Съмнявам се. Влакът не е много бърз, въпреки че го наричат експрес. Не е кой знае

колко високотехнологичен. Дай да си намерим някое удобно скривалище и да почакаме.

Гарата беше прашна и на вид самотна, сякаш не бе работила от години. Бялата боя се лющеше от дървото, а ако някога е имало надпис, то той отдавна беше изчезнал. Отворих врата с надпис „Чакалня“ и ято шиперуди прелетяха покрай главата ми.

Томи седна на една дървена пейка и присви очи насреща ми.

— Може ли да те питам нещо? Какъв е баща ти всъщност?

Седнах срещу нея и свих рамене.

— Не знам. Може да бъде страшен, особено когато е ядосан, но иначе си е готин. Ако хората можеха да видят какъв миловиден поглед има, когато е около мама, нямаше да го имат за толкова лош. Би направил всичко за нея. Проблемът е, че през половината година тя е на почивка на Земята. Връща се само за Сатурналиите.

— Какво са Сатурналиите?

— Един голям купон през декември. Получаваш подаръци и пееш песни, и ядеш много.

— А, като Коледа?

Изсумтях.

— Донякъде. Само че съвсем различно.

— Аха. Ясно. Майка ти защо е на Земята?

— Персефона? Дълга история. Да кажем, че татко не прочел ситния шрифт на предбрачния договор. Сега тя си идва вкъщи само през зимата. Пък и не е демон, та се разболява, ако прекара прекалено много време тук долу. Или поне това казва. Мисля, че просто ѝ липсва слънцето. Но ми се иска да не отсъстваше толкова дълго. Липсва ми.

— Поне се връща.

— Извинявай, не исках да ти напомням за такива работи.

Томи се загледа в пода.

— Няма нищо. А имаш ли братя или сестри?

— Да, стотици. Буквално. 665 броя.

Тя зяпна.

— Май баща ти дълго е живял. Семейните събирания сигурно са кошмар. Как им помниш имената на всичките?

— Не ги помня — усмихнах се аз. — Те са хиляди години по-стари от мен, така че половината дори не съм ги виждал. Всъщност са ми полубратя и сестри. Татко е бил женен за друга преди мама, една

демонка на име Лилит. Но Данталион, Моргана и Зетар още живеят в двореца и често ги виждам. Данталион е страхотен, много е забавен и е много добър в злините. Когато порасна, искам да съм като него. А, забравих, срещна го в града.

Томи се намръщи.

— На мен не ми се стори много страхотен.

Аха, ясно. Млъквам.

Поседяхме умълчани за момент, заслушани във вятъра отвън. Развиделяваше се. Томи потри нос.

— Защо мислиш, че Астарот крои заговор срещу баща ти? Не се ли страхуват всички от него?

— Така си мислех. Но... честно казано, татко отдавна не се занимава с цялата тази работа по изкушенията. Смята, че хората и сами успяват да се забъркат в неприятности. Така че като цяло ги оставя да правят каквото си искат. Изглежда, Астарот и другите предатели искат да положат повече усилия за разпространението на злото.

— Това не е на добре. За Земята имам предвид. А и за баща ти.

— Да.

Дрънчащ звук долетя по ветреца. Скокнах и отворих вратата на чакалнята. Влакът идваше иззад завоя.

— Откъде знаеш, че ще спре тук? — каза тя.

— Като съдя по състоянието на гарата, май няма да спре. Ще трябва да го гоним.

Пресякохме релсите и се скрихме зад едни бодливи храсталаци. Дългият влак започна да преминава. Томи клекна още по-ниско, когато видя хелиона в локомотива. Движеше се бавно, но явно не спираше.

Видях отворена врата три вагона по-назад.

— Ей там!

Хукнах успоредно на влака, хванах се за дръжката на вратата, залюлях се и паднах по нос на пода. Ох. Протегнах се да помогна на Томи, но тя се хвана за ръба и ловко се прехвърли до мен на тракация влак.

— Браво.

Тя се поклони.

— Ползите от това да си израснал в цирка. Макар че ако знаех, че един ден акробатиката ще ми е от полза в Ада, щях да тренирам

много по-усърдно.

След като бяхме в безопасност, пуснах Брус и затворих вратата почти плътно. Тогава легнахме, подложихме якетата си като възглавници и заспахме на мига.

16.

КОЛКО МРАЧНА БЕШЕ МОЯТА ДОЛИНА

Нещо в бавния тропот на влака ми помогна да спя като ленивец в хамак. Когато се събудих, се почувствах готов да се изправа срещу целия свят. Бяхме избягали от Ледения лес и се бяхме качили на Адския експрес. Нещата не бяха толкова зле. След няколко дни щяхме да сме в Крайнините и тогава... коремът ми изгъркори. Това ми напомни. Не бях ял почти цял ден. Изрових едно кексче със злоровинки от раницата и отидох да надникна през вратата.

Зад мен се чу шумолене.

— Добро утро, Томи.

— 'брутру...?

Тя разтри очи и допълзя да погледне през вратата — точно навреме, за да види как покрай нас профучава още една табела, гласяща „Надежда всяка тука оставете!“.

Страхотно. Можеше да минем и без друга група страшни мъртъвци, които да се опитват да ни убият. От друга страна, може би слагаха такива табели навсякъде в Крайнините, за да плашат костеняците.

Тя бутна вратата и я отвори още малко.

— Знаеш ли какви земи има на юг от Ледения лес?

— Ами... Не съм особено добър по география. Пък и никога не съм бил тук, нали ти казах? Да видим, минахме Полята на прокълнатите за по-дребните грешници. После Ледения лес с вещиците. Преди Крайнините са планините Некс, където пращат най-лошите хора — убийците — а между тях е... Каньонът на крадците май?

— Онова не е каньон.

Права беше. Снегът и калта бяха изчезнали през нощта, а навън се виждаше тучна зелена долина на фона на малки хълмове. Небето беше с цвят на изсъхнала кръв, а надолу в полето се виеше сива мъгла.

— Ще се сетя — казах е прозявка. — Кексче?

— Не, благодаря, не ми се яде. Пък и кой знае кога пак ще намерим храна. По-добре го запази за себе си.

— Благодаря.

Провесих крака от друсащия се вагон и се загледах в едно прелитащо ято гамрини — двуглавите лешояди, които така бяха наплашили Томи. От тях ми хрумна една идея. Завъртях се и изсипах съдържанието на раницата на земята. Два комикса, три кексчета, полупразна бутилка бананово мляко и химикалка.

— Инвентаризация ли правиш? — попита тя.

— Не. Пращам писмо в бутилка.

— Моля?

— Може и да не можем да се върнем в града, но хващам бас, че едно прилепче би могло. Ще вържа бележка за Брус и ще го пратя в двореца. Сигурен съм, че ще си намери пътя.

— Няма ли да е трудно да изпратиш съобщение на баща си?

— Да. Затова ще го изпратя на Лентяй.

— Лентяй ли?

— Демонът, покровител на леността. Приятел ми е. Ще ни помогне.

— Леност? Това е мързел, нали?

— Да, и...

Тя избухна в смях.

— Какво?

— Сериозно ли? От всичките страшни, зли, ужасяващи демони, които би могъл да повикаш на помощ, си се спрял на светеца, покровител на мързела?

Скръстих ръце обиден.

— Демон, не светец. И Лентяй може да не е ужасяващо зъл, но затова ми е приятел. И затова ще ни помогне.

Тя прехапа устни, но очите ѝ блестяха от веселие.

— Добре, извинявай.

Прелистих един от комиксите на страница със Спайдърмен и Дедпул и ѝ го показах.

— Виждаш ли? Дори супергероите имат нужда от приятели.

Томи повдигна вежда.

— Тези двамата се обиждат.

— Така правят най-добрите приятели, плиткоумке.

Томи се подсмихна.

— Мирисмотльо.

— Зомбичка.

— Изчадие адово.

— Ха-ха.

Надрасках послание до Лентяй в горното поле. Думите „спешно“ и „помощ“ се отличаваха. Надявах се да се е върнал от Тексас. Щеше да знае какво да прави. После го вързах за крака на Брус с кончето от опаковката на тортата и леко го побутнах да излети.

— Откъде знаеш, че Брус няма да се изгуби? Или да полети малко и да се върне при нас?

Не знаех.

Запляска с криле по посока на Пандемониум, а аз се загледах след него с надеждата, че примамливите пукащи дъвки ще го отведат в стаята ми.

— Съдбата на селението зависи от това! — извиках подир него.
— Не че ти давам зор!

Влакът тръгна надолу по един склон, все по-дълбоко в долината. Аромати на земна пролет с прясна трева и дъжд се носеха по въздуха и от тях ми ставаше неспокойно. Нещо не беше наред с това място. Не, не неспокойно — а тъжно. Не нещастно, само малки кап-кап-капки притеснение в крайчеца на ума като развалена чешма.

Томи подсмръкна.

— Това ми напомня на мястото, където беше циркът в деня... в деня, в който майка ми ме изостави. Птиците пееха и слънцето грееше, но...

Тя пребледня, луничките ѝ изпъкнаха ярко като в книжка за свързване на точките.

Не знаех какво да кажа, затова не казах нищо. Пък и понякога хората просто искаха някой да ги слуша.

— Когато се случи... бях прекалено малка, за да разбера, че изчезва завинаги. Тя си тръгна и си спомням, че ѝ махах за довиждане, като си мислех, че на другия ден ще се върне. После мислех, че ще се върне на следващия ден, и на по-следващия. Чаках ли, чаках, но така и... Бях едва на пет, как можа да го направи? Дори не мога да си спомня лицето ѝ. Защо, защо ще ме оставя с вуйчо ми така?

Тя се разрида и едри сълзи се търкулнаха по бузите ѝ.

Плъзнах се по-близо и я обгърнах с ръка.

— Съжалявам.

— Не, няма нищо, остави. Честно казано, Сайонара ми липсва повече от нея. Тъкмо тя се грижеше за мен — каза тя и забърса сълзите от лицето си. — Просто изведнъж ми стана толкова мъчно, сякаш някаква светлинка в мен угасна.

Сякаш...

— Това е то! — казах аз, въодушевен за една наносекунда.

— Кое?

— Знам къде сме. В Долината на отчаянието! Затова се чувстваш така.

— Аха. Да ти кажа, от това не ми става кой знае колко по-хубаво. Ами ти? На теб не действа ли?

Замислих се колко ми липсва мама и как в училище нямах ни един приятел. Най-вече си мислех колко ли ме мрази татко, щом беше готов да ме прати в Островрърх.

— Действа си.

— За какво ти е мъчно? Моля те, помогни ми да спра да мисля за мама.

Дръпнах си ръката от гърба ѝ и се облегнах на стената на тракащия вагон.

— За баща ми — казах. — Знам, че ти стана смешно, но е вярно — искам единствено да се гордее с мен. Та той е Принцът на мрака, легенда, най-готиният злодей изобщо. Как мога да се сравнявам с това? Особено щом съм толкова некадърен в злините.

— Може би като отидеш чак до Крайнините, за да намериш доказателство за планове на Астарот.

— Да — въздъхнах, — стига междувременно да не ни убият.

Поседяхме в мрачната тишина за момент. Говоренето не помагаше. Колкото повече говорех, толкова повече мъката се разливаше в мен като смразяваща сива мъгла.

Тя наклони глава.

— Може би не ти е писано да си зъл. Може би те чакат други неща.

— Какви например? Какво друго има? Аз съм демон. Злините са ни основното занимание.

— Не знам, ами ако...

Скочих на крака.

— Мъглата!

— Какво за нея?

Сива мъгла от мъка! Облегнах се на отворената врата и бутнах. Не помръдна.

— Помогни ми да я затворя!

— Мислиш, че е от мъглата ли?

— Не знам, но не мисля, че помага.

— Захваната е с кука на пода.

Тя я подритна, вратата се затвори с трясък и останахме на тъмно.

Когато очите ми свикнаха, забелязах точки слънчева светлина от всички страни. Пак седнах на пода.

— По-добре ли ти е? — попита Томи.

— Не. Дай му малко време. Може би първо трябва организмът да го изхвърли, както при хранително отравяне или нещо такова. А на теб?

— Малко. Но може и да е само защото си говорим. Сайонара веднъж ми каза, че най-добрият лек за тъгата е да се опитваш да развеселиш някого другого. — Тя докара сълзлива усмивка. — Да ме беше видял, когато се учех да мятam ножове. Ужасна бях. Толкова пъти прерязах въжето за пране на брадатата дама, че накрая си сложи телено. Веднъж скалпирах един преминаващ клоун.

Изкикотих се.

— Но Сайонара беше толкова търпелива. Не се отказа от мен. — Тя се облегна на стената и скръсти ръце. — Знаеш ли, хрумна ми нещо.

— Само едно ли?

Тя завъртя очи.

— Ти си шестстотин шейсет и шестото дете на Луцифер. Номер 666, нали?

— И?

— Ами 666 не е ли някакво важно число за баща ти? Чух нещо такова веднъж. Може би затова си по-добър в добрините, отколкото в злините. Може би има причина да си такъв, какъвто си.

И последните остатъци от мъката ми се изпариха.

— Смяташ, че е трябвало да съм такъв? Нарочно? Все едно... това ми е съдбата или какво?

Тя сви рамене.

— Възможно е. Може да има нещо такова.

— Мисля, че е по-вероятно Лентяй да пробяга маратон — разсмях се аз. — Пък и 666 е зло число, не добро. Но благодаря за идеята. Сега може да съм Съдбоносен вместо Съкрушенко.

— Кой знае — ухили се тя. — Капитан Съдбоносен звучи добре. Та колко време мислиш, че ще му трябва на влака, за да премине Долината на отчаянието?

Затворих очи и се опитах да си представя картата на Ада, която бяхме изучавали в училище. Не ми се получи.

— Съжалявам, не знам. Защо не вземем пак да поспим? Може докато се събудим, най-лошото да е преминало.

— Добре. От толкова клатушкане ми се доспа. Може би следващата спирка ще е страната на сладоледа и шоколада.

Някак си се съмнявах.

17.

ЛЪЖАТА НА СИНИТЕ НЕБЕСА

Когато се събудих, видях звезди.

Къде бях? Потърках очи. Нежното трополене на влака ме върна в реалността. Не, не звезди. Ярки точки светлина, струяща през дупките и процепите на вагона. И влажната миризма на гореща прах. Странно.

— Томи?

Тя се протегна цялата като котка и стана.

— Много по-добре ми е. Дали е безопасно да отворим вратата?

— Няма да разберем, докато не пробваме. — Напънах се, отворих тежката желязна врата с няколко предпазливи сантиметра и яркото слънце ме заслепи. — Ъх. Слънце?

— Какъв прекрасен ден! Явно долината е останала зад нас. — Тя се наведе през вратата и се ухили. — Ей, виж там, небето май е синьо!

Долината определено беше останала зад нас. Сега влакът пуфтеше бавно — по-бавно от преди, струваше ми се — през нещо като пустиня. Трептяща мараня се носеше над златисти пясъчни дюни, обсипани със зелени кактуси, и всичко изглеждаше малко разфокусирано, все едно го гледах през грешната страна на лещата.

— Чудна работа — казах. — Никога не съм виждал синьо небе в Ада. — Определено не се бях метнал на мама, що се отнася до слънцето и безоблачното небе. Притеснявах ме. — Все тая. Слава Луциферу, че излязохме от долината, беше ужасно.

Тя вдигна луничавото си лице към слънцето, потапяйки се в светлината.

— Да. Чувствам се все едно съм си спомнила как да се усмихвам. Почти все едно отново съм на Земята.

„Във всеки случай предпочитам червените небеса на Ада“, помислих си, но не исках да й развалям удоволствието. В ъгълчето на мислите си не можех да не се зачудя дали не сме пропуснали още някоя табела „Надежда всяка тука оставете“.

Томи се прозя.

— Някога бил ли си на Земята?

— Няколко пъти. Когато ходих на частни уроци например. Макар че тези посещения не завършиха добре. — Подсмигнах се при спомена за сватбата на Черната брада на плажа. — И на екскурзии от училище.

— Ходили сте на екскурзии до Земята?

— Да, да ни покажат колко ужасни са хората и да ни помогнат да решим каква кариера искаме, когато пораснем.

Тя присви очи.

— Кариера ли?

— Ами да, дали искаме да въвеждаме хората в изкушение или да помогнем за ускоряване на глобалното затопляне, или пък да се заемем с наука и да създадем нови видове насекоми, които да унищожават посеви. Такива работи.

— И помогна ли ти да решиш?

— Не. Даже по-скоро имаше обратния ефект. Земята ми допадна. В Ада няма гроздов сладолед. Нито „Марио карт“.

Томи се ухили.

— Така де, всички тия зелени дървета, сини небеса и осветени от слънцето океани не са много в мой стил — казах. — Но веднъж бях на едно място, където имаше плажове с черен пясък, което беше готино. Обаче градовете са разкошни. Просто имат една такава енергия, разбираш ли? Толкова много небостъргачи и магазини, и шумни тълпи, и замърсяването, от което ми мирише на дома.

Тя прихна да се смее.

— Да, ще да ти е харесало. Вие, демоните, сте много особени. А как всъщност отивате там? В смисъл оттук? Телепортират ви като в някоя научна фантастика ли?

— Не. Първоначално всяка страна си имала скрит портал към Ада, обаче светът се е променил през хилядолетията и сега някои имат повече от един, други нямат никакви. Та когато излизам от Ада, отивам в една голяма чакалня под двореца. Има много формуляри за попълване, след което подкарват една стара машина, която изглежда като две огромни месингови колела. Нагласят едното колело на дадено място на земята, а другото на даден период. Тогава минавам през вратата и се озовавам в Трансилвания през 1843 г. или там където.

Тя ме изгледа сякаш съм ѝ казал, че еднорозите съществуват.

— Егати якото! После как се прибираш?

— Обратно през портала. Обикновено е някоя стара и забравена пещера или нещо подобно. Порталите са невидими за хората — няма да знаеш, че са там, ако не си демон. Пъхваш се в някакъв процеп в стената примерно и отново си в чакалня. После някой от другата страна отваря вратата и те пуска обратно в Ада.

— Леле.

— Но онова, което каза за телепортирането — най-старите демони като баща ми и Лентяй го могат. Виждаш ли — Лентяй не е толкова безполезен, колкото си мислиш.

— Опа. Това значи ли, че и Астарот го може?

Почесах се по главата.

— Не мисля. Той не е бил първоначалният генерал на баща ми — с онзи се скараха. Мисля, че го има едва от няколко хиляди години.

— Ами... чакай, онова там жена ли е?

Погледнах накъдето ми сочеше. През дюните към влака наистина вървеше костенячка. Която ни махаше.

— Баща ми да го вземе, какво...? — казах стреснат.

Жената се затича, като все още махаше.

— Дали не иска да ѝ помогнем? — попита Томи. — Може би...

Жената вече беше достатъчно близо, че да видим дългата ѝ черна коса и сините дънки. Беше млада, може би на двайсет. Нямаше овъглена кожа, нито други следи от жестока смърт. Изглеждаше... нормална. Но какво търсеше чак тук и сама?

— Не бива да слизаме от влака — казах. — Ами ако после не можем пак да се качим?

Но Томи не слушаше, а беше зяпнала към жената, сякаш не знаеше да се смее ли, или да плаче. Тогава, без да продума, скочи от влака. Приземи се с точно салто, скокна на крака и извика:

— Сайонара!

Мой ред беше да зяпна. Приятелката ѝ от цирка? Нямаше логика. Тя още беше жива. Или така се предполагаше. Проклех звучно. Ако оставехме влака, щеше да ни отнеме цяла вечност да стигнем до Крайнините. Но ако не скочех сега, щях да изгубя Томи. Грабнах раницата и се хвърлих подир нея в пустинята.

И тогава всичко стана още по-странно.

Тичах след Томи, която тичаше към жената. Жената пък беше спряла да маха и да тича и сега бавно вървеше към Томи. Но странното беше, че не изглеждаше да се приближава. Изведнъж проговори.

— Малката ми нинджа!

— Сайонара? Наистина ли си ти? Какво правиш тук?

— О, Томи, толкова ми липсваше, ела — каза и протегна ръце към нея.

Все още ги делиха няколко метра. Тогава пред очите ми Томи започна да потъва в пясъка.

— Томи!

Хукнах след нея, но рязко забавих и спрях. Защото пред мен стоеше баща ми.

— Татко? Получи ли съобщението ми? Какво става?

— Да, сине, получих го. Ей сега пращам демони след Астарот. Всичко ще е наред.

Изгледах го. Не беше ядосан. Вярваше ми и...

— Джинкс, помощ!

Завъртях се. Томи вече беше потънала до кръста в нещо, което очевидно бяха плаващи пясъци. Сайонара се носеше в далечината и не я приближаваше.

— Татко, трябва да помогна на приятелката си!

Той сбърчи вежди, все едно че бях загадка, която не можеше да разбере.

— На костенячката? Стига глупости, сине. Прокълнатите си получават заслуженото в Ада. Хайде, дай да се прибираме.

— Не, не мога, трябва да я спася.

Не можех да повярвам, че му възразявах. Отново. Точно когато най-накрая беше доволен от мен. Поколебах се, понеже повече от всичко исках да остане доволен, да се прибера с него, да бъда добър син. Чакай... „сине“ ли? Татко никога не ми викаше така. И в съобщението не бях споменавал Астарот, тъй като не можех да съм сигурен, че той е главатарят. Единствените имена, които бях включил, бяха Баал и Моракс.

— Не си истински — казах сепнат.

— Глупости, Джинкс. Разбира се, че съм и... — застава пред мен и ми препречи пътя.

— Джинкс! Сайонара! Помогнете ми, моля ви!

Томи удряше по пясъка, който засмукваше раменете ѝ. Приятелката ѝ все още не беше помръднала.

Спуснах се покрай татко или там каквото беше той, плеснах с криле и се вдигнах в спечения въздух. Увиснах несигурно над Томи.

— Дай ръце!

Тя вдигна ръце, а аз ги стиснах и задърпах. И дърпах. Издигна се на няколко сантиметра, после се изпусна и падна обратно в пясъка. Изведнъж си спомних какво ми беше казала в Полята на прокълнатите. Ако не я измъкнех, беше обречена да се дави в плаващите пясъци отново и отново цяла вечност. Изби ми студена пот при тази мисъл. Клатушках се над Томи и с всички сили се съсредоточавах върху летенето. Можех да го направя, бях роден да летя, само трябваше да се съсредоточа!

Хванах я за китките и задърпах, като махах с крила бавно и сигурно, и започнах да се издигам. Изведнъж се чу гнусен всмукващ звук като оригващо се морско чудовище и тя изскочи от плаващите пясъци като червей. Отскочих назад, тя увисна под мен и паднахме на една дюна в плетеница от ръце и крака.

Тя изплю пясъка от устата си.

— Сериозно трябва да поработиш върху летенето.

— Извинявай, че нямах бял кон подръка, за да те спася.

— Шегувам се — каза и ме прегърна. — Благодаря, благодаря, благодаря! Спаси ми живота. — След това посърна. — Не разбирам, Сайонара само си стоеше...

Завъртяхме се. Маранята примигваше над пустите пясъци. Напълно, абсолютно пусти. Нямаше никого. Нито приятелката на Томи, нито баща ми. И никога не ги е имало. Всичко е било измама, мираж.

Нещо ми просветна.

— Измамната пустиня!

— А?

— Така се казва мястото, сега си спомних. Едно от най-опасните места в Ада е, защото никога не знаеш кое е истина и кое не е.

Лицето ѝ се сви, все едно че беше получила шамар.

— Сайонара...

— Не е била тук. Много съжалявам.

Тя вдиша дълбоко.

— Не, не, няма нищо. Така е добре. Ако беше тук, значи е умряла. Не бих искала да е така.

Но влажните ѝ очи гледаха с копнеж мястото, където бе стояла приятелката ѝ.

18.

ПОЗНАЙ КОЙ ЩЕ ДОЙДЕ ЗА ВЕЧЕРЯ

Изтупах пясъка от дрехите си и се засмях. Томи беше покрита в кашест пясък от главата до петите.

— Приличаш на бучка тесто за сладки, преди да влезе в печката.

Тя се побори с мръсното си палто за момент, после извади кална метална звезда и я размаха към мен.

— Нито. Дума. Повече.

Подсмихнах се.

— Е, не знам от какво се оплакваш. Поне нямаш нужда да ядеш, нито да пиеш. — Извадих последното бананово мляко от раницата и го погълнах с благодарност. — Де да бях и аз така. От това място много ожаднявам. Хайде, давай да се махаме.

Дотичахме обратно през пясъка до релсите. Но влака отдавна го нямаше.

Прокарах ръка през косата си.

— Гадно. Движеше се бавно и си мислех, че ще можем да го настигнем.

— Може нарочно през пустинята да се е движил по-бавно от обикновено. За да ни подлъже.

— Да. Май ще трябва да вървим пеша. Поне ще можем да следваме релсите. Надявам се пустинята да не е прекалено голяма.

Но след три часа бавно и потно търрене крайт все още не се виждаше. Само пясък, някое и друго камъче и още пясък. Дори кактусите бяха изчезнали. Погледнах грозното синьо небе и слънцето — точно като на Земята — и се зачудих дали демоните могат да получат топлинен удар.

— Не трябва ли да си неуязвим от топлината? — попита Томи. — Така де, нали си неуязвим от пъклен пламък?

— Да, и жупел. Но не и слънце. По принцип в Ада няма такова, но явно в пустинята важат други правила.

Определено щях да си поприказвам с татко за това.

Татко. Спомних си миража. Разбира се, че беше прекалено хубаво, че да е истина. Сякаш толкова лесно щеше да ми прости, че съм избягал, дори и да беше разбрал за заговора. Пак щеше да се ядоса заради неподчинението ми. Е, сега нямаше смисъл да се тревожа за тези неща. Съсредоточих се в това да слагам единия крак пред другия и да се измъкна от разтапящата жегата.

След още един час спряхме да си починем. Томи беше почервеняла от изтощението и фалшивото слънце. Копнеех за вихреца се червена мъгла.

— Ако изгориш още малко, ще се впишеш много добре сред демоните — казах ухилен в опит да разведря атмосферата.

— Много смешно. Добре ли си? Сигурно си много жаден.

И бях. Гърлото ме болеше от погълнатите песъчинки и бяха започнали да ми се привиждат плискащи се езера, за което не бях казал на Томи. Знаех, че не са истински.

— Ще оживея. — Надявах се.

Пак се изправихме и потеглихме. Слънцето прежуряше безмилостно и можех само да мисля за вода. Бистра, свежа, леденостудена вода. Стичаща се в гърлото и по главата ми. Продължавах с тежки крачки, но копнежът ме замайваше. Главата ми туптеше все едно стадо мънички въркорози ръгаха черепа ми отвътре. Тогава пред очите ми заплуваха червени петна. Спрях и примижах. Светът се размазваше по краищата. „Томи, аз...“ и всичко почерня.

Свестих се и усетих как Томи ме разтърсваше.

— Ъ? — попитах красноречиво.

— Припадна. Колко пръста съм вдигнала? — беше вдигнала палец.

Усмихнах се немощно и внимателно се изправих на колене.

— Не ставай — каза тя, — дай да си починем тук за през нощта. И без това се стъмва.

Планът ми харесваше. Легнах обратно на пясъка.

Томи седна срещу мен и се облегна назад на лакти.

Известно време умълчани гледахме синьо-черното небе.

— Да ти кажа, не всичко в цирка беше зле — рече тихо.

— Така ли?

— Когато излезеш на манежа и помиришеш лъвовете и слоновете, и талаша, и пуканките, и усетиш горещите светлини върху

себе си, и музиката засвири, и публиката се навежда напред в очакване е наелектризиращо. После, когато си приключил своята част в представлението и аплодисментите направо вдигнат покрива на шатрата... е някак вълшебно.

Тя вдигна шепа пясък и го пусна през пръстите си.

— Веднъж дори попаднах във вестника. „Десетгодишно вундеркиндче мята ножове“, така писаха и ме снимаха, и ме питаха...

Но очите ми натежаваха все повече. Отново се унесох в безсъзнание.

Сънувах, че летя над двореца. Никога преди не бях летял толкова високо и за миг се ужасих, но тогава усетих колко плавно се движех и се отпуснах. Носех се над лъскавите черни кули на двореца Тъмangel, спусках се и пикирах като птица. Далеч долу демоните тичаха като червени мравки, а аз надничах през прозорците и гледах как ратаите приготвят вечеря, а библиотекарите трупат книги. Заля ме огромно чувство на спокойствие. Някак си знаех, че е сън, но въпреки това усещах, че когато се събудя, ще мога да летя така. Винаги съм си го можел, просто не бях... Пронизително скърцане ме разтърси в съня ми, обърнах се и видях как един чудовищен орел се е засилил към мен. Изпищях.

— Джинкс! Джинкс! Събуди се!

Събудих се с ръкомахане и с удоволствие оставих чудовищната птица в съня си. Но облекчението ми трая кратко. Високо в тъмносиньото небе кръжеше ято двуглави гамрини... и, изглежда, си мислеха за вечеря.

— Ах, жупел!

Надигнах се сънливо, изправих се и огледах пустинята. Във всички посоки се простираше равен и безполезен пясък. Нямаше къде да се скрием.

Гамрините се спускаха насам-натам с широките си сиви криле, щракаха срещу нас с острите си като бръсначи оранжеви клюнове.

— Адски лешояди — каза Томи. — Точно адски лешояди ли трябваше да са?

Тя извади една метателна звезда и я хвърли по тях, но те лесно я избегнаха и продължиха да кръжат, грачейки за кръв.

— Изглежда, не се доближават — каза тя. — Дай да...

Остра болка проряза главата ми и паднах на колене. С писъци размахвах ръце към птицата, която се бе спуснала върху мен.

— Стига си мърдал — каза Томи, — не мога да го уцеля, ако... ох!

Изведнъж се оказахме във въртоп от клюнове и пера, и нокти. Раздавах юмруци, ритници и шамари из въздуха наоколо, но гамрините бяха огромни и навсякъде. След секунди се бях свил на кълбо и отчаяно бранех лицето и очите си с кървящи и болящи ръце. Стигнахме толкова далеч, а сега ято птици щеше да ни накълве до смърт. Щях да изкрещя от яд, ако не бях толкова зает да викам от болка.

Тогава дойде огънят.

Над мен нахлу жега и един гамрин изписка в ухото ми. Бурята от нокти и клюнове се вдигна внезапно и посмях да надникна през ръцете си: птиците се въртяха из въздуха, пламнали като феникси. Толкова бях облекчен, че хапането и дрането бяха престанали, че отначало не разбрах. Тогава го видях: силует в предутринния пурпур, бълващ огън по птиците, опичайки ги до една.

Главата ми се отпусна облекчено, после скокна обратно. Дали това беше пореден мираж? Последното видение на умиращ демон? Претърколих се на четири крака. Не, не бях умрял. Прекалено много ме болеше, за да съм мъртъв. Кръв капеше в очите ми и я избърсах, колкото да видя как последният гамрин пада на земята с мирис като на печеното, което обядвахме миналата злоделя. Силуетът в далечината отпусна ръце и тръгна към мен. Беше... ленивец.

— Лентяй!

— Здравей, Джинкс. Малко в затруднение те намирам, като гледам.

Не можех да повярвам.

— Наистина ли си истински?

Той се усмихна.

— Да, наистина.

Затичах се и го обгърнах с ръце.

— Спокойно, приятелче, ще ми омачкаш козината.

— Наистина си тук! Чакай, кажи ми нещо, което само ти знаеш.

Той вдигна вежда.

— Проблеми с миражите, а? Ами знам, че един мираж не би могъл да направи това. — Посочи към почернелите трупове, посипани по пясъка. — Също така знам, че ти беше този, който миналия срок обърка храната на училищния дракон и го превърна в много гневно зайче.

Ухилих се глуповато.

— Толкова се радвам да те видя! Значи Брус е предал съобщението?

— Не че го предаде, по-скоро го заварих капнал от умора и пъхнал глава в пакетче пукащи дъвки в стаята ти. Но да. В голяма бъркотия си попаднал, а? А тя коя е? — Махна към Томи, която стоеше издрана и го гледаше невярващо.

— Това е Томи и, да, знам, че е костенячка, но ми е приятелка и ми помага да...

Той махна с ръка на оправданията ми.

— Не се притеснявай. — Загледа Томи. — Изглеждаш ми някак си позната. Да не би да сме се виждали някога?

— Не мисля. Сигурна съм, че щях да запомня ленивец убиец.

Той се подсмихна.

— Не, не, моя грешка. Както и да е, приятно ми е да се запознаем, Томи — каза и учтиво протегна лапа.

— Това... не е мираж, нали? — попита ме тя.

— Не, това е Лентяй.

Тя плахо стисна дългите му нокти.

— Приятно ми е. Много навременно се намеси с огнената смърт, благодаря ти.

Той погледна лапите си, които още димяха малко.

— Е, определено доста време мина, откакто за последно съм се бил. Радвам се, че все още ме бива. — Той се разрови в козината си и ми тикна бутилка вода. — Така като те гледам, имаш нужда от това.

Бих го целунал, ама... има дъх на ленивец все пак. Изгълтах водата за секунди. Никога не бях вкусвал нещо толкова сладко. Сякаш се вдигах от мъртвите.

Лентяй се почеса по носа.

— Така, сега трябва да догоним, че и да потушим една революция. Хайде да идем на някое по-удобно място и да обсъдим плановете си.

— По-удобно място? — каза Томи и вдигна вежда. На километри наоколо имаше единствено пясък.

Той махна безгрижно с лапа.

— Имам приятели наблизко. Почакайте малко и ще ида да ни намеря транспорт — каза и изчезна в петно от кехлибарена светлина.

Томи ме погледна, все едно че ще се разплаче.

— Значи беше само мираж.

Погледнах следите от лапите в пясъка и усетих водата, която се блискаше в корема ми.

— А, не, истински беше. Ще се спасим. Всичко ще се оправи.

Тя се смъкна на земята и подпря брадичка на ръцете си.

— Много се надявам, да си прав.

Поне този път бях. Тъкмо когато слънцето надникна над хоризонта, в далечината се разнесе особен тътнеж. Той се превърна в пясъчна буря, а тя — в трио ездачи. Макар и да не яздеха точно коне.

— Какви са тези? — попита Томи, която вече отстъпваше.

— Граврони. Кавалерията!

Лентяй стигна до нас, яхнал черен, люспест, конеподобен звяр с огненочервени очи, а след себе си беше повел още два.

— Надявам се, че можете да яздите — каза той.

Томи ме стисна за ръката.

— Какви са тези неща?

Лентяй мило потупа граврона си.

— Казва се Една и, моля те, не я наричай „нещо“, ще се разсърди. Прекрасни животинки са, няма защо да се страхуваш.

— Те са адският вариант на конете — казах и се качих на седлото на най-близкия. — Как се казва?

— Алфред — каза Лентяй. Махна на Томи да се приближи и й подаде юздите на третия звяр. — А тази е Дорис. Заповядай, момиче.

Томи гледаше юздите с такова изражение, все едно беше скочила от самолет и беше открила дупка в парашута си. Започна да отстъпва, но Дорис я близна по ръката и тихичко ѝ изцвили.

— Виждаш ли? — рекох. — Много са дружелюбни.

Погалих кожестата грива на Алфред.

— Мразя те — отвърна Томи, пое си дълбоко въздух и скокна върху седлото.

— Дий, конче! — каза Лентяй.

— Ама откъде ги взе? — попитах. — И къде отиваме?

— При една стара моя приятелка на име Сарика — усмихна се той. — Може би ти е по-известна като Царицата на бандитите.

19.

АДСКИ АПАШИ

— Царицата на бандитите? — просъска Томи, докато яздехме зад Лентяй. — Ти това за добра идея ли го имаш?

Не бях сигурен. Сарика Амра. Леле. Бяхме учили за нея по история — легендарна индийска обирджийка, която налитала на британски богаташи по времето на Британския Радж. В Индия била народен герой, нещо като Робин Худ, защото споделяла част от плячката си с бедните. Но все пак не бях сигурен дали е особено умен ход да влезем в леговището на безстрашен бандит костеняк.

Направих се на смел.

— Тя е просто обирджийка. Иначе щеше да е в планините Некс при убийците. Да видим какво ще стане. Имам доверие на Лентяй, довери му се и ти.

— Хм. Е, спаси ми живота все пак, ще му дам шанс.

Но не ми се струваше особено доволна.

След известно време пясъкът започна да се втвърдява в червени скали, гладките дюни се извиха и превърнаха в дерета и възвишения и скоро пустинята съвсем беше изчезнала, и стигнахме място, което можеше да е само Каньонът на крадците. И с края на измамата дойде и краят на сините небеса... и слънцето. Никога не съм бил толкова щастлив да видя завихреното мармаладово небе на Ада. Главата ми туптеше и все още бях толкова жаден, че можех да се гмурна в плувен басейн и да го изпия. За съжаление, се съмнявах разнебитеният лагер на обирджиите да има скъпарска почивна зона.

Лентяй яздеше начело и беше стигнал върха на един скалист хребет.

— Пристигнахме! — каза той, обърна се и ни се усмихна. — Добре дошли в Грабеж.

Дойдох на тръс до него. И зяпнах.

Томи спря с Дорис до мен и каза:

— Не е... каквото очаквах.

Не се виждаше прашно, опърпано скривалище на бандити. Вместо това пред нас се простираше красиво селце с белосани къщи и чисти улици.

Лентяй се ухили и тръгна надолу по склона, а ние го последвахме, все още ококорени.

— Мислех, че Пандемониум е единственият град в Ада — каза Томи.

Аз също.

— Леле. Лентяй, това място...

— Как съществува ли? Че те са си банда крадци! Смея да кажа, че неведнъж са обирали Адския експрес. Не казвай на баща си.

Стигнахме до подножието на стръмния склон и продължихме в лек тръс по главната улица покрай шивачниците и бакалниците с цветни входи и къщите с преметени стъпала отпред. Не знаех дали да съм по-потресен от съществуването на градчето или от факта, че Лентяй явно се беше сприятелил с група костеняци.

Той се смъкна от граврона си, върза юздите на една ограда и ни покани в един бар, който изглеждаше като излязъл от Дивия запад, само че без калта и талаша. Последвахме го през люлеещите се дървени врати и седнахме на една маса.

— Нещо за пиене? — попита Лентяй.

— Предполагам, че нямат бананово мляко. Може ли най-голямата чаша с вода, която намериш? — казах.

— За мен не, благодаря — каза Томи, загледана в полилея, който, изглежда, беше направен от преработени влакови релси.

Лентяй закричи към бара, който пък беше изработен от ръждясали стени от вагони, и мина покрай една маса, където група костеняци играеха покер. По средата стоеше жена с ярко цветно сари, износено кожено яке и огромна купчина пари пред себе си. Зорки кафяви очи надничаха под периферията на федората ѝ, а по лицето ѝ се виждаше избледнял зигзагообразен белег.

Побутнах Томи.

— Това е тя — прошепнах. — Царицата на бандитите. Познах я от учебниците.

Докато се връщаше, Лентяй се наведе и прошушна нещо на Сарика, а тя кимна. Той се върна на масата ни, а аз грабнах

преливащата чаша вода и я пресуших на един дъх. Още ми беше замаяно. Скръстих ръце на масата и отпуснах глава върху тях.

— По-добре ли си? Сарика ще дойде след малко. Междувременно най-добре ми кажете всичко, в което сте се забъркали, пакостници такива. От началото.

Така и направихме.

Когато стигнах до частта за Нефария, Лентяй вдигна лапа.

— Значи Моракс знае тайната на Безкрайната стена? Неприятно. Много слаба защита, да оставят книгата да си седи ей така.

Зяпнах.

— Знаел си, че Раят е от другата страна? Защо не ми каза? Мислех, че е само приказка.

Той сви рамене.

— Не си ме питал. Продължавай.

— Та Астарот и другите предатели искат да детронират татко. Изглежда, смятат, че той не влага достатъчно усилия в разпространението на злото на Земята или нещо такова.

— Честно казано, мисля, че хората и сами се справят доста добре — рече Лентяй.

— Да, май и татко мисли така. Както и да е, бунтовниците искат да го свалят, но не знам защо смятат, че разбиването на Стената ще им помогне.

Лентяй наклони глава умислен.

— Хм, аз може би знам. Сигурно се опитват да започнат нова война между Рая и Ада. Все пак Баал е началник на генералния щаб. Ако всички армии се вкарат под негово командване за войната, тогава ще е най-лесно да свали Луцифер.

— А Луцифер, разбира се, няма да знае, че тъкмо те са спугали Стената — каза Томи. — Та ще ги изпрати с всичките армии да се бият... а те ще използват войниците му срещу него.

— Може би дори не искат война — казах. — Може би е само претекст.

Лентяй сръбна от коктейла си.

— Може и да си прав. Сигурни ли сте, че Астарот стои зад всичко това?

— Не — признах. — Просто той...

— Изглежда като че ли ще те разпори и ще свири на ребрата ти като на ксилофон?

— Донякъде.

— Само защото не ти харесва как някой изглежда, това не значи, че е предател — каза той и ме погледна строго.

Усетих как бузите ми се загоряват.

— Не е само заради това. Той е и вторият в йерархията след татко. Логично е да е той.

— Хм, в това си прав. И все пак не можем да го осъдим отсега, не и без доказателства.

— Ами Луцифер? — попита Томи.

— Да, къде е татко?

— Малък проблем. Него го няма.

Застинах.

— Как така го няма? Добре ли е? Да не би Астарот или там който е да го е отвлякъл?

— Не, не се тревожи. Секретарката му ми каза, че е заминал за известно време. На Земята.

Очите ми щяха да изскочат от орбитите.

— На Земята? Ама той я мрази, почти никога не ходи там, освен ако...

— Освен ако няма важна среща.

— Естествено.

Томи ни се намръщи.

— Престанете да си говорите с тайни фрази. Каква важна среща?

— Среща с Другата страна — каза Лентяй.

— Значи е Бог? — ахна тя. — Срещат се... на Земята?

Лентяй махна безгрижно е чашата си.

— Разбира се, мила моя. Та нали не могат да се срещат във владенията си?

Опитах се да го осмисля. Част от мен умираше от страх за момента, в който щях да видя татко след всичките проблеми, в които съм се забъркал. Но това все пак беше татко и някак си щеше да оправи тази бъркотия — винаги успяваше. Какво щяхме да правим без него? Главата ми отново затуптя.

— Може би това е било част от плана им. Може би са знаели, че татко ще трябва да замине на важна среща на Земята и ще отсъства

известно време.

Лентяй кимна.

— Възможно е.

— И щом татко няма да дойде, какво ще правим? Как ще спрем армията сами? Някой друг ще ни дойде ли на помощ?

Лентяй потропа с нокти по масата.

— Опасявам се, че не, поне засега — каза той. — След като Баал и Моракс са замесени, не знаех на кого мога да се доверя. Всеки може да им е съучастник. Затова не посмях да говоря с когото и да било в двореца. Докато баща ти не се върне, сме сами. Трябва да стигнем до Крайнините и да се опитаме да опазим Стената цяла.

Нещо изстърга — Сарика дръпна един стол и седна до мен. Плесна Лентяй по гърба.

— Здравей, стари друже, радвам се да те видя.

— И аз теб, мила.

— Вие как... така де, ако не е нахално... вие как се познавате? — заекнах аз.

Царицата на бандитите се усмихна топло, разкривайки уста, пълна със златни пломби.

— Този приятел може би ми помагаше навремето, като приспиваше някои богати англичани. За да мога да ги освободя от принадлежностите им без кръвопролития. Не обичам да гледам кръв. Но обичам да имам пълен сандък със съкровища.

Томи я гледаше сякаш току-що беше открила личната си героиня.

Лентяй плесна с лапи.

— Така, ето го плана. Когато баща ти е на важна среща, мястото се пази в тайна. И все пак знам едно-две местенца, където и преди са се срещали. Ще отскоча до Земята и ще се поогледам за него.

— Ами ако не успееш да го намериш? — попитах.

— Каквото и да стане, скоро ще се върна в Ада. Междувременно любезната Сарика ще ви изпрати до края на каньона.

— Опасявам се, че не можем да напуснем Каньона на крадците — каза тя, — иначе щяхме да дойдем с вас до Крайнините.

— Да. Жалко — каза Лентяй. — Така че вие двамата ще трябва да притичате през Пещерите на гнева и да продължите сами към Некс. Тогава...

— Да притичаме? — казах аз, като туптенето в главата ми се превръщаше в чисто барабанено соло. — Да притичаме през пещери, изпълнени с ядосани адски зверове, и през планинска верига, по която пъплят убийци? Двамата сами? Това ли ти е големият план?

— Хайде, хайде, няма от какво толкова да се тревожиш. Случайно знам, че Тафрак, демонът, покровител на гнева, в момента не си е вкъщи. На Земята е и е зает да ядосва хората с новия си кроеж, нещо свързано с интернет коментари.

— Ами Некс? — попита Томи. — Джинкс каза, че е пълно с убийци.

— Да, опасявам се, че мястото е малко противно. Но...

— Извинете, ъм, царице — прекъсна го Томи.

— Да, миличка?

Томи извади метателна звезда от джоба си.

— Случайно да ви се намират още от тези?

Веждите на Сарика без малко да изхвъркнат от челото ѝ.

— Я, ама ти си пълна с изненади, дете. Ела с мен, когато приключим тук, и ще видя какво мога да направя.

Лентяй се подсмихна.

— Явно обитателите на Некс по-скоро трябва да се плашат от теб, момиче. И все пак, както казвах, би трябвало да се върна навреме, за да ви съпроводя през планините.

Скочих на крака, подразнен повече от това, че Лентяй виждаше Томи като мой бодигард, отколкото от безгрижния му тон.

— Би трябвало ли?

— Ще се върна навреме. И така...

Обаче да скоча на крака не беше много добра идея. Главата ми се замая и стаята се завъртя. Посегнах към масата, но не уцелих. Някъде в далечината усетих болка, а после нямаше нищо.

Отворих очи сред сини тапети и пухени възглавници.

— М-мф?

Обърнах се и видях, че Лентяй ме гледа с тревожни бръчки около кафявите си очи.

— Какво стана?

— Припадна. Демоните не са правени за слънце — каза и ми подаде чаша. — Ето, изпий това.

Послушах го. Чувствах се все едно съм изгубил битка с побесняла центрофуга. Опитах се да го фокусирам.

— Къде съм? Къде са останалите?

— В една от стаите над бара сме. Това е хотелът на Сарика. Тя е отвън с Томи и я учи на някои неща.

— Трябва да вървим...

— Никъде няма да вървиш още няколко часа. Почивай си. Всички ще сме тук. — Кимна към една тоалетка с поднос. — Хапни нещо и не се насилвай. Няколко часа тук или там нямат голямо значение.

Щях да възразя, когато стомахът ми изкъркори шумно и осъзнах, че бях премалиял от глад. Дни наред бях ял само стари кексчета.

— Добре.

Той стана и каза:

— Ще се върна да те нагледам след няколко часа.

Затвори вратата зад себе си, а аз се смъкнах от леглото и с несигурни крачки стигнах до тоалетката. И за момент се зачудих дали пак не ми се привижда. Пържола? Отрязях един залък и се усмихнах. Достатъчно истинска беше. Сарика наистина беше Царицата на бандитите. Пренесох подноса на едно бюро до прозореца и излапах всичко.

Отвън, в градината зад хотела, видях Томи и Сарика, а между тях — претрупан сандък с оръжия. Томи ухилено размахваше един меч и отсече цветовете в саксия с бодливи бели растения, докато отстъпваше от Сарика, която въртеше мачете с доста зъл вид. Страхотно. Не само че бях слабачето, което припадна, ами и изпусках обучение от единствената и неповторима Царица на бандитите. Когато разказвах за това в бъдеще, определено щях да пропусна тази част.

Доядох си храната оклюмал, докато ги гледах как се стрелкат по тревата, как парират и пробождат. Тогава Томи започна да учи Сарика как да хвърля хира шурикени. Клепачите ми все повече натежаваха, докато ги гледах, та накрая се отказах и се върнах в леглото.

Няколко часа по-късно Лентяй ме събуди с още храна и пиене. Цялата ми замаяност беше изчезнала и след няколко часа съм в истинско легло, жегата на пустинята се усещаше като далечен спомен.

Лентяй ме изглежда.

— По-добре ми е, честна дума — казах с уста, пълна със сладкиш.

— Добре, щом казваш. Момичетата са долу, дояж си и ще слезем при тях.

Намерихме Сарика на една маса в бара, където учеше Томи на тънките моменти в маменето на покер.

— Дами — каза Лентяй с лек поклон.

Томи първа скочи на крака.

— Джинкс! Добре ли си? Лентяй не ни даваше да те безпокоим.

Усмихнах се, като се опитвах да прикрия срама си.

— Нищо ми няма. Явно слънцето и демоните не са добра комбинация.

Отпуснах се в един стол.

— Сарика ме учеше да...

Чу се силен трясък и тропот и един пращен човек влетя през вратите, и падна в краката на Сарика.

— Царице, научихме за бунт!

Всички се завъртяхме към него.

— Влакът минаваше и по време на обичайния ни грабеж дочух бабаитите...

Сарика вдигна ръце.

— Абхай, успокой се. Вече знам за този бунт. Не вярвам, че ще е в наш интерес, затова помагам на приятелите си да го потушат. Но, моля те, кажи ни какво си научил.

Абхай се изправи и се поклони.

— Извинявайте, царице. Както знаете, през последните седмици влакът е пълен с най-различни тежки инструменти и машини...

Лентяй кимна:

— За да се опитат да пропукат Стената.

Абхай явно най-накрая забеляза, че до Сарика стоеше ленивец, и се опули, но тя нежно сложи ръка на рамото му и каза:

— Продължавай.

— Този път обаче във влака нямаше никакво оборудване. Само няколко вагона с войници и, изглежда, ескортираха затворник до Крайнините.

Сарика вдигна вежда.

— Затворник? — Обърна се към Лентяй. — Ти знаеше ли за това?

Той поклати глава и се обърна към мен и Томи. И двамата свихме рамене.

— Явно не. А случайно да имаш някаква представа кой беше? — попита Лентяй.

Абхай се усмихна, че все пак бе донесъл важна информация.

— Мога да ви кажа точно кой беше, господине, тъй като дочух един бабаит да вика на друг да го държи под око. Затворникът се нарича Данталион.

Коремът ми се превъртя, все едно че стаята се обърна на една страна. Хванах се за масата.

— Сигурен ли си, че така се е казал? — попитах.

— Да, млади господине.

— Брат ти? — попита Томи.

Кимнах. Защо му е на Астарот да отвлича батко ми?

— Не разбирам защо...?

Лентяй гледаше като че ли някой му се беше изплюл в маргаритата.

— Това не е добра новина.

Всички се обърнахме към него.

Той сложи лапи на масата.

— Още когато издигнаха Стената, тя бе заключена с камък ключ, наречен Печатът на Самаил. Луцифер го постави и само той може да го махне.

— Или може би някой с неговата кръв? — предположи Сарика.

— Именно — каза Лентяй.

— Сериозно? Сигурността на Ада зависи от някакво свещено кубче легло? — попита Томи със странно изражение. — И без него Стената ще се срути?

— Ама в това няма логика — казах. — Моракс ни плени, когато бяхме във Вавилон. Ако им трябва някой Д'Явол, който да премахне Печата, защо не взеха мен?

— Хм, да, странно — каза Лентяй. — Може би още си прекалено млад, за да стане?

— Или не са знаели за това, преди да прочетат книгата — каза Томи. — Сещаш ли се? Моракс си замина с Нефария и ни прати право

в Ледения лес, преди да я е прочел.

— Разбира се — кимнах аз. — Затова са търсили Нефария. Знаели са, че в него пише нещо за това как да бутнат Стената. Но не са знаели какво.

— Ама не разбирам — каза Томи. — Луцифер не може ли просто да го върне този вълшебен камък на мястото му, когато разбере за това? Стената няма ли пак да е здрава и това да спре войната?

Лентяй поклати глава.

— Не, не мисля. Доколкото си спомням, щом Печатът бъде премахнат, Стената доста бързо започва да се разпада. Може би ако той или някой от потомците му — кимна към мен — стигнат там навреме, преди щетите да станат прекалено големи... Но иначе — сбогом, Стена, и привет, война.

С Томи се спогледахме.

— Нищо особено значи — казах.

Лентяй плесна с лапи.

— Няма време за губене. И съм сигурен, че това изречение го казвам за пръв път през живота си. Джинкс, ще се отбия в двореца, да видя дали баща ти не се е върнал. Ако не е, ще го потърся на Земята. Вие по-добре тръгвайте през Пещерите на гнева, пък ще се опитам да се присъединя възможно най-скоро, като се надявам да съм с баща ти и колкото войници успеем да съберем.

Кимнах, като все още ми беше гадно заради Данталион.

— Лентяй, трябва да го спасим.

— Ще. Сега тръгвайте и ще се видим на входа на Некс. А дотогава се пазете. — Обърна се към Сарика и се поклони. — Ваше Височество, благодаря Ви за гостоприемството. — След което ни се усмихна и изчезна.

Сарика стана, ние също.

— Елате с мен в арсенала и ще се погрижа да сте добре екипирани за пътешествието.

От това ми стана по-хубаво. Ухилих се при мисълта да развъртя някое от убийствените й мачетета. Астарот да гледа да се пази, защото тръгвам след него и бия наред!

20.

НЯМА ДА ТИ ХАРЕСАМ, КОГАТО СЕ ЯДОСАМ

Томи сияеше от гордост, докато се качваше на седлото на Дорис с подрънкващата с оръжия торба.

Аз се мръщех на мъничката кама, вързана за ботуша ми, която беше единственото, с което Сарика беше преценила, че може да ме въоръжи.

— Можеш да летиш — беше отбелязала тя. — Томи няма такива сили. А оръжията са опасни в необучени ръце.

Хванах юздите с тъпите си необучени ръце и потеглих с другите от Грабеж. Погледнах назад към мирното белосано градче и ми се прииска още да бях в пухеното легло. После си спомних за Данталион и прищпорих животното.

Когато се свечери, стигнахме до мястото, което — съдейки по задължителната табела „Надежда всяка оставете“ — бележеше границата между Каньона на крадците и Пещерите на гнева.

Сарика ни погледна сериозно.

— Внимавайте в пещерите. Докато се оглеждате за чудовища, може да откриете, че те са в самите вас. На добър път, приятели, надявам се пак да се видим някой ден.

Тя ми кимна, усмихна се топло на Томи и потегли обратно.

— Това пък какво значи? — попитах смутен. — Чудовищата да са в нас? Като онези мухи, които снасят яйцата си под кожата ти ли?

Томи сбърчи нос.

— Ъх, отвратително, надявам се да не са те.

Тя гледаше как Сарика се отдалечава и се натъжи.

— Имаш си нов герой май — казах и я побутнах с лакът.

— Да не речеш, че не е готина! Не смей да казваш, че не е готина.

Замислих се как нямам убийствено мачете и въздъхнах.

— Предполагам. Хайде, дай да ходим при чудовищата.

— Или по възможност да ги избегнем.

— И така става.

Пред нас каньоните преливаха в извисяваща се жълта скална стена. Нямаше как да се качим — единственият път към планините Некс и отвъд беше през един пещерен отвор, който водеше под земята или през железопътния тунел на експреса. Докато яздехме насам, вече бяхме решили, че тесният влаков тунел не е добра идея. Нямахме разписание и никой от нас не искаше да свърши сплескан на релсите.

Погледнах за последно бушуващото червено небе. Лентяй беше обещал, че пещерите няма да са опасни... но не каза нищо такова за Некс. Стисках палци дотогава той да се появи.

Поведохме Алфред и Дорис надолу в пещерата, която скоро стана тунел с гъста миризма на глина. По стените бяха наредени факли през няколко стъпала и осветяваха пътя пред нас с трептяща червена светлина.

— Очаквах да е тъмно и страшно — каза Томи. — Приятно съм изненадана.

— Не съвсем. Факлите значат, че някой живее тук. Знам, че Лентяй каза, че Тафрак го няма, но тогава защо още светят? А ако някой друг е тук, предполагам, че не е някоя мила старица с мъркащи домашни любимци.

— Е, благодаря ти. Да се надяваме поне, че любимците нямат зъби.

— Не разчитай на това.

Потупах камата, скрита под панталона ми, и изведнъж се зарадвах, че имам поне някакво оръжие.

Въртахме се нагоре и надолу, насам и натам из пещерите, а въздухът беше топъл, сух и миришеше на пръст. От време на време се озовавахме пред разклонение, но факлите всеки път продължаваха само по единия проход, затова ги следвахме предпазливо, все по-надълбоко под земята. Размърдах се неспокойно на неудобното седло. Защо бунтовниците не ме бяха взели? Дали Моракс наистина не знаеше за онова с кръвта, или нещо не ми беше наред? Може би не бях достатъчно зъл, че да задействам Печата.

Томи се разпя тихо:

— Хей-хо, хей-хо, за труд бъди готов.

Беше много дразнещо.

— Каква е тази песен?

— Не се ли сещаш? От Снежанка и седемте джуджета. Джуджетата я пеят, когато ще слизат под земята да копаят.

Поклатих глава. Земни му глупости.

Продължихме навътре в пещерите. Като изключим цвиленето на гравроните и спорадичното поскърцване на някой бръмбар, беше плашещо тихо. От това пеенето на Томи се чуваше още по-ясно.

— Може ли да престанеш? — казах най-накрая. — Всички чудовища ще привлечеш така.

— Какви чудовища? Нищо живо не сме видели.

— Имаше бръмбари. Може само да дебнат удобен момент, да плъзнат стотици, да ни нападнат и да ни изядат очите.

Тя изсумтя.

— Стига глупости, просто бръмбари са.

— И какво, да не стана експерт по Ада, костенячке?

Тя дръпна рязко юздите на Дорис и ме изгледа лошо.

— Не ми викай така! Пък и като гледам колко помагаш през цялото пътуване, май знам колкото теб, дворцово детенце. И ти не си бил тук отвън.

— Глупости! Знам... някакви неща.

— Какви например? Ти искаше да се возим на бесните коне на въртележката. Ти ни замъкна във Вавилон и заради теб ни хванаха. Ти не си спомни, че сме в Измамната пустиня, докато не беше почти твърде късно.

Вече направо плюеше по мен.

— *Ти* изтърча в плаващите пясъци като идиот — не й останах длъжен аз. — Ако не бях там, свършено беше с теб!

Лицето ѝ се изкриви от ярост.

— Ако знаех къде се намирам, това нямаше да се случи! Всичко, което се е объркало, е все по твоя вина. Трябваше да те послушам, когато ми каза, че имаш лош късмет.

Отворих уста да ѝ изкреция в отговор... и тогава осъзнах какво ставаше. Бясно размахвах ръце пред себе си.

— Томи, спри! Това са Пещерите на гнева, заразяват ни също като Долината на отчаянието. Само се ус...

— Не искам да се успокоя! И не ми пука! Знам си аз да не се сприятелявам с демони. Искаш само да си зъл. Е, там, откъдето идвам, всички най-малко това искат. Хората искат да са добри! Невинаги успяваме, но се опитваме.

Тя дръпна юздите и бързо се отдалечи.

Тръгнах в тръс след нея и тихо проклинах. Алфред ме изглежда разтревожен и го потупах по кожата грива.

— Ще се оправи, ще ѝ мине. Заради тъпите пещери е.

Но това, което бе казала, ме жегна и бузите ми горяха от яд. Излязохме от тунела и се оказахме в огромна пещера. Томи плискаше през едно плитко езеро към другия край.

— Томи, чакай! — ревах след нея, но не ми обърна внимание.

Това беше последната капка. Как можеше да е толкова глупава? Знаеше, че е заради пещерите, а след тях ни чакаше Некс — трябваше да се движим заедно, иначе нямаше да преминем живи. Най-лошото беше, че уж бяхме приятели. Разплисках водата и я настигнах, наведох се и хванах Дорис за опашката, за да я забавя.

Не стана точно както се надявах. Дорис ритна назад към мен, подхлъзна се и падна настрани, като повлече и Томи. Тя цопна във водата и изля поток от думи, каквито не бях чувал, откакто татко за последно изгуби на голф.

Гравроните се изправиха пъргаво и изглеждаха леко подразнени, а Томи седеше във водата, кашляше и плюеше.

— Ах ти, слуга нищожен! — изплю тя.

Стиснах юмруци в опит да сдържа разтопения гняв, който бушуваше в мен. Но вулкан не се спира.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — изкрещях. — Трябва да се движим заедно, тук е опасно! Защо си толкова тъпа? — Думите летяха от устата ми в бесен порив. — Целият Ад е заложен на карта, както и животът на брат ми, а ако не ти пука за тях, то очаквах поне да ти пука за Земята и как ако Астарот дойде на власт, ще скапе живота на всички хора!

Тя се изправи ядосана, цялата вир-вода и трепереща.

— Не ме интересува! Нищо от тези неща! А ти и брат ти, и баща ти, и целият Ад... вървете по дяволите, все ми е тая!

Нещо в мен прещрака. Пламтящият ми гняв се стопи и го замести студена, безчувствена омраза.

— Ами хубаво! И сам мога да спася Ада и Данталион. Не ми е притрябвала помощта на някакво си празноглаво, мрънкащо мъртво момиче.

Погледите ни се срещнаха с взаимно отвращение.

— Колко си жалък — каза тя хладно, докато бършеше водата от очите си. — Да не мислиш, че изобщо съм искала да ти помагам? Ха! — Тя се метна на седлото. — Да не мислиш, че те харесвах? Теб, демона? И не просто демон, ами хленчещ, скимтящ, безполезен демон?

Олюлях се като от шамар, но тя дори не спря да си поеме дъх.

— Дойдох с теб, защото исках да разбера защо съм тук, нищо повече. И да видя града. После дойдох на това малоумно приключение, защото...

— Защо? Щом толкова ме мразиш, защо дойде? Можеше да се измъкнеш и да се върнеш в Полята на прокълнатите. Защо...

— Заради стената, идиот! Не ти ли хрумна на кухия мозък какво означава това? В Стената има процеп — изход оттук. Дойдох с теб само за да избягам в Рая.

Ахнах.

— И не си ми нужен, за да премина — озъби ми се тя. — Каква полза от теб? И без това само ще ме забавиш.

И изчезна с тропот на копита и пръски леденостудена вода.

Междувременно...

Луцифер лежеше на един надуваем дюшек по бански на патенца, отпиваше пиня колада и се опитваше да си спомни защо някога толкова беше мразил Земята. Персефона седеше до басейна и втриваше слънчево масло по дългите си кафяви крака, а тъмната ѝ коса се спускаше по раменете. От време на време вдигаше очи и му се усмихваше.

Никъде не се виждаха чаровни гърци. Вече.

Най-добрата му идея изобщо — за пръв път да се отбие за изненадващо посещение. Тя знаеше колко много мразеше Земята, затова беше спечелил много точки в нейните очи, задето „търпеше“ китната ѝ гръцка вила няколко дни. А същевременно символично се плезеше на Стареца. Все едно Стената някога би паднала. Нали той

самият я беше изградил? Беше непроницаема. Накрая щеше да я нагледа. Когато намереше време.

Отново отпи от кокосовата благодат. „Това е животът“, помисли си.

21.

СКОК С ВЯРА

Няколко дълги и насинени от седлото часа по-късно Алфред вече беше изнервен, а аз — отчаян от липсата на светлина в края на тунела. Не бях намерил Томи, но и не я търсех. Нещата толкова се бяха объркали, че не знаех какво някой от нас би могъл да каже, за да ги оправи. Имаше някои думи, които не можеш да си вземеш назад.

Сега знаех какво беше имала предвид Сарика. „Чудовищата във вас“ не беше буквално. Самите ние бяхме чудовищата.

Напредвах апатично през влажните, осветени от факли тунели и пещери, а гневът се отреждаше от мен с всяка следваща стъпка. Накрая бушуващата ярост, която гореше тъй свирепо, се отдръпна и остави само студената черна пепел на мъката и изтощението.

Тъкмо тръгнах да задрямвам и забелязах светлина напред. Алфред наостри уши и забърза ход. Явно не само на мен ми е било клаустрофобично. Излязохме на скалисто плато и толкова ми олекна от розовото небе над нас и свежия въздух в дробовете ми, че се просълзих. Наведох глава на седлото и звучно вдишах.

— Хубаво е да сме навън, а, приятел?

Алфред изцвили в съгласие.

Избърсах си очите се опитах да не мисля за Томи. Сълзите определено не бяха за нея. Тя ме беше излъгала и предала, и обвинила, и... и... най-лошото беше, че вероятно беше права. Бях си виновен, че ни подгониха конете убийци и вълсиците. Бях си виновен, че ни хванаха във Вавилон. И във Външния Ад бях полезен колкото повреден компас. Бях бъркал на всяка крачка и заради това бях изгубил единствения си приятел.

— Да знаеш, Алфред, проблемът с момичетата — пошегувах се аз, като се опитвах да се ободря — е, че приемат всичко толкова лично.

Той изцвили умно, но усещах, че не е особено заинтересуван.

— Демонът на гнева каза тези неща, не тя. Тя не искаше да е толкова ужасна.

Но не бях сигурен, че си вярвах.

Смъкнах изнуреното си тяло от седлото и поведох граврона надолу по скалите.

— Пък и какво ако иска да иде в Рая — продължих. — Така де, бих предпочел да остане, но разбирам. Само не знам защо ѝ трябваше да лъже.

Той ме побутна леко и за малко да падна. Бях капнал като ленивец. Огледах се наоколо за Лентяй, но него никакъв го нямаше. Само няколко километра каменисто плато, разделено единствено от празните релси, които водеха към планините Некс, черни и ужасни под небето.

Трябваше ми да поспя хубаво една нощ. Когато се събудех, Лентяй щеше да е тук и нещата нямаше да изглеждат толкова зле. Извадих едно одеяло от дисагите, свих се на един равен камък и заспах на мига.

Когато се събудих след няколко часа, усетих, че нещо не е наред. Изправих се колебливо и огледах небето за гамрини, но нямаше нищо. Започнах да разбирам. Това не беше наред. Все още нямаше нищо на километри наоколо, освен мен и тихо похъркващия Алфред. Лентяй вече трябваше да е тук. Къде беше, по дяволите?

Извадих един сандвич от дисагите и го задъвках, без да усещам вкуса, докато спечеля малко време. С Лентяй можеше да е станало какво ли не. С татко — също. Може би изобщо нямаше да дойдат. Нямаше как да знам дали Астарот не ги беше заключил в Непробиваемите килии в дълбините на дворцовата тъмница. Но Данталион беше в Крайнините, а Томи беше сама в Некс. Не можех повече да седя и да чакам. Трябваше да ида да им помогна.

Разтърсих Алфред да го събудя и го поведох по платото към подножието на тъмната и неприветлива планинска верига. И тук тунел за влака прорязваше планината, но все още не смеех да рискувам. Обаче как щях да премина Некс сам? Томи ме беше нарекла безполезен хленчещ демон и беше права. Как може един клечав дванайсетгодишен, въоръжен е мъничка кама да се брани от банди озлобени убийци?

Продължихме с тежки стъпки, а върховете надвисваха все по-близо и скриваха светлината. Тогавя осъзнах, че вероятно никога повече нямаше да видя Томи. Ако преминеше невредима през Некс,

както и покрай хелионите в Крайнините, край. Щеше да се пъхне през Стената и да изчезне завинаги. След всичко, което си бяхме казали, може би така беше най-добре. Но мисълта тежеше като камък в корема ми.

Забелязах напукана дървена табела в далечината и още преди да я доближа знаех какво пише. Спрях и за последен път се огледах за Лентяй, но все още нямаше и следа от него. Може би в този момент с татко строяваха войниците. А може би още прескачаше из цялата Земя в търсене на татко и тайната му среща. Кое и да е от тези, не можех да губя повече време. Изправих се и изпъчих гърди. Целта вече не беше да намеря доказателство за татко... а да се изправа смело и сам да реша проблема. Време беше да бъда като баща си. Поех си дълбоко дъх и се замислих: „Какво би направил Луцифер?“.

Нямаше да чака бодигарда си ленивеца, това бе ясно. Тогава на склона над мен се появи черен силует. Томи! Пуснах юздите на Алфред и се закатерих по склона към нея колкото можех по-бързо. Но не беше тя, ами Дорис, разтреперана, без ездач и с нещастно изражение. Плътна се до началото на склона и я хванах за юздите.

— Дорис, какво стана? Къде е Томи?

Все едно можеше да ми каже. А дори и да можеше, имах неприятното усещане, че отговорът нямаше да е радостен. Тогава забелязах нещо още по-лошо. Чантата с оръжия на Томи висеше разкъсана и мръсна от седлото. Значи тя вървеше пеша в планините, сама и невъоръжена. Лошо, откъдето и да го погледнеш. Какво ли се беше случило, че да я принуди да остави оръжията си? Отворих раницата, но бяха останали само няколко хира шурикена, а в нетренираните ми ръце нямаше да са от полза.

За всеки случай ги пъгнах в раницата си, после се метнах на Алфред и го подкарах по склона, където сипеят се ронеше под копитата му. Изкачваше се, доколкото можеше, с плъзгане и препъване, но скоро разбрах, че планината щеше да му е прекалено стръмна. Може би Томи нарочно беше пуснала Дорис. Но тогава защо не си беше взела арсенала?

— Съжалявам, приятелче, но тук ще се сбогуваме. — Смъкнах дисагите и го прегърнах през врата. — Прибирай се с Дорис в Грабеж.

Плеснах го по бута и той припна надолу. В подножието се обърна и ми изцвили, все едно казваше: „Сигурен ли си?“.

— Хайде, прибирай се, скоро ще се видим! — извиках ведро, или поне доколкото можех.

Той препусна след Дорис, а аз с натежало сърце го гледах как се отдалечава. Няма Алфред, няма Лентяй, няма татко, няма Томи. Мама — далече на Земята. Дори Брус си беше в Пандемониум. Но аз бях Д'Явол, щях да се справя. Трябваше.

Запълзях нагоре по склона и за по-малко от час стигнах върха. Избърсах потта от челото си и се усмихнах. Не беше толкова трудно. Тогава видях следващия връх. И беше много, много по-висок. Въздъхнах и продължих през хлъзгавия черен сипей.

С ужас очаквах Некс да ме заразят като пещерите, но не усещах порив да хукна да избивам шашардиси — клепоухите рошковци, които бяха единствените живи същества, които бях видял дотук. И това беше нещо. Но къде бяха всичките костеняци на Некс? Стори ми се донякъде логично да не живеят на най-стръмните склонове. Вероятно имаха лагери в нишите и пещерите, с които планинската верига беше обсипана. Продължих с устрем и жива тревога за Лентяй, Данталион и Томи, но скоро катеренето превзе ума ми и можех да мисля само за „ляв крак, десен крак, хвани онзи клон, издърпай се, не се подхлъзвай“.

Няколко часа по-късно, потен и задъхан, най-сетне изкачих втория връх. Той продължаваше в равно плато, където сиви закърнели дървета се подаваха от черната земя като счупени надгробни камъни. Други върхове пробождаха небето отдясно, но беше прекалено мъгливо, за да видя какво ме чакаше напред. Като си знам късмета — още планини. Нещо силно изпука и скокнах на километър във въздуха. Един шашардис поклати уши пред мен, припна и изчезна. Чудничко, вече и пухкавите животинки ме плашеха до смърт. Егати героя. Поне още не се бях натъкнал на убийци. Но пък лошата новина беше, че още нямаше следа и от Томи.

Протегнах болящите си ръце и рамене и реших да нощувам върху матрака от борови бодили. Надявах се нищо да не се опита да ме изяде, докато спя.

Сънувах, че съм в Гърция при мама в една стара белосана вила. Тя ми разправяше как скоро ще се прибере и нямаше да има нужда да ходя в Островръх, и всичко щеше да се оправи. Тя излезе на един широк каменен балкон, а аз я последвах. Слънцето залязваше и небето

и морето светеха в червено, все едно си бях вкъщи в Ада. Вълните се разбиваха на брега и чайките прелитаха и крякаха. Беше спокойно и бях щастлив, и нищо друго не исках, освен да остана там завинаги... тогава един пронизителен писък ме събуди грубо и отново бях в планината, а над мен се вихреше истинското червено небе на Ада.

Писъкът — не, по-скоро бойният вик — отекна отново. Томи! Бързо се изправих, проверих камата си, грабнах дисагите и се втурнах през бодливите дръвчета. За малко да падна и да се убия.

Платото свършваше внезапно и набих спирачки. И зяпнах. Отдясно храсталаците преливаха в цяла гора и не можех да видя през нея. Но право напред виждах ясно... нямаше повече планини. Не, вместо това имаше отвесна скала на поне сто метра, а в далечината се виждаше бледа блещукаща стена, която се издигаше толкова високо в небето, че не виждах къде свършваше. Искреше безкрайно на изток и на запад, обкръжаваше Ада като бодлива тел, направена от звезди. Безкрайната стена. Останах без дъх при вида ѝ.

Едно е да знаеш, че нещо съществува, нещо невероятно и внушително, но да го видиш с очите си — това вече е съвсем различно.

Гласът на Томи отново се извиси и ме изкара от унеса. Този път чух и думите ѝ.

— Махайте се, кретени, или ще ви накълцам на парченца!

Определено беше Томи. Но под храбростта в гласа ѝ се долавяше паника. Имаше нужда от помощ, и то спешно.

Откъснах очи от блещукащата красота на Безкрайната стена, метнах раницата на рамо и се затичах в гората отдясно.

Сухият лес от тънки бодливи борове ме дереше. Имаше силна миризма на смола и още нещо, нещо по-остро. Кръв. Затичах се по-бързо. Викове и закани долитаха отдалеч. Не можех да ги разбера, но беше ясно какво се беше случило: Томи беше попаднала на банда убийци и я бяха подгонили. Трябваше някак си да измисля как да я спася.

— Аах! — понесе се глас през дърветата, последван от глухо тупване.

Сигурно беше уцелила един с метателна звезда. Значи ѝ бяха останали някакви оръжия, пак беше нещо. „Дръж се, Томи — помислих си, — идвам. С безполезната си камичка.“ Не, не мисли за това!

„Тя те мрази — изсмя се глас в ъгълчето на мислите ми, докато препусках през гората, — защо се опитваш да я спасиш? Смята те за жалък. Ти си си жалък.“ Не му обърнах внимание и продължих, клони закачаха дрехите ми, краката ми се хлъзгаха по пръст и камъни. Изплюх шепа иглички и изведнъж дърветата вече ги нямаше, а аз се озовах на някаква поляна. Не, не поляна — бях преминал цялата гора и бях от другата страна.

Набих спирачки разгорещен, задъхан, борещ се за въздух. Група от девет или десет мускулести костеняци стояха на метри от мен зад една канара и си шепнеха. Изглеждаха като хора, които първо ръгат с ножа, после питат.

Не ме бяха забелязали. Все още. Метнах се на земята зад един храст. Сега какво? Надникнах през листата, но онези не бяха помръднали. Пред мен земята продължаваше четиридесет-петдесет метра и... нищо. Падаше отвесно. Стената проблясваше в далечината, а далеч долу на земята светеха светлинки, най-вероятно от лагера на предателите.

На самия ръб на скалата стърчеше Томи. С присвити очи и стиснати зъби, но виждах, че я беше страх. В едната ръка държеше метателна звезда и повтаряше:

— Не се приближавайте! Ще ви нанижа всичките до един!

Но без чантата си имаше само шест хира шурикена. А кой знае колко от тях вече беше използвала. Тогава гласът ѝ трепна и веднага разбрах — беше ги хвърлила всичките. Късчето метал, което стискаше, беше последната ѝ защита срещу банда кръвожадни луди.

И скоро и те щяха да го разберат.

Хрумваше ми само едно, което да направя. Свалих си якето и метнах дисагите на рамо. Хвърлих поглед към хората, но те все още бяха прекалено заети да наблюдават плячката си, че да ме забележат. Сърцето ми биеше толкова силно, че мислех, че ще повърна. Поех си дълбоко дъх и излязох от храстите. После се втурнах с всички сили към Томи, хванах я и се метнахме от върха в нищото.

22.

ЛЕЛЕ, БРАТКО

По пътя надолу имаше много пищене.

Бих се заклел, че идваше от Томи, но е възможно и аз да съм издал някой и друг звук, особено когато видях колко далече беше земята. За няколко изпълнени с паника секунди бях застинал от страх, падахме стремително в нищото като камък и вятърът свистеше покрай ушите ми. Томи толкова здраво се беше вкопчила във врата ми, че едва дишах. О, не, планът не беше такъв, планът изобщо не включваше смърт с разплюкване; работете, криле, работете!

Отвесната скала летеше покрай нас, черна и гладка като стените на двореца Тъмangel, и очите ми се навлажниха от скоростта, и това беше то, щяхме да умрем, и нищо не можех да направя... не, това беше то — сънят! Изведнъж сънят ми как се носех над двореца ми се яви с леденостудена острота и върху мен се спусна прилив от спокойствие. Можех да го направя, успях тогава, ще успея и сега. Разгънах крилете си и се спуснах като прилеп.

След като се приземихме, и на двамата ни отне известно време да си възвърнем гласовете. На мен, защото вместо това слушах победните фанфари, които свиреха в главата ми и ме обявяваха за героя на всичко и всички завинаги, а на Томи, защото се беше задъхала и ме гледаше като че ли ми беше пораснала още една глава.

— Джинкс! — каза тя най-накрая. — Никога през живота си не съм се радвала да видя някого толкова, колкото теб.

Метна ръце около мен и не ме пусна, докато не я откъснах от себе си, за да избегна смърт чрез смазване.

— Наистина ли? — попитах.

Триумфалните фанфари затихваха и си припомнях всичко, което беше казала в пещерите.

— Луд ли си? Ти ми спаси кожата. И полетя!

— Значи не съм чак толкова жалък.

Тя посърна.

— Много извинявай за всичко, което казах. Нали знаеш, че не го мислех сериозно? Ти си ми приятел, никога не бих... — Гласът ѝ затихна и тя изглеждаше покрусена.

Пристъпвах от крак на крак и не знаех какво да кажа.

— Права беше, всичко стана заради мен — казах накрая. — Но защо ме излъга? Нямах да те спра. И няма да те спра. Разбирам те наистина.

Тя гузно засука една плитка около пръста си.

— Щях да ти кажа за плана си още щом намерихме книгата. Но тогава Моракс ни хвана и ти се ядосах, че не ми каза, че баща ти е Луцифер. Ти също излъга, Джинкс. И след това попаднахме в Ледения лес. После, докато ми мине, вече бяхме приятели и ми се струваше прекалено късно да ти кажа истината. И, да, малко се притеснявах дали няма да се опиташ да ме спреш. Моля те, не ми се сърди.

Сякаш въркорог ми падна от сърцето. Ухилих се широко.

— Няма нищо, не ти се сърдя, само... — ме нарани. Бързо смених темата. — Извинявай, ако те уплаших. Знам, че те е страх от високото.

Тя се засмя.

— Да ти кажа, май вече ми мина. Щом мога да оцелея след скок от планина, мога да оцелея след всичко, нали така? Ама защо си сам? Къде е ленивият ти приятел?

Усмивката ми се стопи.

— Не знам. Така и не се появи.

— О...

— Да.

Огледах се. Бяхме в подножието и между хълмчетата и скалите виждах далечните светлини на лагера на Астарот. Краят на релсите на Адския експрес водеше далеч наляво, но влакът изглеждаше изоставен, поне засега. Очевидно бяха разтоварили всичко ценно. Включително брат ми.

— Мислиш ли, че трябва да изчакаме Лентяй, или...?

Поклатих глава.

— Вече закъснява цял ден. И ме е страх да не са го хванали. Баща ми също.

Усетих хлад в гърдите, когато го казах на глас.

Томи седна на един камък, а аз се отпуснах до нея.

— Но ако Лентяй и Луцифер могат да правят онази магия с изчезването, не могат просто да ги заключат някъде.

— Има едно място. Непробиваемите килии в тъмницата на двореца. Построени са специално, за да държат някои от по-старите демони, с които баща ми се е скарал. Ако Астарот успее, вероятно ще хвърли цялото ми семейство там.

Очите ми започнаха да се навлажняват и ги разтрих енергично.

— Няма да позволим да стане така — каза Томи.

— Ние ли? Мислех, че ще побегнеш Оттатък — казах и присвих очи. — Обаче смятам, че рогата биха ти отивали повече, отколкото ореол.

— Ще го приема като комплимент.

— Не беше такъв — казах равно.

Тя се подсмихна.

— Ще ми липсваш, демонче. Но не се тревожи, ще ти помогна, преди да замина. Така и смятах да направя, да знаеш. И наистина, ама наистина не мислех това, което казах. Простено?

Кимнах.

— Простено. Та какъв е планът?

— Надявах се ти да ми кажеш.

Издух бузи и се изправих.

— Така. Значи... нито Лентяй, нито баща ми е с нас, но имаме няколко преимущества пред лошите.

— Имаме преимущества пред огромна армия демони?

— Мда. Първо, не знаят, че още сме живи, значи имаме елемента на изненадата. Второ, мога да задействам Печата. Надявам се. Така че дори Данталион вече да го е извадил от Стената, мога да го вкарам обратно. И последно, Данталион е страшна работа. Ако го спасим, ще ни помогне да се измъкнем... а без нас Астарот няма да може пак да разбие Стената.

— Няма разбита Стена, няма война с Рая.

— Именно. На Баал и армията му ще им е много по-трудно да вземат властта, ако Адът не е потънал в хаос. И, разбира се, баща ми вече знае всичко. Или поне се надявам да знае.

— Става като за начало.

Взех дисагите и ѝ ги подадох.

— Това също може да помогне.

Тя погледна вътре.

— Хира шурикените ми! Най-накрая!

— От друга страна, може би Лентяй е в тъмницата, а баща ми все още не знае нищо. А може и Лентяй, и баща ми да са в тъмницата. — Намръщих се. Много лоши „може би“ се събраха. Нямаше смисъл да мисля за това. — Е, ще му мислим, когато му дойде времето. Повечето демони в Пандемониум ще са на страната на баща ми. Ако ги заключат и двамата, ще съберем група и някак си ще ги освободим.

— Така да бъде. Този нов и позитивен Джинкс ми харесва. Води ни, Капитан Съдбоносен.

Поведох и се чувствах все по-добре. Някак си всичко щеше да се оправи. Просто си знаех. В края на краищата, щом можех да скоча от планински връх, без да стана на ягодово сладко, всичко беше възможно. След един час вървене през пустата и камениста местност достигнахме края на лагера. Палатки, вагони и тежки машини, разпръснати на площ горе-долу колкото Грабеж, и десетки хелиони, които се въртяха насам-натам видимо отегчени. Очевидно Астарот отдавна беше запланувал това. Зачудих се дали всички войници бяха на негова страна, или пък дали знаеха истината. Ако ги беше излъгал и казал, че татко е наредил всичко това, може би щях да мога да ги обърна срещу него. От тази мисъл ми стана още по-добре.

Пропълзяхме зад един нисък хълм и легнахме по корем в пръстта. От толкова близо Безкрайната стена жужеше от енергия, беше блестяща и жива като милиард светулки, изтъкани в огромен гоблен. Осветяваше лагера като прожектори. Над сто кафяви брезентови палатки бяха наредени в равни линии отляво и отдясно, а по средата имаше широко празно пространство. В центъра имаше една отделна палатка, три пъти по-голяма от другите, от червено кадифе и със златни пискюли. Зад нея се виждаха тежките машини — багери, булдозери и един сърдит въркорог със счупен рог, — които стояха до Стената без работа. Баал явно се беше отказал от стандартните начини да я разбие. Но сега, след като Данталион му е в ръцете, това не го притесняваше. Стиснах юмруци и се огледах за брат си. Където и да беше, щеше да е добре охраняван.

Томи ме побутна и кимна към червената палатка.

— На бас, че онази е на Баал.

Но нямаше нужда да гадаем, защото точно в този момент бикоглавият Баал излезе от нея, обхванал с ръка раменете на висок широкоплещест демон.

— Кой е този с него? — прошепна Томи.

— Нямам идея. — Другият демон беше с гръб към мен. Може би някой хелион? Нямаше животински аспект. Свих рамене. — Вероятно някой друг от слугите му.

Томи направи престорено ужасена физиономия, а аз се усмихнах криво.

Баал каза нещо, което не можах да чуя, и няколко хелиона застанаха мирно и оформиха фаланга около него и другия демон. Закрачиха през лагера и спряха пред Безкрайната стена. Войниците застанаха отстрани, един от тях вдигна рог пред устата си и го наду. Тогава демонът до Баал се обърна към него и кимна, а Стената освети червеното му лице като бял ден. Беше Данталион.

— Това не е ли...? — попита Томи.

Кимнах мрачно.

Данталион постави длан на Стената и гръм раздра въздуха. Бяха прекалено далече, за да видим какво се случва, но беше очевидно. Бяхме пристигнали точно навреме да видим как Баал принуждава брат ми да премахне Печата. Проклех тихо.

— Ще го спасим някак — каза Томи.

Данталион дръпна ръката си и проехтя нов могъщ гръм, който разтресе земята под нас. С ужас гледах как дебела, черна черта тръгна на зигзаг по искрящата Стена. Баал, Данталион и хелионите отстъпиха няколко крачки и закриха очи с ръце. Един дълъг момент Стената стенеше като пробуждащ се великан... Тогава се понесе стържене, което разтърси Ада, и хиляди късове светещи отломки полетяха в лагера като от избухнала крушка, оставяйки след себе си ослепителната светлина, струяща от процепа.

— Раят — каза Томи с глас, пресипнал от страхопочитание.

А аз си мислех: „Само да бях стигнал час по-рано“. Кой знае дали сега Печатът може да бъде върнат обратно? Дупката ставаше все по-голяма и вече беше по-широка от палатката на Баал.

— Виж! — Томи посочи надясно. — Ей там се появяват още пукнатини. Да побързаме, преди цялата да се пръсне.

Но аз едва я чувах. Гледах право напред към Данталион. Защото сега се връщаше с лице към нас... и се усмихваше.

Преглътнах — не можех да повярвам какво виждам, устата ми изведнъж пресъхна като прах.

Томи ме побутна.

— Какво има? Все още можем да я оправим, не се паникьосвай.

Кимнах към Баал и Данталион, навели глави един към друг като стари приятели. Чувствах се сякаш някой е изсмукал въздуха от дробовете ми.

— Какво...

Не можех да оформя дори една сричка. Двамата се усмихваха и си бърбеха, и се опитах да се престоря, че не се случва, да се обвия в отрицанието като в удобно одеяло. Но не стана. Ето го, гледаше ме право в очите. Изобщо не е бил затворник. Хелионите на влака не са били надзиратели, а телохранители. От самото начало той е бил главатарят, не Астарот. Дотук с оправянето на всичко.

Собственият ми брат ни беше предал.

23.

ПОРЕДНАТА ТУХЛА В СТЕНАТА

Поклатих глава.

— Аз... винаги съм го имал за пример, разбираш ли? Беше толкова добър в злините. Искях да съм точно като него.

— Май е малко прекалено добър в злините, щом е предал баща ти. Значи изобщо не е бил Астарот. Уау...

Имах вкус на пепел в устата. Спомних си как преди няколко дни Данталион беше отмъстил на Бени и Араил заради мен. Идеалният ми батко. Дотук с тази илюзия.

Томи ме сръчка.

— Ето, явно не си чак такъв провален демон. Има и по-лоши неща от това да направиш някоя и друга грешка. Явно да си зъл не е толкова хубаво, колкото си мислиш.

Не знаех какво да кажа. Бях изтръпнал.

— Виж, не се паникьосвай. Не е късно, все още можеш да развалиш стореното от Данталион. Все още имаме елемента на изне...

Два грамадни хелиона ни вдигнаха от земята.

Томи риташе и махаше, но аз все още бях прекалено травмиран, че да се боря. Извиха ни ръцете зад гърба, вързаха ги здраво и ни подкараха към лагера.

— Изглежда, ще видим червената палатка отблизо — промърмори Томи.

Докато стигнем дотам, Баал и Данталион бяха отишли нанякъде и вместо тях заварихме Моракс, седнал на едно бюро и зачетен в някакви документи. Черната му козина лъщеше на светлината.

— Херцоже, открихме тези двамата да душат наоколо — каза хелионът зад мен. — Какво да ги правим?

Моракс даже не вдигна поглед.

— Убийте ги.

Ах, жупел!

— Чакайте, аз съм... брат на Данталион, трябва да ми дадете да говоря с него! — казах отчаян.

За мое огромно облекчение Моракс вдигна очи.

— Вие ли? Трябваше да сте мъртви. — Облекчението ми се спаружи под ледения му взор. Той потропа с нокти по бюрото и изръмжа: — Торус, би ли повикал господин Д'Явол? Да видим дали иска този сополанко жив. Мал, претърси ги и ги хвърли в задната стая.

— Тъй вярно.

Хелионът на име Мал взе дисагите от Томи, претърси ни и ни тикна в друго помещение в задната част на огромната палатка, където имаше дори легло с балдахин. Явно Моракс обичаше да пътува стилно. Но по пътя минахме покрай трета стая, където видях нещо, от което щяха да ми изскочат очите. Имаше полирана дървена маса... а по средата ѝ седеше гравирен шестоъгълен камък.

Мал ни върза здраво за две от колоните на леглото, после ни остави полуседнали на пода и с ръце неудобно вдигнати зад гърбовете ни. Почти се радвах, че ни хванаха, защото щях да се развикам и разкрещя на Данталион, че е такъв гнусен предател. Което и направих, когато пет минути по-късно той влезе в стаята.

— Как можа? Едно семейство сме, как можа да ни предадеш заради тия тъпи изменници? Татко вярваше в теб, аз вярвах в теб, Данталионе!

Той поклати глава и въздъхна.

— Много съжалявам, братче. Но вече няма смисъл да мрънкаш, скоро всичко ще свърши. Аз ще съм новият крал на Ада и никой няма да възрази особено, защото съм син на Луцифер. Да не говорим, че зад мен ще са всичките армии на Баал.

— Ами татко? Как можа да му причиниш това?

— Татко ще е там, където и му е мястото — в старческия дом. Известен още като Непробиваемите килии.

Избълвах още проклетия по негов адрес.

— Обидите няма да ти помогнат, Джинкс.

— Не, но от това ми става по-добре.

— Семейното ви събиране е много сладко — каза Моракс, — но какво искаш да направя с тях.

Данталион сви устни и нещо в окото му проблесна.

— Не ги убивай, може да са ни полезни като заложници. Когато всичко свърши, може да идат в килиите при всички останали.

— Колко милостиво от твоя страна — изплюх аз.

Той поклати глава и излезе с Моракс.

Толкова бях бесен, че сякаш пак бях в пещерите. Гледах го кръвнишки как се отдалечава, докато един войник дръпна завесата и ни остави сами в спалнята. Затворих очи и вдишах дълбоко. Излъгах Данталион — от крещенето по него не ми стана по-добре. Не беше достатъчно да ме ободри, след като бях разбрал, че брат ми е предател. И ето че сега бяхме в плен и сами, без подкрепление, а Стената се разпукваше с всяка изминала секунда. Пълна катастрофа.

— Пак ме забърка в голямата каша — каза Томи.

— Сериозно? — казах. — Пак ще започнеш да ме обвини... — Забелязах как устните ѝ се извиха. — Защо се усмихваш?

Тя кимна към крака ми.

— Май са забравили да те претърсят подробно.

Погледнах надолу и видях камичката, която Сарика ми беше дала — подаваше се изпод крачола ми. Съвсем бях забравил за нея. Томи беше права. Сарика си беше готина.

След няколко минути на болезнено извиване успях да извадя ножа от канията. Неумело закълцах въжетата зад себе си.

— Та лошата новина е, че Данталион наистина е архизлодей — казах аз. — Но добрата е, че Печатът е в съседната стая.

— Какво? Сигурен ли си? Откъде изобщо знаеш как изглежда?

— Е, може да е някой друг важен и древен на вид камък, но се съмнявам.

Дръпнах още веднъж и въжетата на ръцете ми паднаха. Развързах Томи възможно най-бързо.

Нов всемогъщ пукот разцепи въздуха и земята се надигна под краката ми. Задържах се за колоната на леглото, докато се успокои.

— Като слушам какво става, май трябва по-скоро да го върнеш — каза тя. — Иначе нищо няма да остане от Стената.

Надникнах през плаща към основното помещение и видях как Моракс бързо излезе. Два хелиона стояха на пост пред входа, но вътре не беше останал никой.

— Хайде.

Пъхнахме се в съседната стая.

Томи положи ръка върху камъка.

— Удивително е как нещо толкова малко може да предизвика такива големи проблеми.

— Явно и на теб не ти пречи — казах с усмивка.

Разгледах Печата. Дали щеше да сработи и при мен, или не бях достатъчно зъл? Имаше само един начин да разбере. Взех го.

И... не се случи нищо.

Щях да се разплача.

— Я виж, чантата ми! — каза Томи.

Тя натъпка няколко метателни звезди в джобовете си. Аз само гледах нещастно камъка в ръцете си. Но тогава бавно, съвсем бавно той засвети в меко червено. Отначало слабо, после все по-ярко.

— Уф — въздъхнах облекчено.

— Какво? Да не би да мислеше, че при теб няма да работи?

— Мина ми през ума.

Беше неочаквано тежък за нещо с размера на чиния и за един ужасяващ миг за малко да го изпусна. Прегърнах го и се върнах в задната част, където Томи вече правеше прорез в кадифето с камата ми. Подадохме си главите и погледнахме навън.

— Искане ми се да имам слънчеви очила — каза тя.

— Разбирам те.

Вече беше ден и заедно със светлината от Стената всяко сантиметърче от лагера беше осветено като футболен стадион.

Тя вдигна вежда.

— Не е много подходящо за прокрадване.

Плъзнах се до ъгъла на палатката и надникнах. Почти всички в лагера се бяха събрали при разширяващия се процеп в Стената.

— Няма начин да го върнем на мястото му.

— Да, но видях пукнатини и по встрани. — Тя посочи през палатките надясно. — Ей натам. А сега всички гледат другаде. Хайде, може да нямаме друга възможност! Скоро ще забележат, че ни няма.

Запромъквахме се внимателно през палатките, но повечето хелиони бяха заминали да гледат зрелището на разпадащата се Стена. В мига, в който стигнахме края на лагера, хукнах. Покатерих се по една голяма скала и се свих зад нея, запухтян като товарен влак. Не бяхме в безопасност, но засега оставахме скрити.

Обърнах се към Томи.

— Къде са тия други процепи?

Тя посочи надясно.

— Ей там, виж, два са. Дано не трябва да върнеш Печата точно на първоначалното му място.

— Дано. — Ако беше така, няхаме никаква надежда. Надникнах над скалата към лагера, но наблизко нямаше хелиони. Изправих се. — Давай да видим.

Забързахме по каменистата земя и стигнахме до първия процеп. Беше широк горе-долу колкото мен. Няколко метра по-нататък имаше друга дупка, през която едва можеше да прелети прилеп. Тази щеше да е.

— И така... — рече тя.

Изведнъж си спомних какво следваше. Прехапах устни и се обърнах към нея.

Тя засука една плитка около пръста си и зачопли с крак в земята.

— Ами... тук май се разделяме.

Опитах се да се усмихна.

— Приятно изкарване Оттатък. Ако някога ти омръзнат онези добродушковци, винаги можеш да се върнеш. Няма да ти се сърдим.

Но и двамата знаехме, че това беше лъжа. Щом върнех Печата, Стената щеше да се затвори завинаги и нямаше да има път назад.

Тя ме прегърна неловко. Помежду ни беше тежкият камък.

— Благодаря, че ми спаси живота и за всичко останало. Така де, след живота.

— И аз благодаря.

— Надявам се всичко да се нареди за теб и баща ти. Прегърни Брус от мен.

— Задължително.

Тя постави ръка на Стената до процепа. Светлината грееше право през дланта ѝ и я правеше да изглежда червена.

— Ами отивам.

— Да...

Преглътнах. Ако някой казва, че раздялата е лесна, значи лъже.

— Томи, ще...

— И ти на мен. Върви да спасяваш вселената, Капитан Съдбоносен.

Тя се усмихна криво, пристъпи в светлината и изчезна.

За миг останах загледан след нея, но светлината беше прекалено ярка, че да видя нещо. Внезапно се почувствах много мъничък и много сам. Наистина я нямаше. След всичко, което бяхме преживели заедно, сега просто... я нямаше.

Вдигнах Печата в ръце и потреперих. Беше задухал силен вятър и небето тътнеше, все едно се задаваше буря. Е, така си и беше. Прехапах силно устни. По-късно щях да тъгувам по Томи. Сега трябваше да спасявам Ада.

Изтичах при по-малката дупка, стиснах пръсти и вдигнах Печата. После го натиснах в светещата дупка и зачаках.

И гледах.

И почаках още малко.

Нищо не се случи.

После се случи.

Стената изплю Печата като черешова костилка.

Ах, пъклен плам! Това изобщо не беше в плана.

За щастие, не се счупи. Вдигнах го и го изгледах недоволно. Щеше ли да проработи, ако го поставя на първоначалното му място? Или беше изгубил силата си? Дали Безкрайната стена беше разбита невъзстановимо и завинаги?

Закрих очи от ослепителната светлина и се обърнах към лагера. Имаше само един начин да разбере.

24.

СВЪРШВАМ НЕЩО АБСОЛЮТНО БЕЗУМНО

Изтърчах обратно през лагера, докато стигнах първия ред палатки пред празното място в средата. Бурята се приближаваше все по-бързо, макар че още нямаше дъжд. Между злокобните гръмове и малки земетръси, идващи от Стената, и далечното громолене в небето почувствах, че ще се случат Много Лоши Неща. Само се надявах да не ми се случат на мен.

Пъхнах се в една празна хелионска палатка и надникнах отвътре към мястото, където Данталион, Баал, Моракс и няколкостотин хелиона висяха загледани в пукнатината в Стената, която вече беше с размерите на къща. Ох, слуги! Как да върна Печата, когато всичките гледат? Да не говорим за поставяне там, където беше останал само гол въздух. Въздъхнах. На Томи щеше да ѝ хрумне нещо, само да беше тук.

Грохотът на бурята — или пък беше на Стената? Вече не ги различавах — ставаше все по-силен. В далечината, високо в небето, се задаваха гъсти черни облаци. Не, гъсти червени облаци. Гъсти червени облаци, които се движеха по-бързо от всички урагани, които съм виждал. Баал кресна и посочи небето.

Тогава настана същински Ад.

Облаците се разделиха на хиляди точици и изведнъж небето се изпълни с пляска на криле и бойни викове. И наред всичко това се носеше татко, епичен и величав, с изражение, което казваше: „Ще ви избия всичките. До крак. И опашка“.

Никога не съм се радвал толкова много да го видя. Баал и Данталион нареждаха заповеди на бунтовническата войска, но половината от нея вече се беше пръснала на всички посоки. За нещастие, другата половина изглеждаше готова да стои и да се бие. Разбира се, освен да стоят, друго не можеха, тъй като нямаша криле.

Къде ли татко беше намерил войници, които да могат да летят? Тогава забелязах Моргана и Зетар и разбрах — беше събрал цялото семейство. Данталион може да се беше продал, но не и те. Братята и сестрите ми се спуснаха като стихийен горски пожар и след секунди звуците на битката отекваха из целия лагер.

Баал и Данталион се хвърлиха в мелето, но Моракс само погледна шестстотинте гневни Д'Яволи и офейка към палатките. Към мен. Отскочих встрани секунда преди той да влезе с паникьосано изражение.

„Така ти се пада!“, помислих си. Вдигнах Печата колкото можех по-високо и го фраснах по тила. Той се отпусна на земята в безсъзнание.

— Ха! Това ти е, задето ни хвърли в Ледения лес! — изсмях се аз. Искане ми се да кажа, че не изтанцувах малък танц на победата. Та да кажем, че не го направих.

Пъхнах Печата под блузата си и дръпнах плаща на входа. Няколко войници се биеха близо до Стената, но повечето бяха разпръснати из лагера. Преглътнах. Време бе да стана герой. Сега или никога. Втурнах се навън и за малко един хелион да ми отсече главата с мачете. Приведох се и се затичах по прашната земя, притиснал камъка към корема си. Отвред струяха огньове, навсякъде метал стържеше по метал. Криволичех през битката, за пръв път доволен, че съм дребен дванайсетгодишен — изглежда, никой нямаше желание да се бие с мен. Вероятно си мислеха, че не си струвам усилието. Ще я видим тая работа.

Един хелион пред Стената пламна и побягна с писъци. Притичах покрай него, сбърчил нос във вонливия пушек, и спрях пред огромния процеп в Стената. Ослепителната светлина изгаряше очите ми, но потиснах болката и малко несръчно извадих Печата изпод блузата си. „Моля те, действай — помислих си, — моля те, моля те...“

Вдигнах го пред себе си... тогава чух плясък на криле и паднах на земята. Печатът тупна в пръстта извън обсега ми. Присвих ръце около очите си и видях Данталион надвиснал над мен.

— Ти! Ти съсипа всичко! — изпищя той, а спокойният му по принцип глас звучеше като нокти по черна дъска.

Посегнах към камата си, но Данталион стъпка ръката ми — изхрупаха кости, а аз изписках. Той не ми обърна внимание и ритна

камата надалеч. Лицето му се изкриви от гняв и той яростно разтвори криле, като хвърляше сянка на Стената зад него.

— Идиотче малко, ти си виновен за всичко, нали? Ти си казал на татко за плановете ми. Осъзнаваш ли какво направи? Цялата империя е бегло подобие на себе си. Хората си обикалят свободни и правят каквото си искат. Скоро на Земята думата „зло“ ще бъде само спомен!

— Той е герой, а ти си предател — изкрещях, — и Адът си е добре и така!

Той отстъпи още една крачка, а тъмните му очи горяха трескаво. Вдигна ръце и от тях излетяха искри.

— Сбогувай се с обичния си Ад, братче, защото повече няма да го видиш.

Стегнах се в очакване да бъде превърнат в пепел... но изведнъж едно прилепче се спусна от пушека и впи зъби в бузата му.

— А-а-ох! — Данталион замахна към Брус и изведнъж се превърна от ужасяващ враг и злодей в подскачащо детенце, подгонено от оса.

Ухилих се. Ако някой казва, че прилеп вампир не е полезен домашен любимец, не го слушайте. Изправих се бързо и грабнах Печата, докато Данталион успя да отскубне Брус и да го запокити във въздуха. Обърна се към мен — кръв се стичаше по брадичката му, ярост струеше от всяка пора.

И тогава ми хрумна абсолютно безумна идея. Една умна идея би била по-добра, но нямах време да мисля, изправен пред мъстителен архизлодей, който се канеше да ме изпепели.

— Прав си — рекох и отстъпих назад, — аз съм виновен за всичко. Не мога да си представя какъв срам е дванайсетгодишният ти брат да те победи във войната. Сигурно приятелите ти ще ти пият цяла вечност за това — озъбих му се лудешки.

Данталион изсъска като змия и отново вдигна ръце.

— Обаче ако искаш да ме убиеш, първо ще трябва да ме хванеш.

И се завъртях, и се хвърлих през Стената към Рая.

25.

И ЗАЖИВЕЛИ ЗЛОСТНО

Удар като от хиляда волта статично електричество препусна по костите ми и ослепителна светлина изпълни главата ми. Отворих уста да изкрещя...

И нежно кацнах на мек килим от трева.

Разтърсих глава, докато лежах задъхан на земята. Все още жив. Това беше хубаво. Надигнах се на ръце — не се почувствах по-слаб. Може би все пак имаше полза от това, че съм калпав демон. Не е като да имах много злост, която Раят да източи. Вдигнах очи и... видях, че съм заобиколен от крака. Опа.

Намирах се на една поляна пред един стар дъб, под блещукащо небе, в атмосфера на пълен покой, нарушен само от отряда ангели, които ме гледаха изотгоре, все едно съм им се изтърсил на градинското парти. Раят. Леле. Определено не очаквах да го видя, докато съм жив.

— Не мърдай! — каза един ангел.

Изглеждаше като капитан и беше насочила огнен меч към мен. Черното ѝ лице беше гладко като мрамор и идеално изваяно, а огромните ѝ бели криле ярко искряха.

Погледнах през рамо към Стената, но нямаше и следа от Данталион. Засега. Имах чувството, че няма да се откаже от отмъщението толкова лесно.

— Нищо не разбирам — промърмори един рус ангел до капитана и поклати глава. Забелязах, че зад ангелите се беше събрала тълпа от хора, които надничаха любопитно над раменете им. — Къде са демоничните орди? Защо ще изпращат някакво момченце?

Тогава чух познат глас.

— Джинкс? Джинкс!

Томи дотърча при мен, преди кордонът от ангели да успее да я спре.

— Не го наранявайте! Не е зъл!

Ангелите изглеждаха по-объркани от всякога.

Усмигнах ѝ се.

— Мислех, че отдавна ще си изчезнала нанякъде.

Тя сви рамене.

— Може би останах да гледам как се справяш. И щом Стената още е разбита, изглежда, не се справяш много добре. Честно казано, в момента Раят не изглежда много по-безопасен.

Думите ѝ се оказаха верни — чу се трясък и прашене и Данталион се появи през Стената. Ангелите отстъпиха на няколко крачки с протегнати мечове. Хванах Томи за ръката и ѝ прошепнах на ухо. Тя кимна и бавно се дръпнахме.

Брат ми не обърна внимание на ангелите и мечовете им. Беше прекалено увлечен в отмъщението си.

— Помисли си, че няма да те последвам ли, Джинкс? — каза той със зловна усмивка. — Че можеш просто да избягаш и да се скриеш като страхливец?

Отстъпих още малко, а той закричи към мен, докато и двамата застанахме под дъба. Вдигнах ръце.

— О да, пипна ме, колко наивно от моя...

Две неща се случиха едновременно.

Данталион вдигна ръце и пусна огън, а Томи хвърли няколко метателни звезди. Но от пръстите на Данталион излязоха само няколко искри, а сега крилете му бяха забити за ствола на дървото с четири хира шурикена.

Той се вторачи в ръцете си, сякаш го бяха предали.

— Защо... защо не мога...

— Знаех си, че огънят ти няма да сработи тук — казах аз, макар че „горещо се надявах“ би било по-точно. — Татко веднъж ми призна, че демоните нямат сили в Рая. Но ти беше толкова решен да поведеш война, че не си си направил труда да погледнеш точно тази част от историята, нали?

Данталион бясно задърпа крилете си.

— Изобщо не планирахме да повеждаме война, недоносче такова! Беше само начин да поставим Баал начело на войниците, тогава щяхме да превземем Ада. Но по един или друг начин скоро ще се измъкна оттук и тогава и двамата горчиво ще съжалявате!

— Не съм толкова сигурен — казах аз. — Ако съдя по ангелската гвардия, Бог се е притеснявал да не би поданиците му да се повлияят

от злото, което се просмуква от Ада. — Обърнах се към ангела с пламтящия меч. — Нали така?

Капитанът на ангелите кимна, все още намръщена, сякаш се мъчи да реши много трудна кръстословица.

— Точно така. Но не разбирам, демоне — ти на чия страна си?

— На страната, която не иска никой да пострада. — Пак се обърнах към Данталион. — Да не мислиш, че е еднопосочно? Не е. С всяка секунда, която прекарваш тук, добрината все повече те заразява. В училище учихме за това. След няколко дена ще си миличък като кученце.

Очите на Данталион се разшириха. Задърпа крилете си по-силно, но те не помръдваха.

— Не можеш да го направиш! — изскърца той. — Това... това не е демонично! Татко ще побеснее!

Подсмихнах се.

— Ще побеснее, че съм неутрализирал сина му изменника? Съмнявам се.

Томи изтича при капитана и тя свали меча си.

— Моля ви, Джинкс казва истината, иска само да предотврати война. — Посочи Данталион. — Той е лошият. Той започна всичко това! Трябва да го заключите някъде.

Томи отново махна към мен.

— Пък и само той може да затвори Стената. Трябва да го пуснете.

Капитанът посочи Печата.

— Какво е това?

— Единственият ни шанс да предотвратим война — казах. — Ще затвори Стената, щом го върна на мястото му. Моля ви, пуснете ме и ви обещавам, че повече няма да ме видите.

Зад нас се понесе яростен писък и всички се обърнахме към Данталион. Той се мяташе пред дървото с убийствен поглед и ръсеше сквернословия по адрес на ангелите около него. Капитанът поклати глава и ме погледна.

— Съжалявам, но не мога да ти се доверя. Ти си демон. Ще трябва да те задържа. И ти, и онзи проклиналият отивате право в Чистилището. И оставате там.

— Чакайте! — Томи хвана ангела за ръката. — На мен ми имате доверие, нали?

Тя я погледна.

— Предполагам.

— Слушайте тогава. Нека аз се върна с него, за да се уверя, че ще затвори Стената.

Капитанът погледна Томи, после мен, после Данталион. Разтри чело, все едно получаваше мигрена:

— Мразя понеделниците.

— Става ли? — попита Томи.

Капитанът въздъхна.

— Разбираш ли какво казваш? Готова си да напуснеш Рая?

— Да — каза Томи, а гласът ѝ беше много тих.

Капитанът кимна със строго изражение.

— Добре. Ако пусна момчето демон само, не мога да съм сигурна, че ще върне Печата. Но щом си съгласна да се върнеш с него, тогава ще го пусна.

Хванах я за ръката.

— Томи, не можеш...

— Трябва, иначе Стената никога няма да се затвори. Това е единственият начин да опазим всички.

— Не! — Нямаше да го понеса, ако аз съм причината Томи все пак да не остане в Рая. Пристъпих към Стената, но преди да успея и да мигна, капитанът беше насочила меча си към гърлото ми.

— Сине на Луцифер, или спътничката ти идва с теб, или единственият ми избор ще е да те заключа в Чистилището с онзи Данталион. Въпреки отричането ти все пак може да си на негова страна. Няма как да знам дали не възнамеряваш да се върнеш с въоръжени орди. Съжалявам, но се опасявам, че не мога просто да се доверя на демон.

Томи сложи ръка на рамото ми.

— Няма нищо, Джинкс. Честно. Хайде, имаме Стена за затваряне.

Тя хвърли последен поглед на Рая, сякаш се опитваше да го запечата в ума си, после ме задърпа към Стената.

— Нали знаеш, че няма да можеш да се върнеш? — попитах.

— Знам.

Прехапах устна и кимнах.

Докато вървахме към Стената, погледнахме Данталион. Ангелите го изтръгнаха от дървото и го обвиваха в някакви огнени окови.

— Сигурен ли си, че е безопасно да го оставим тук? — попита Томи.

Погледнах брата, когото някога толкова исках да наподобявам. Гневът в очите му вече беше започнал да замира. Добротата го заразяваше.

— Надявам се.

Поех си дълбоко дъх, подготвих се за още болка и скокнах през процепа в Стената, а Томи — с мен. Но за мое облекчение този път не ме удари ток. Предположих, че минавам в правилната посока. Червеното небе на Ада от другата страна беше най-хубавото нещо, което някога бях виждал. Устоях на силния порив да разцелувам земята и се огледах из лагера. Битката се беше свила до няколко малки боя тук и там.

Един църкащ прилеп изпърха и кацна на рамото ми.

— Благодаря, че му отвлече вниманието преди малко — казах аз и го погалих по крилата.

Томи ме сръчка.

— Давай де.

Завъртях се и макар да се чувствах малко глупаво, бутнах Печата в празния блещукащ процеп. Въпреки това, което бях казал на ангела, не таях особени надежди, че ще проработи. Веднъж вече беше отказало.

За момент нищо не се случи. Дръпнах ръце в очакване Стената пак да изплюе камъка. Но не го направи. Той увисна вълшебно във въздуха и се зачудих дали няма някакво заклинание, което да трябва да изрека или нещо подобно. После се чу огромен свистящ звук като хиляди спускащи се птици... и изведнъж Стената отново стана цяла.

Зяпнах към Томи, после пак към Стената. Сякаш нищо не се беше случило. Ни пукнатини, ни дупки, ни нищо, само блед блещукащ гоблен с гъсто преплетени звезди докъдето поглед стига. Зад мен се вдигна голяма врява, обърнах се и видях всичките си братя и сестри да викат радостно.

Битката беше приключила. Бяхме спечелили.

Чух силно пляскане на криле и татко кацна пред мен. За момент само гледаше — първо мен, после Стената, после Томи, после пак мен. После дойде с широки крачки, вдигна ме от земята и така ме прегърна, че щеше да ми счупи костите.

— Ти... аз... такова... — заекнах.

Той ме остави на земята и ме хвана за раменете.

— Джинкс, никога не съм се гордял толкова с някое от децата си. Бащичко същ си.

Отне ми няколко секунди да си вдигна падналото чене.

— Извинявай, че избягах — изстрелях в отговор.

Той махна пренебрежително с ръка.

— О, глупости! Първото лошо нещо, което някога си правил! Даже се усмихнах. И аз ти се извинявам, че толкова ти се сърдих, задето си добър. Все пак не е кой знае каква изненада, след като си само наполовина демон. Не мога да те виня, че си наследил част от прекрасната си майка.

Зави ми се свят.

— Това ли било? Мама? Мислех, че съм дефектен.

Той се подсмихна.

— Няма нищо лошо в това да си различен. Ако никой не беше различен, всичко щеше да си е все същото, а това щеше да е много скучно, нали? Нищо нямаше да се развива. Ако и татко ти не беше малко... дефектен, Адът изобщо нямаше да съществува. Представяш ли си?

Досега не се бях замислял за това.

— Много се радвам, че Адът съществува — казах.

— Аз също. Както и да е, сега... — кимна към Стената. — Сега завинаги ще те помнят като демона, който спаси селението.

Така се ухилих, че лицето ми щеше да се сцепи на две.

Той присви очи.

— А къде е Данталион?

Посочих Стената.

— В Рая, където добротата го заразява. Мисля, че вече няма защо да се притесняваш за него.

Веждите на татко скочиха нагоре.

— Това е... адски хитро — каза той. — Браво. А коя е тя? — кимна към Томи.

— Татко, не се сърди, знам, че е костенячка, но без нея нищо нямаше да направя. На два пъти ми спаси живота!

Той вдигна вежда.

— Така ли?

— И е дала вуйчо си на цирковия лъв!

Той прихна да се смее.

— Е, в такъв случай нека остане. Може да ти повлияе лошо. — Спря да се смее и погледна Томи за момент. — Ама чакай малко, ти на колко години си?

— На единайсет.

— Тогава не би трябвало да си тук.

— Всички така ми казват.

— Проверих във Вавилон — казах аз. — Мислят, че е станала грешка. Няма я в регистрите.

Очите на татко почервеняха кръвнишки.

— Грешка? В Ада няма грешки.

Томи сви рамене.

— Честно казано, не ми пречи. Джинкс беше прав. „Ореолите“ не ми отиват.

— Е, някой в администрацията ще бъде опечен, но щом си сигурна.

— Сигурна съм.

Обгърнах я е ръка.

— Сериозно, добре ли си? Много съжалявам, че трябваше да напуснеш Рая.

Тя ме сръга в ребрата.

— Пф, че къде в Рая щях да намеря приятел, който да е толкова досаден като теб?

Ухилих се.

— Нямаше да ти е лесно. — Изведнъж си спомних нещо. — Татко, къде е Лентяй, добре ли е?

— Нищо му няма. Казах му да остане в двореца, да държи нещата под око, докато ме няма. Отне му почти два дни, докато ме намери на Земята, така че беше доста изтощен, когато се върна. Аз дойдох веднага щом разбрах.

— Тъкмо навреме.

Татко оклюма. Ако не го познавах добре, можех да се закълна, че изглеждаше... смутен. Много смутен.

— Да. Реших да се отбия да видя майка ти. Не можах да уцеля по-лош момент за това. Съжалявам, ако съм те разочаровал, Джинкс.

Не знаех какво да кажа. Обикновено този разговор протичаше наобратно.

— Просто се радвам, че си тук. Само че... възможно ли е случайно да си размислил за Островръх?

Той накриви вежда.

— Като се има предвид, че току-що потуши най-големия бунт в историята на Ада, се съмнявам, че има кой знае на какво още да те научат.

Издишах облекчено. Това далеч не беше вярно, но нямаше да му го кажа. Махнах към димящите отломки от лагера.

— И сега какво?

— Сега ще почистим тази бъркотия, ще подобрим сигурността тук при Стената, ще заключим няколко демона в една приятна и дълбока тъмница, ще седнем, ще си вдигнем краката и ще пием бананово мляко.

Щях да се задавя.

— Бананово мляко?

Той се запъти обратно през лагера, а аз и Томи забързахме подир него.

— Да не мислиш, че не знам какво е любимото нещо за пиене на сина ми?

Ами да, донякъде. Мислех.

— А ще получа ли и свой бюст в коридора пред кабинета ти при другите прочути демони? — пошегувах се аз.

— Внимавай. Гордостта предхожда падението, нали знаеш? — каза той с тънка усмивка.

Хрумна ми една зла мисъл — може би първата ми изобщо.

— Мама не знае за всичко това, нали? За разбитата Стена, за бунта... за това как на няколко пъти за малко да убият любимия й син.

Татко наби спирачки.

Погледнах го невинно.

Той поклати глава впечатлен и невярващ.

— Един мраморен бюст за Джинкс д'Явол и го давайте бързо насам.

ЕПИЛОГ

ТОМИ

На вратата се почука.

Не беше какво да е почукване — а важно звучащо почукване.

Завъртях се пред прозореца на новата ми стая. Тъкмо бях пристигнала и вече бях загазила ли? Поех си дълбоко дъх и рязко дръпнах вратата, за да се приключва с болката.

Отвън стоеше сив сбръчкан демон, а източените му крила още трептяха, сякаш беше бързал дотук. Фиксира ме със светещите си червени очи.

— Луцифер, Принц на мрака, Враг на всяка правда, Повелител на мухите, те призовава. Последвай ме и ще те отведе при господаря си. Откажи и последствията...

— Да, да, ясно — прекъснах го. — Можеше просто да кажеш, че бащата на Джинкс иска да ме види.

Демонът вестоносец примигна насреща ми. Настъпи неловка тишина.

— Отказваш ли да ме последваш, Томасина Ковели? — каза той накрая.

— Глупости, не, разбира се.

Пъхнах ръце в джобовете си и тръгнах на среща с Дявола.

След като последвах демона вестоносец надолу по два ката стълби и през около четиринайсет плашещи на вид прохода, най-накрая спряхме пред две грамадни черни порти, резбовани е всякакви видове адски таласъми и злокобни чудовищенца. Които мърдаха. Защо всичко в Ада трябваше да мърда? Демонът почука на вратата и ми махна да вляза.

Кабинетът на Луцифер изглеждаше като най-хубавата библиотечка на света. Всичките стени бяха покрити с лавици, с някоя и друга картина помежду, а на едната стена имаше прозорец с оловни рамки и изглед към Пандемониум. По средата стоеше махагоново

бюро, достатъчно голямо да спиш върху него, а зад бюрото Кралят на Ада седеше замислен.

— Здравейте, Ваше Величество — казах аз.

Той ми кимна.

— Здравей, Томи. Седни, моля те.

Ох, леле. Бях загазила, и то как. Оцелях след кръвожадните дървени коне и двуглави лешояди, и бездънни библиотеки, за да може бащата на Джинкс да ме сплеска като муха. Стиснах юмруци.

— Не е честно... — тръгнах да казвам, но спрях невярващо.

Луцифер бе махнал е ръка и един прозрачен компютърен екран мигом се бе появил във въздуха над бюрото му.

— Казах ти, че не обичам загадки и грешки — каза той. — Затова потърсих във файловете си.

— Имате... компютърни файлове? — казах невярващо. — Ами онези стелажи в библиотеката?

— Онези ли? Те са за дребни факти за костеняците. Да не мислиш, че нямам бекъп на важните неща? Не съм глупав. Един малък пожар и може да изгубя следите на хиляда дължими души. Не, не и не. За нищо в селението.

— Дължими души ли? — попитах аз, с всяка изминала минута все по-объркана.

Луцифер махна към себе си.

— Ехо, аз съм Дяволът, хората ми продават душите си, сещаш ли се?

— А. Вярно. Да.

— И май разкрих тайната зад твоето... изненадващо посещение. Изненадващо посещение. И така може да се каже.

Той махна с пръст във въздуха и стената от текст се втурна нагоре. Спря на нещо, което приличаше на страница от паспорт, имаше дори снимка.

Сепнах се. Пред мен във въздуха висеше образът на вуйчо Пиянко, ръководителят на цирка.

— Значи това е то — казах мрачно. — Полагало ми се е да съм тук. Защото съм го убила.

— Погледни по-внимателно — каза Луцифер.

Погледнах. И зяпнах. Върху паспорта беше ударен голям червен печат с думите: ДУША ВЗЕТА.

— Значи... ви е продал душата си? Пиянко? — попитах аз, а мислите ми се прескачаха.

— Продаде я. Спомних си го. Неприятен, потен човек. Алчен. Искаше да направи много пари. Затова му казах, че ще превърна мизерната му купчина шатри в един от най-успешните пътуващи циркове на света в замяна на душата му. И както виждаш, подписа на секундата.

— Ама... циркът изобщо не беше толкова добър — казах аз почудена. — Така де, ставаше горе-долу...

Луцифер се подсмихна.

— Е, казах един от най-успешните циркове на света. Петдесет и деветият, ако трябва да сме точни.

Прихнах да се смея.

— Харесвате ми.

Той изглеждаше неизмеримо доволен.

— Благодаря ти, скъпа, чувството е взаимно. Та когато една продадена душа бива пратена в Ада след смъртта, около нея има мощно силово поле. Нали разбираш, не можем да позволим на някой от проклетниците да избяга. Та не мога да кажа със сигурност, понеже, доколкото знам, досега не се е случвало, но мисля, че може просто да си била на грешното място в грешното време.

— И съм била засмукана в Ада с него?

— Точно така.

— Значи не съм виновна аз? И не съм най-злото дете изобщо?

Той махна с ръка и прозрачният екран изчезна заедно с грозното лице на Пиянко.

— Не си — ухили се той. — Но смея да твърдя, че има време да те поправим.

Значи вината си е била на вуйчо ми, не моя. Огромна тежест, която дори не осъзнавах, че нося, се смъкна от раменете ми.

— Благодаря, Ваша Злост. Много, много Ви благодаря.

Луцифер леко наклони глава в поклон.

— Добре дошла в Ада, млада госпожице. Мисля, че тук ще ти хареса.

Ето това беше изречение, което не съм и мислила, че ще чуя. Погледнах през прозореца към меката кехлибарена мъгла и виещите се

кули на Пандемониум. Наистина беше толкова красиво, че спираше дъха. Усмигнах се широко на Дявола.

— И аз мисля, че ще ми хареса.

Издание:

Автор: Тейтъм Флин

Заглавие: Жупел за закуска

Преводач: Борислав Стефанов

Година на превод: 2016 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: „Сиела Норма“ АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: британска

Печатница: печатна база Сиела

Излязла от печат: юни 2016 г.

Отговорен редактор: Рия Найденова

Редактор: Милена Братованова

Художник: Стоян Атанасов

Коректор: Милена Братованова

ISBN: 978-954-28-2115-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6776>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.